Oswald J. Smith

Omul

de care
Se folosește

DUMNEZEU

Dr. OSWALD J. SMITH
Fondatorul Bisericii Poporului, Toronto

OMUL DE CARE SE FOLOSEȘTE DUMNEZEU

Ediția a II-a, revăzută și prefațată de
CONSTANTIN MOISA

PREFAȚĂ

„Apoi Dumnezeu a zis: «Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră...»" (Gen. 1.26).

Acest *apoi* a survenit în istoria Universului după ce Ziditorul tocmai Își dovedise înțelepciunea desăvârșită, măreția sublimă, atotputernicia creatoare, prin realizarea unei opere complete, a unei creații perfecte. Perfectă? Și *da,* și *nu. Da* – pentru că tot ce ieșise din mâna lui Elohim trecuse testul: ***„Dumnezeu a văzut că lucrul acesta era bun."*** *Nu* – pentru că mai lipsea ceva. Și nu un lucru oarecare! Lipsea *omul după chipul și asemănarea lui Dumnezeu.* Domnul crease ***„scaune de domnie, dregătorii, domnii, stăpâniri"*** (Col. 1.16), dar nimic nu-I semăna. Dumnezeu avea nevoie de un partener, de cineva despre care să se poată scrie: ***„i-a suflat în nări suflare de viață, și omul s-a făcut astfel un suflet viu";*** de cineva care să-L reprezinte, să fie ***„oglindirea slavei Sale și întipărirea Ființei Lui";*** de cineva care să stăpânească, nu să fie stăpânit, care să fie încununat nu cu o coroană ***„care se poate vesteji",*** ci cu ***„slavă și cinste",*** să fie el însuși *coroana creației;* nu de cineva care doar *crede și se înfioară,*

sau slujește ca un rob unui stăpân aspru, ci de unul care să spună: *„Îl iubim, pentru că El ne-a iubit întâi"*; nu de cineva gata *„să se certe cu El, pentru că nu dă socoteală fiecăruia de faptele Lui"* (Iov 33.13), ci de unul gata să se dezlănțuie într-un imn de adorare: *„O, adâncul bogăției, înțelepciunii și științei lui Dumnezeu! Cât de nepătrunse sunt judecățile Lui, și cât de neînțelese sunt căile Lui!"* (Rom. 11.33); nu de cineva care caută *„să fugă departe de Fața Domnului"*, ci de cel ce suspină, destăinuindu-se: *„Un lucru cer de la Domnul și-l doresc fierbinte: aș vrea să locuiesc toată viața mea în Casa Domnului, ca să privesc frumusețea Domnului"* (Ps. 27.4).

Dumnezeu avea nevoie de cineva care, odată căzut în prăpastia infernală a fărădelegii, în abisul de necuprins al disperării, încătușat în zdrențele celei mai mizere nenorociri, să poată striga, împătimit, cu grai de foc și sânge: *„Dumnezeule, ai milă de mine, păcătosul!... Tată, am păcătuit împotriva cerului și împotriva Ta...!"*

Domnul avea trebuință de cineva care, după ce a gustat dulceața bunătății și iertării divine, să declare ferm: *„Căci sunt bine încredințat că nici moartea, nici viața, nici îngerii, nici stăpânirile, nici puterile, nici lucrurile de acum, nici cele viitoare, nici înălțimea, nici adâncimea, nici o altă făptură nu vor fi în stare să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu, care este în Isus Cristos, Domnul nostru."* (Rom. 8.38-39).

Dumnezeu avea nevoie de inimi care să se identifice cu inima Lui de Tată sfâșiată de durere, încât să poată rosti gemete ca acesta: *„Dă-mi suflete, sau ia-mi viața!"*

Dumnezeu încă are nevoie de asemenea parteneri; El dorește astfel de închinători care I se închină în duh și în adevăr, pentru că *„mare este secerișul, dar puțini sunt lucrătorii"*.

Cititorule, vrei tu să fii un om de care Se folosește Dumnezeu? Duhul Sfânt te îndeamnă: *„Întărește-te și fii om!"* (I Împ. 2.2b). *A fi om, e lucru mare,* dar a fi omul de care Se folosește Dumnezeu este și mai mare! Sf. Pavel ne recomandă: *„... fiți oameni, întăriți-vă!"* (I Cor. 16.13), iar Sf. Petru întreabă: *„Deci fiindcă toate aceste lucruri au să se strice, ce fel de oameni ar trebui să fiți voi...?"* (II Pet. 3.11-12). Răspunsul nu poate fi decât unul singur: oameni de care să Se poată folosi Dumnezeu! Nu lumea, nu Satan, nu păcatul, nu iadul, nu tu însuți, ci în exclusivitate Dumnezeu Care ne-a creat pentru Sine și gloria Lui. Un asemenea om nu este un înger, ci realmente *om, „un om supus acelorași slăbiciuni ca și noi"* (F. A. 10.26; Iac. 5.17), dar el este nu un om mort în păcatele și greșelile sale, ci *„un om în Cristos"* (II Cor. 12.2), un *om nou, o făptură nouă* (II Cor. 5.17).

Omul de care Se folosește Dumnezeu este:

a) un om *„socotit neprihănit prin credință, fără faptele Legii"* (Rom. 3.28);

b) un om *„din Casa lui Dumnezeu"* (Ef. 2.19), nu un străin de cer sau un oaspete al harului;

c) un om *„grabnic la ascultare, încet la vorbire, zăbavnic la mânie"* (Iac. 1.19);

d) un om care se încrede întotdeauna, pretutindeni și necondiționat în Dumnezeu (Ps. 84.12; Ps. 52.7-8);

e) un om cu *„viața scurtă, plină de necazuri"* (Iov 14.1), un *„om al durerii, obișnuit cu suferința"* (Is. 53.3), pentru că trebuie să fie *„un om încercat"* (II Tim. 2.15), dar el are *„ochii pironiți spre răsplătire"* (Evr. 11.26);

f) un om care *„nu va trăi numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu"* (Lc. 4.4), convins că Sf. Scriptură face din el *„omul lui Dumnezeu...*

desăvârșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună" (II Tim. 3.16-17);

g) un om care slujește veghind și veghează slujind, în așteptarea Stăpânului, ***„ca să-i deschidă îndată, când va veni și va bate la ușă"*** (Lc. 12.35-36).

Cititorule, vrei tu să fii unul din milioanele acelea de oameni de care Se folosește Dumnezeu? Autorul acestei cărți a fost pe deplin așa ceva și el arată cum putem deveni și noi.

Vorbind despre dr. Oswald Smith și ***„consacrarea lui fără rezerve cauzei Domnului nostru Isus Cristos și înaintării Împărăției Sale"***, dr. Billy Graham a spus: ***„Viața lui de rugăciune profundă și toată conduita sa de om plin de Duhul Sfânt au fost o binecuvântare pentru mii de oameni și în același timp un model și o emulație pentru mulți tineri predicatori. Este imposibil să stai cinci minute în prezența acestui om al lui Dumnezeu fără să devii conștient de flacăra interioară care îl însuflețește."*** (Extras din cartea *La passion des âmes* a dr. O. J. Smith, prefațată de dr. Billy Graham).

Încredințând tiparului această nouă ediție revizuită a cărții care, decenii în șir, a fost o binecuvântare pentru mulți credincioși români, încercăm o mare bucurie și nutrim convingerea că Duhul Sfânt o va folosi eficient pentru a face din fiecare cititor serios ***„omul de care Se folosește Dumnezeu."***

București, 17 iulie 1998

CONSTANTIN MOISA
- consilier editorial -

CAPITOLUL 1

OMUL DE CARE SE FOLOSEȘTE DUMNEZEU

Nu voi uita niciodată timpul acela din viața mea, când doream mai mult decât orice lucru să fiu folosit de Dumnezeu și atunci când călătoream pe catârul meu, prin frumoasele văi abrupte dintre dealurile din Kentucky și atunci când mă plimbam încoace și încolo prin mica mea cabană singuratică, așezată printre casele oamenilor de la munte, strigam cu disperare în suflet către Dumnezeu: „Doamne, folosește-mă! Fă-mă un câștigător de suflete pentru Tine. Trimite-mă ca evanghelist. Fă-mă să văd o trezire spirituală. Nu mă lăsa să mă stabilesc în vreun loc oarecare ca păstor și unde să nu realizez nimic. Am o singură viață de trăit și vreau s-o folosesc pentru Tine. Fă-mă să trăiesc pentru alții. Dă-mi putere să câștig pe cei pierduți pentru Domnul Isus Cristos. Fă ca binecuvântarea Ta să rămână peste lucrarea mea!"

Apoi m-am rugat cam în felul următor: „Doamne, care sunt însușirile pe care trebuie să le am pentru lucrarea Evangheliei? Cum pot fi folosit de Tine? Trebuie să îndeplinesc anumite

condiţii? Dacă trebuie, arată-mi care sunt acele condiţii. Ce trebuie să fac? Arată-mi care sunt cerinţele Tale. Ajută-mă să pot îndeplini aceste condiţii, oricare ar fi ele, pentru ca să nu-mi irosesc viaţa în zadar. Nu vreau să dau greş în viaţă!"

După aceea, pe când cercetam Cuvântul lui Dumnezeu, am găsit însuşirile acelea şi ele mi-au trecut pe dinainte, una câte una, după cum mi le descoperea Dumnezeu. Ele erau arătate atât de clar! Aceste condiţii aş dori să ţi le arăt şi ţie, pentru că eu cred că şi tu doreşti să fii folosit de Dumnezeu. Şi tu îţi dai seama că nu ai decât o singură viaţă de trăit şi nu ai vrea să ţi-o iroseşti în zadar, ci doreşti să ţi-o cheltuieşti pentru alte suflete. Doreşti şi tu să ştii care sunt însuşirile necesare pentru lucrarea de evanghelizare şi de trezire a sufletelor? Am să ţi le arăt una câte una, exact aşa cum mi le-a descoperit şi mie Dumnezeu cu mult timp în urmă.

1. O viziune clară despre totala prăbuşire a neamului omenesc

Cred că de aici trebuie să începem. Atâta timp cât Dumnezeu nu ne-a făcut să vedem totala prăbuşire a neamului omenesc, nu vom putea ajunge prea departe în lucrarea noastră de evanghelizare. Trebuie să ştim că omenirea este pierdută. Trebuie să ne dăm seama că oamenii sunt morţi în păcate şi fărădelegi, că nu este nimic bun în nici un om. Trebuie să avem cunoştinţă,

câtuşi de puţin, în ce stare de stricăciune se află inima omenească.

Atâta timp cât vom mai crede că în inima omului există o scânteie de viaţă din Dumnezeu, nu vom realiza mare lucru în lucrarea noastră misionară; pentru că vom ajunge la concluzia că tot ceea ce ne rămâne de făcut, în acest caz, este să transformăm această scânteie într-o flacără şi totul va fi bine.

Acest lucru, după cum vedeţi, înlătură definitiv naşterea din nou. În cazul acesta, omul nu mai are nevoie de pocăinţă, pentru că dacă el are viaţa, nu mai are nevoie să primească o nouă viaţă. Ceea ce a făcut el este doar că i-a întors spatele lui Dumnezeu Tatăl şi a plecat în pribegie. Lucrarea evanghelistului în acest caz ar fi aceea de a-l convinge pe om să-şi întoarcă iarăşi faţa spre El, să vină înapoi la Dumnezeu.

O astfel de idee ne-ar aduce la concluzia că noi toţi suntem copiii lui Dumnezeu, ceea ce însă, după Biblie, este neadevărat. Atâta timp cât nu suntem născuţi din nou, noi suntem copiii lui Satan şi nu facem nicidecum parte din familia lui Dumnezeu. Numai naşterea din nou ne poate face copii ai lui Dumnezeu. Nu, prietenul meu, nu orice om are o scânteie de viaţă din Dumnezeu, şi de aceea nu-i nimic care s-ar putea transforma într-o flacără. Oamenii dacă nu sunt născuţi din nou, sunt morţi, pierduţi, niniciţi, cu totul decăzuţi, fără nici o speranţă de viaţă.

Iată de ce spuneam că trebuie să avem câtuşi de puţin cunoştinţă de totala prăbuşire a neamului omenesc. Trebuie să ştim că omul care este mort are nevoie să fie readus la viaţă, că nu este nici o speranţă ca omul prin el însuşi să se poată îndrepta şi că numai Dumnezeu poate să-i vină în ajutor. Această cunoaştere este de primă importanţă şi nici un propovăduitor al Evangheliei nu poate avea reuşită în lucrarea lui, dacă nu o posedă.

2. O înţelegere deplină a posibilităţilor pe care le oferă mântuirea dată de Dumnezeu

Pe de o parte, avem de-a face cu o prăbuşire totală a neamului omenesc; pe de alta, cu o mântuire gata să facă faţă oricărei nevoi omeneşti. Cu alte cuvinte, Dumnezeu are un leac, Dumnezeu are un tratament; El a avut o grijă deplină de noi. Dumnezeu poate să aducă pe oameni de la moarte la viaţă. El a pregătit mai dinainte tot ce era nevoie pentru a face faţă stricăciunii neamului omenesc, pentru a veni în ajutorul celor ce sunt morţi în păcate şi fărădelegi.

El a pregătit toate acestea, acum mai bine de 1900 de ani, prin singurul Său Fiu, Domnul Isus Cristos. De aceea, când tu sau eu ne ducem în lucrarea de vestire a Evangheliei, fiind pe deplin încredinţaţi că oamenii sunt morţi în păcate şi fărădelegi, că ei nu au absolut nici o posibilitate sau speranţă să se salveze prin propriile lor puteri

şi că neamul omenesc este cu totul distrus, noi ştim că avem o veste bună, plină de slavă, despre un Mântuitor minunat şi o minunată purtare de grijă – adică tot ceea ce este necesar pentru a face faţă stării disperate a omului.

O altă veste asemănătoare cu aceasta nu mai există. Noi putem pleca, cu bucurie în inimi şi cu convingerea în suflete, că ducem Evanghelia Domnului Isus Cristos, ştiind că ea îşi va face lucrarea. Chiar şi caracterul cel mai stricat, omul cel mai îndepărtat de Dumnezeu şi cel mai adâncit în păcat, poate fi mântuit prin puterea Evangheliei lui Isus Cristos. Iată de ce Pavel strigă plin de bucurie: *„Căci mie nu mi-e ruşine de Evanghelia lui Cristos; fiindcă ea este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede..."* (Rom. 1.16). Evanghelia este leacul. Alt leac nu există. Şi tu, şi eu trebuie să înţelegem acest lucru şi să nu recurgem niciodată la altceva. Doar aceasta trebuie să fie vestirea noastră. Orice alt tratament va fi nepotrivit. Evanghelia lui Dumnezeu este singura speranţă a omului.

Organizaţia Naţiunilor Unite nu poate rezolva această problemă. Nici un om de stat nu poate s-o soluţioneze. Nici un om politic nu poate face faţă acestei nevoi. Nici un guvern nu este potrivit pentru ea. Tu şi eu suntem singurii care avem mijlocul de **rezolvare a ei**, şi această rezolvare stă în Evanghelie. Alta nu este. *„Cristos a murit pentru păcatele noastre"* (I Cor. 15.3).

Evanghelia rezolvă toate problemele. Evanghelia poate să facă lucrarea, pe care nimeni altul nu o poate face. Evanghelia poate să facă față tuturor nevoilor. Nimeni altul nu poate face lucrul acesta. Prin urmare, Evanghelia este ceea ce trebuie să propovăduim noi. Mulțumim lui Dumnezeu că putem s-o propovăduim cu cea mai profundă convingere.

Așadar, frații mei, dacă nu sunteți încredințați că Evanghelia este soluția oricărei probleme și că o alta nu mai există, nu veți putea înainta prea mult în lucrarea voastră de evanghelizare. Dacă nu veți ști că omul, în neputința și în starea lui disperată, este absolut pierdut și că fără Evanghelie el nu poate fi în nici un caz salvat, atunci nu veți putea face mare lucru. Dacă nu veți crede cu adevărat că omul este absolut stricat, că el este mort în păcate și fărădelegi și că voi aveți singurul leac, Evanghelia Domnului Isus Cristos, și că acest leac poate să-i fie de ajutor în starea cea mai grea, oricât de disperată ar fi ea, când veți încerca să vestiți Evanghelia, nu veți avea decât o slabă reușită.

3. O viață predată în întregime unui unic și mare scop

Îți amintești că apostolul Pavel a spus: *„fac un singur lucru"*. Omul pregătit ca să aibă succes în lucrarea de evanghelizare și de câștigare de suflete pentru Cristos, este acela care a lăsat totul

deoparte, care a devenit omul unui singur lucru, unui singur scop, unui singur țel în viață. Orice om care are interese multiple, orice om care are multe proiecte, planuri și programe, orice om care se interesează de alte lucruri, nu va avea succes în lucrarea de evanghelizare. Numai acela va avea succes în lucrarea de evanghelizare, care nu are decât un singur scop în viața lui.

Când eram student, nu m-am gândit niciodată să mă căsătoresc, înainte de a-mi lua licența și de a-mi începe activitatea în lucrul Domnului. Pentru un student, răspunderea de a avea o soție și o familie, reprezintă o sarcină financiară extraordinară. Dacă grijile lui sunt împărțite, cum se va putea el concentra asupra studiilor sale și se va aștepta să aibă reușită în munca lui? N-ar fi mai bine să aștepte până își termină studiile și apoi să facă un astfel de pas?

N-am putut înțelege niciodată cum unii slujitori ai Domnului pot să-și îndeplinească lucrarea ca vestitori ai Evangheliei și, în același timp, să ocupe și un serviciu. Dacă Dumnezeu a chemat pe un om să predice Evanghelia, el trebuie să trăiască din Evanghelie. N-are nici o rațiune ca el să mai facă rost și de alți bani în plus.

Dacă se duce la serviciu, el se va interesa de serviciu. El se va gândi la acest serviciu și nu va mai fi omul unui singur lucru. O parte din timpul lui și-l va petrece în lucrarea Domnului și cealaltă parte la serviciu.

Eu am învățat că lucrul Domnului apelează la tot ceea ce are un om. El cere întreaga lui atenție, toată gândirea lui, toată puterea lui de studiu, ziua și noaptea. Un lucrător al Domnului trebuie să fie învăluit în întregime de vocația lui. El trebuie să se predea cu totul acelei unice lucrări la care l-a chemat Dumnezeu. Dacă încearcă să mai facă și câțiva bani în plus pe altă cale, dacă se mai interesează și de o afacere sau alta, el nu va fi capabil să se concentreze asupra unicei lucrări pentru care l-a rânduit Dumnezeu. Călugării au avut dreptate. Ei au înțeles că trebuie să se retragă din lume, să se închidă într-o mănăstire pentru a-și închina întregul lor timp lui Dumnezeu. Ei au înțeles că trebuie să renunțe la toate celelalte interese ale lor, și să nu mai aibă nimic de-a face cu lumea, pentru ca să-L poată sluji pe Dumnezeu în totul. Vreau să spun că țelul lor a fost just și că ei au fost bine intenționați, însă felul lor de a lucra a fost greșit. Planul lui Dumnezeu este ca noi să trăim printre semenii noștri și totuși să-I fim în întregime consacrați Lui.

Poate o femeie să fie o bună soție dacă ea se mai interesează și de alt bărbat? Poate un bărbat să fie un bun soț dacă el se mai interesează și de altă femeie? Știți care este răspunsul. Cum ar putea atunci un om chemat de Dumnezeu, să fie un bun evanghelist, dacă el se mai ocupă și cu alte treburi?

Este pur și simplu cu neputință. Evanghelistul trebuie să fie omul unui scop mare în viață. El trebuie să fie în stare a spune ca și apostolul Pavel: *„fac un singur lucru"*.

Fratele meu, mai ai și alte diferite interese? Încerci să faci mai multe lucruri în loc să te consacri unicei, marii lucrări la care te-a chemat Dumnezeu? Vrei să reușești? Ești nerăbdător să câștigi suflete pentru Domnul Isus Cristos și să poți vedea începutul unei treziri spirituale? Îți spun încă o dată: concentrează-te asupra unui singur lucru! Dă-te în întregime pe tine lui Dumnezeu și lucrării de evanghelizare! Îți amintești cuvintele apostolului Pavel: *„Nici un ostaș nu se încurcă cu treburile vieții dacă vrea să placă celui ce l-a scris la oaste"* (II Tim. 2.4)? Timotei trebuia să fie omul unui singur lucru. Pavel i-a explicat că nici un om care se apucă să se încurce cu lucruri lumești, nu va putea să fie vreodată un bun ostaș. Tot așa este și cu un evanghelist. Dacă el vrea să-L slujească pe Dumnezeu, așa cum vrea Dumnezeu ca el să-L slujească, el trebuie să se sustragă oricărei alte preocupări.

Vrei să te folosească Dumnezeu? Ei bine, ești gata atunci să plătești prețul? Ești pregătit să lași toate lucrurile și să devii un om al unui singur lucru? Vrei să-ți închini întreaga ta viață acestui unic lucru, să vezi că nimic nu te atrage, că nimic nu te interesează, că nimic altceva nu-ți

captează atenția? Ești gata să te concentrezi, să te dedici în întregime slujbei lui Dumnezeu, să devii un om al unui mare scop în viață? Dacă ești gata, atunci Dumnezeu te va folosi spre slava și cinstea Lui și lucrarea ta de evanghelizare va fi încununată de succes.

4. O viață din care a fost îndepărtată orice piedică

Îți amintești de cuvintele din Ps. 66.18: *„Dacă aș fi cugetat lucruri nelegiuite în inima mea, nu m-ar fi ascultat Domnul"*. El nu Se va pleca nici măcar să asculte ce spun eu, dacă ascund, dacă dau importanță fărădelegii și păcatului în inima mea. Trebuie lepădat orice păcat.

Fratele meu, acesta poate fi motivul că Dumnezeu nu te folosește. Poate că ai un idol în viața ta, poate este un Acan în tabără. Poate ești împovărat cu vreo greutate oarecare, sau ai vreun obicei pe care nu vrei să-l lași. Poate că tu nu recunoști că el ar fi un păcat, dar el stă între tine și Dumnezeu și-L împidică pe Dumnezeu să te folosească.

Zi de zi tu încerci să mergi înainte, dar ceva te trage înapoi, un fel de greutate te ține pe loc și nu te lasă să alergi în alergarea în care ar vrea Dumnezeu să alergi. Un obicei, nevătămător în sine, împiedică puterea lui Dumnezeu să se arate în viața ta; și, din cauză că tu nu vrei să părăsești păcatul, din cauză că nu vrei să renunți cu totul la el, Dumnezeu nu poate să Se folosească de tine.

Rolul păcatului este să-ți blocheze înaintarea. El întristează pe Duhul Sfânt și tu nu vei cunoaște niciodată binecuvântarea și puterea lui Dumnezeu în viața și lucrarea ta, atâta timp cât nu vei fi gata să renunți la el pentru totdeauna, să te îndepărtezi cu totul de el și să nu-ți mai găsești niciodată plăcerea în el.

Va trebui să stai, cu orice preț, față în față cu acel Acan din tabără, cu acel idol din viața ta, cu acel obicei al tău. Trebuie s-o rupi definitiv cu el. Atâta timp cât tu vei continua să faci ceea ce faci acum, Dumnezeu va refuza să-ți dea puterea Lui. Nu vei cunoaște niciodată ungerea Lui, nu vei putea să ai parte niciodată de binecuvântarea Lui. Dacă dorești să ai succes în viața de evanghelist, dacă vrei să vezi o trezire spirituală prin lucrarea ta, atunci rupe-o cu păcatul!

De ce nu faci acest lucru acum cât ești tânăr? De ce aștepți să pună păcatul stăpânire pe tine, până el va deveni un obicei învechit? De ce nu te ocupi de el acum, până când lanțurile nu s-au înfășurat așa de strâns în jurul tău, încât să-ți fie aproape imposibil să le rupi? Acum este timpul să scapi de păcat. Îți stă înainte întreaga ta viață. Dacă vrei să te folosească Dumnezeu, atunci fii hotărât, fii categoric!

Rugăciunea ta ar trebui să fie așa: *„Cercetează-mă, Dumnezeule, și cunoaște-mi inima! Încearcă-mă și cunoaște-mi gândurile! Vezi dacă sunt pe o cale rea și du-mă pe calea veșniciei!"* (Ps. 139.23-24). Se poate întâmpla ca, cu

toate talentele şi darurile tale, cu toate aptitudinile tale, cu toată educaţia ta, să ai o completă şi dureroasă nereuşită în munca ta de evanghelist, numai datorită faptului că este ceva în viaţa ta, în inima ta, care întristează pe Duhul Sfânt şi nu-I lasă lui Isus Cristos libertatea să te folosească după cum ar dori El, spre mărirea şi slava Lui. Lasă-L atunci pe El să te cerceteze! Lasă-L pe El să te încerce! Lasă-L pe El să-l dea pe faţă pe Acan din inima ta! După aceea mărturiseşte-l, leapădă-l şi vino curat la Dumnezeu, pentru ca El să binecuvinteze şi să primească lucrarea ta.

5. O viaţă pusă în mod absolut la dispoziţia lui Dumnezeu

Până aici ne-am ocupat de partea negativă a lucrurilor. Acum am ajuns la cea pozitivă. Scopul cel mai mare este ca vieţile noastre să fie puse în întregime şi în mod absolut la dispoziţia Lui. Iată de ce ni se dă mereu îndemnul: *„Predaţi-vă lui Dumnezeu!"*

Nici un olar nu poate să facă ceva din lutul care nu se lasă deloc să fie lucrat, atunci când olarul încearcă să-l modeleze. Dacă olarul nu poate să facă vasul pe care doreşte să-l facă, înseamnă că în lut este ceva care nu poate suferi atingerea mâinii lui. Dar de îndată ce acea piedică a fost înlăturată, iar lutul cedează în totul, olarul poate să facă din el orice fel de vas. Tot aşa este cu viaţa ta şi a mea. Dacă suntem gata să fim

folosiţi de Dumnezeu, spre slava şi mărirea Lui, dacă puterea Lui stă gata să vină şi să rămână peste noi, dacă El este gata să binecuvinteze lucrarea noastră de evanghelizare şi de câştigare de suflete, atunci fiinţele noastre trebuie să fie puse în mod absolut la dispoziţia Lui.

Atâta timp cât mai avem ceva din voinţa noastră proprie, Dumnezeu nu poate să facă mare lucru cu noi. Voia Lui trebuie să devină voia noastră şi de îndată ce voia Lui a devenit voia noastră, El şi începe să ne binecuvinteze.

Trebuie să ajungem să spunem la fel ca Domnul Isus: *„Vreau să fac voia Ta, Dumnezeule!"* Dumnezeu niciodată nu-Şi impune voia Lui. El nu ne sileşte niciodată să facem ceva ce noi n-am dori să facem. Primul lucru pe care-l face El cu noi, este acela de a ne determina să ascultăm de El, iar după aceea, să ne găsim chiar plăcerea în ascultarea de El. Cu alte cuvinte, voia Lui după cum am mai spus, devine voia noastră şi după aceea nu mai rămâne decât o voie de care să asculţi. Noi ne-am pus în mod absolut la dispoziţia lui Dumnezeu.

Ce ar putea să facă un doctor pentru un bolnav, atâta timp cât bolnavul refuză tratamentul lui? Bolnavul trebuie să se lase cu totul în mâinile doctorului şi să vrea, cu toată inima, să primească sfaturile date de doctor. Numai aşa poate fi vreo speranţă de însănătoşire. Atâta timp însă cât bolnavul face ceea ce vrea el, nu ia medicamentele şi refuză sfaturile pe care i le dă doctorul, nu se poate face

mare lucru pentru el. El trebuie să se lase în mâinile doctorului.

Tot așa este cu tine și cu mine. Până când nu ne punem cu totul la dispoziția lui Dumnezeu, Dumnezeu nu poate să facă mare lucru pentru noi. Dumnezeu dorește să-I predai inima ta și El nu va fi niciodată mulțumit de tine, până ce, la fel ca un rob, ca un rob supus, nu te vei pune în întregime la dispoziția Lui. Atunci El te va putea folosi spre slava Lui.

6. O viață de luptă în rugăciune

Nimic nu este mai important decât aceasta. Vă amintiți că Iacov a luptat cu Dumnezeu în rugăciune. Noi astăzi ne luptăm puțin în rugăciune.

Ne sculăm dimineața, cădem pe genunchi lângă patul nostru, mormăim o rugăciune de câteva cuvinte și după aceea ne grăbim să plecăm la muncă. Apoi seara, când suntem plictisiți, obosiți și extenuați de muncă, facem același lucru și ne urcăm în pat. Pentru cei mai mulți asta înseamnă a se ruga.

Dar nu acesta este felul de rugăciune al lui Iacov. El s-a luptat toată noaptea și apoi a strigat: *„Nu Te voi lăsa să pleci până nu mă vei binecuvânta"*. Unii n-au învățat niciodată cum să se lupte în rugăciune. De aceea ei nu știu cum să ajungă la biruință. Până când nu-L biruim pe Dumnezeu, nu-i vom putea birui pe oameni, iar pentru ca să-i biruim pe oameni trebuie să învățăm ce înseamnă a munci cu sufletul.

Isus știa ce înseamnă să muncești cu sufletul în rugăciune. El petrecea, vă amintiți, nopți întregi în rugăciune. Ucenicii Lui Îl găseau mereu singur cu Dumnezeu, în vreun loc retras, vărsându-Și sufletul într-o rugăciune cu chinuri ca de moarte. Tu și eu cunoaștem foarte puțin acest fel de rugăciune, și atâta timp cât nu am învățat cum să ne retragem deoparte cu Dumnezeu și să muncim cu sufletul în rugăciune, nu vom fi în stare să facem mare lucru. Până ce nu vom face astfel, El nu va putea să ne folosească, să răspundă la rugăciunile noastre și să Se proslăvească pe El Însuși în lucrarea noastră.

Charles G. Finney făcea astfel de rugăciuni. De multe ori el se ducea în pădure sau în vreun loc retras și acolo, în prezența lui Dumnezeu, era ca într-un chin de moarte. Uneori nu era în stare nici măcar să-și exprime cererile prin cuvinte. Se spune că reușea doar să geamă și să plângă, așa de îngrozitoare era sarcina ce o avea pe umerii lui. De aceea, să nu ne mirăm că Dumnezeu S-a folosit de el. Să nu ne mirăm că el a devenit cel mai mare trezitor de suflete din toate timpurile. Să nu ne mirăm că Dumnezeu S-a proslăvit în lucrarea lui. Finney știa ce înseamnă să simți chinurile morții în rugăciune.

Fiecare om folosit de Dumnezeu a fost un om al rugăciunii. Dacă încă n-ai învățat cum să te rogi, dacă încă n-ai învățat cum să lupți cu Dumnezeu, dacă încă n-ai învățat cum să simți chinurile morții în rugăciune, dacă nu știi nimic

despre ceea ce înseamnă munca sufletului, atunci nu ştii ce înseamnă să dobândeşti rezultate spirituale. Dacă doreşti să-L vezi pe Dumnezeu proslăvit în lucrarea ta, trebuie să fii mai înainte de toate un om al rugăciunii.

7. O viaţă de slujire marcată de o cunoaştere deplină a Cuvântului lui Dumnezeu

Cunosc slujitori ai lui Dumnezeu care nu cercetează Cuvântul lui Dumnezeu decât atunci când îşi fac predicile. Orice om care procedează aşa, nu va ajunge niciodată departe în munca misionară. Tu şi eu avem nevoie să cercetăm Cuvântul lui Dumnezeu pentru îmbogăţirea noastră duhovnicească. Trebuie să cunoaştem Cartea lui Dumnezeu din scoarţă în scoarţă; şi numai într-un singur fel o putem cunoaşte: citind-o. Citeşte-o de la Geneza până la Apocalipsa. Citeşte-o încontinuu. Cugetă asupra ei, fă însemnări în ea, studiaz-o, satură-te cu ea. Citeşte-o până devine o parte din însăşi fiinţa ta. Numai atunci te va putea folosi Dumnezeu aşa cum El doreşte.

Dacă nu eşti obişnuit cu arma pe care ai primit-o, te vei afla în încurcătură atunci când vei încerca să te foloseşti de ea. Arma noastră este Cuvântul lui Dumnezeu. Dacă nu suntem obişnuiţi cu el, dacă nu ştim cum să-l folosim, nu vom înainta prea mult în lucrarea noastră de evanghelizare. Cuvântul lui Dumnezeu trebuie să fie şi pe limba noastră, ca şi în inima noastră. Trebuie să-l cunoaştem şi să cugetăm asupra lui până când

el devine o parte din însăşi fiinţa noastră. Dacă ne trezim noaptea din somn să-l repetăm mereu până când ne vom sătura de el.

Nu uitaţi: Dumnezeu nu Se foloseşte de cuvântul nostru, ci de Cuvântul Lui. Ceea ce spunem noi poate avea un mic rezultat. Ce spune Dumnezeu va avea un rezultat mare. Să folosim Cuvântul şi, folosindu-l, să-l cunoaştem. Repet: să-l citim până ce devine o parte din fiinţa noastră. Cunoaşterea Cuvântului nu poate fi înlocuită cu nimic.

8. O slujire care aduce cu un mesaj viu pentru o lume pierdută

De ce te duci în ogorul misionar din străinătate? De ce vrei să te faci misionar? Ce ai de gând să faci „afară"? Ce vrei să le duci păgânilor? Le vei oferi organizarea serviciilor publice sau a educaţiei? Ai în plan să le ridici standardul de viaţă? Te duci în ogorul Evangheliei din străinătate să le dai ceva din civilizaţia apuseană? Ai de gând să te concentrezi în activitatea de spital sau medicală?

Prietenul meu, dacă vrei să te duci în ogorul Evangheliei din străinătate, pentru unul din aceste motive, atunci eu te-aş sfătui să stai acasă. Nu-i locul tău în acele regiuni îndepărtate. Lasă orice preocupare neevanghelică pe seama Naţiunilor Unite. Ele pot face o treabă cu mult mai bună decât tine. Ele au mai mulţi bani, au un personal calificat şi resurse mai mari decât ai avea tu. Ele au şi dotarea de care este nevoie. Ele pot educa pe păgâni. Ele pot să desfăşoare o activitate medi-

cală. Ele pot să se îngrijească de serviciile publice. Ele pot să ducă civilizația apuseană și cultura. Acestea sunt produsele secundare ale creștinismului. Activitatea principală a misionarului este să predice Evanghelia.

Dacă nu ai de gând să te duci numai cu un singur mesaj, atunci ar fi bine să nu te mai duci deloc. Mesajul tău ar trebui să fie Ioan 3.16: *„Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică".* Dacă nu te duci cu acest mesaj, mesajul mântuirii lui Dumnezeu adus unei lumi pierdute și sortită pieirii, dacă nu te duci să vestești viața veșnică acelora care sunt în întunericul păgânismului, atunci ar fi mai bine să stai acasă.

De ce te duci în lucrarea Domnului? Care este scopul tău atunci când propovăduiești Evanghelia Domnului Isus Cristos? Dorești să ai mijloace de întreținere? Ai intrat în lucrare ca să-ți știi asigurată existența? Te interesează câți bani poți face? Faci lucrarea aceasta din cauză că este un lucru respectabil și că îți va aduce cinste și influență? Acesta este scopul tău?

Atunci, prietenul meu, îți spun încă o dată: ar fi mai bine să-ți cauți altă ocupație. Ar fi bine să umbli după altceva, pentru că, dacă acestea îți sunt scopurile tale, binecuvântarea lui Dumnezeu nu va veni niciodată peste tine.

Dacă nu te duci în lucrarea Domnului cu vestea mântuirii lui Dumnezeu, dacă nu te duci să le dăruiești celor ce trăiesc în păcat și întuneric, un

Mântuitor viu și să le vestești că *„Cristos a murit pentru păcatele noastre"*, dacă nu te duci să le spui celor pierduți și sortiți pieirii: *„Iată Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii"*, îți spun din nou: ar fi mai bine să-ți alegi o altă ocupație. Nu e locul tău în lucrarea Domnului. Nu este pentru tine.

Îmi aduc aminte de un om din Londra, Anglia. El a vizitat două biserici. Dimineața, el s-a dus la City Temple, chiar în inima marei metropole. A ascultat una din cele mai frumoase predici, pe care i-a fost dat s-o audă și când a ieșit afară a fost auzit exclamând: *„Ce predică minunată!"* Seara s-a dus la Spurgeon's Tabernacle, acel amvon renumit în lumea întreagă, acea sală mare, cu cele două balcoane enorme, a cărei faimă i-a fost adusă de Charles H. Spurgeon, *prințul predicatorilor*, și pe când ieșea, a fost auzit din nou exclamând: *„Ce Cristos minunat!"*

Dacă scopul tău este să ții predici bune, ar fi bine să renunți la acest lucru. Lumea nu are nevoie de predici, ea are nevoie de un mesaj, și este o mare diferență în lume între o predică și un mesaj. Ca să înveți să predici, te poți duce la un seminar, dar ca să ai un mesaj de adus, trebuie să te duci la Dumnezeu. Predicile nu vor influența niciodată adunarea ta, ci mesajele, da. Predicile apelează la mintea omului, mesajele la inima lui. Lucrul de care au nevoie astăzi oamenii nu sunt predicile bune, ci mesajele bune. Trebuie să mergem să-L ducem pe Cristos, Mântuitorul cel viu.

Am spus că lumea aşteaptă pe solii lui Dumnezeu. Dacă te duci la amvon să-L arăţi pe Cristos, un Cristos viu pentru o lume care moare, atunci Dumnezeu te va binecuvânta şi te va folosi spre slava Lui. Tu vei fi angajat în cea mai mare dintre toate profesiunile, adică lucrarea Domnului, şi nu vei regreta niciodată că ai răspuns la chemarea lui Dumnezeu. La sfârşitul vieţii, te vei uita în urmă la lucrarea pe care ai făcut-o, şi Îi vei mulţumi lui Dumnezeu pentru viaţa pe care ai trăit-o în slujba Domnului Isus Cristos.

9. O slujire pecetluită cu ungerea Duhului Sfânt

Sunt unii astăzi cărora le este aproape frică să vorbească despre Duhul Sfânt. Cu privire la Duhul Sfânt creştinii au avut o atitudine atât de conservatoare şi au dovedit atâta fanatism, încât mulţi abia mai vorbesc despre El. Însă El este a treia Persoană a Sfintei Treimi, Cel prin Care lucrează Dumnezeirea, Cel Care are locul de frunte în cartea Faptelor Apostolilor. În realitate, Duhul Sfânt a făcut lucrarea. El a fost Cel ce i-a însoţit şi i-a îndrumat pe apostoli. El este Cel ce i-a condus. Duhul Sfânt încredinţează pe om de păcat şi începe să facă trezirile spirituale. El – Dumnezeu Duhul Sfânt – a fost Acela Care a întemeiat Biserica de la început.

Astăzi, în mare măsură, El este trecut cu vederea. Credem că putem face progrese fără El, că educaţia şi învăţământul Îi vor lua locul şi într-o

oarecare măsură acestea au înlocuit puterea Lui, iar noi ne-am străduit să ducem mai departe lucrarea cu puterea omenească, cu totul lipsită de Duhul Sfânt. Eu spun că este timpul să-I dăm locul care I se cuvine, pentru că El este Acela Care trebuie să facă lucrarea.

Dacă tu şi eu nu avem oarecare cunoştinţă despre ungerea Duhului lui Dumnezeu, nu vom putea înainta prea mult în slujba lui Dumnezeu.

În timpul vieţii mele de slujitor al Domnului, am studiat viaţa oamenilor pe care i-a folosit Dumnezeu şi m-am convins că fiecare dintre ei era un om uns de El. Fiecare evanghelist sau trezitor de suflete a avut oarecum parte de o experienţă puternică în viaţa lui, când Duhul Sfânt a pus stăpânire pe el şi a început să-l folosească.

Evan Roberts a cunoscut această ungere. Nu voi uita niciodată ziua când m-am dus să-l văd pe când eram în Wales. El nu era acasă, dar văzându-i locuinţa, am simţit că chiar locul pe care stăteam, era sfânt. Mai târziu mi-a trimis o scrisoare, scrisă de mâna lui, iar după câteva luni, a trecut dincolo, ca să fie cu Domnul. Eu spun că Evan Roberts cunoştea ungerea Duhului Sfânt. Şi Charles G. Finney cunoştea această ungere. El ştia ce înseamnă să fii îmbrăcat cu putere de sus. Şi D. L. Moody o cunoştea. Şi John Wesley o cunoştea. Orice bărbat folosit de Dumnezeu, toţi, din toate veacurile, au ştiut ce înseamnă să fii uns cu Duhul lui Dumnezeu. Oamenii unşi cu Duhul Sfânt nu se mulţumesc cu educaţia şi învăţământul.

Ei îşi dau seama că este nevoie de ceva mai mult şi că Dumnezeu nu-i poate folosi până când nu au primit ungerea Lui. Aşa că ei aşteaptă în prezenţa lui Dumnezeu, până când *„sunt îmbrăcaţi cu puterea de sus"*. Apoi pleacă şi, în câteva săptămâni sau luni, ei realizează, prin arătarea şi puterea Duhului Sfânt, mai mult decât ar fi putut realiza timp de ani de zile prin puterea omenească.

Dumnezeu are nevoie astăzi de oameni unşi cu putere, şi dacă tu şi eu nu avem oarecare cunoştinţă despre ungerea cu putere, nu vom înainta prea mult în lucrarea de evanghelizare. Eu am socotit aşa de important acest lucru, încât am scris o carte pe această temă, intitulată: *„Îmbrăcarea cu putere"*.

Nu trebuie să ajungi un fanatic. Există o experienţă a căii de mijloc, o poziţie scripturală pe care poţi s-o adopţi, o experienţă arătată de Cuvântul lui Dumnezeu şi recunoscută de oamenii lui Dumnezeu din toate veacurile, o experienţă care este valabilă şi pentru tine. Dacă doreşti să realizezi ceva în slujba lui Dumnezeu, va trebui să vezi că această experienţă este şi pentru tine, că şi tu trebuie să fii un om uns cu putere.

Indiferent dacă te duci în ogorul misionar din străinătate sau dacă lucrezi printre păgânii de aici, de acasă, dacă desfăşori activitatea misionară în străinătate sau duci campanii de evanghelizare în propria ta ţară, tu trebuie să ai parte de ungerea Duhului Sfânt. Altminteri, se va simţi lipsa de putere în lucrarea ta şi realizările tale vor fi mici.

Dacă vrei să vezi că Dumnezeu te foloseşte şi pe tine, dacă vrei să vezi suflete convinse şi mântuite prin lucrarea făcută de tine, tu trebuie să aştepţi până când vei fi îmbrăcat cu putere de sus. Până când vei deveni un om uns cu putere.

10. O viaţă de slujire trăită numai pentru slava lui Dumnezeu

Prietenul meu, dacă tu îţi îndeplineşti slujba ta cu alt scop decât slava lui Dumnezeu, ea nu va avea mare însemnătate. Dacă tu eşti evanghelist, pentru a te arăta altora ce eşti, dacă tu predici Evanghelia ca să-ţi înalţi EUL, dacă vrei să ai un trai mai uşor, dacă umbli după bani sau renume, se poate să ai un succes aparent, dar nu vei cunoaşte niciodată binecuvântarea lui Dumnezeu. Dacă tu ai alte motive decât slava lui Dumnezeu, nu te poţi aştepta să dai rezultatele pe care le aşteaptă Dumnezeu de la tine. Slujba ta trebuie să fie făcută numai pentru Dumnezeu.

Dacă n-ai urmărit un asemenea scop eu, în locul tău, m-aş pleca în faţa lui Dumnezeu şi m-aş smeri până când tot ce ţine de EUL meu, ar fi dat afară din mine. I-aş cere lui Dumnezeu să mă zdrobească pentru ca să-L pot slăvi pe El. Pentru că atâta timp cât nu pui slava lui Dumnezeu mai presus de orice, vei avea parte numai de întristări şi eşecuri. Nu vei realiza niciodată ceva valoros. Dacă vei căuta să-ţi placi ţie însuţi, Dumnezeu nu-ţi va cinsti lucrarea ta. Trebuie să

fii zdrobit, pentru ca El să te poată folosi. Altminteri, mai curând sau mai târziu, nenorocirea va da peste tine.

Am încercat să-ţi pun în faţă cele 10 însuşiri pe care mi le-a arătat Dumnezeu mie. Îţi recomand s-o reconsideri pe fiecare în parte şi după aceea să-I ceri lui Dumnezeu să-ţi cerceteze inima. Sunt încredinţat că doreşti ca El să te folosească, cred că vrei să fii un bun evanghelist şi că tânjeşti după o redeşteptare spirituală. Prin urmare, împlineşte condiţiile necesare pentru aceasta, aşa după cum ţi le-am schiţat aici, şi lasă-L pe Dumnezeu să-ţi vorbească. El vrea să te folosească. El doreşte să-ţi binecuvinteze lucrarea ta.

Dar dacă sunt piedici pe cale, El nu poate face lucrul acesta; rămâne ca tu să le înlături, dacă doreşti să fii omul de care să Se folosească Dumnezeu.

CAPITOLUL II

O VIAŢĂ PUSĂ DEOPARTE

Nu ştiu dacă a mai existat vreodată o vreme când să fi fost nevoie să se vorbească atât de mult despre separare, ca în zilele noastre. Lumea a devenit atât de bisericoasă şi Biserica atât de lumească, încât este greu să poţi face deosebire între una şi cealaltă. Linia de despărţire dintre ele a fost aşa de mult călcată, încât Biserici, care se bucurau odinioară de treziri spirituale, a căror viaţă duhovnicească era odată adâncă şi puternică, sunt astăzi numai nişte centre sociale peste care Dumnezeu a scris de mult cuvântul *„I-Cabod"*, *„S-a dus slava"*.

Oamenii îşi închipuie probabil că noi trebuie să ne amestecăm cu lumea şi să devenim ca ea, pentru a câştiga sufletele şi a înrâuri viţile altora pentru Dumnezeu. Dacă ar cădea vreodată cineva într-o fântână adâncă nimănui nu i-ar trece prin minte să se arunce el în fântână ca să-l scoată. Dimpotrivă, el stă la gura fântânii şi de acolo coboară o scară sau o funie, şi astfel îl scoate la suprafaţă.

O, nu! Oamenii care au câştigat suflete pentru Domnul şi au înrâurit viţile altora pentru

Dumnezeu, au fost oameni care au umblat cu Dumnezeu, cu mult mai presus decât mulţimea, şi astfel de acolo, de la o înălţime spirituală, au ridicat pe alţii la nivelul lor. Singurul mod de a câştiga pe alţii, este să ne deosebim de ei şi să-i atragem prin ceea ce ei n-au, căci numai trăind în părtăşie cu Domnnul şi separaţi de lume putem cuceri.

Dacă Avraam s-ar fi dus să locuiască cu Lot în Sodoma, influenţa lui i-ar fi folosit prea puţin. Numai atunci când s-a separat şi a stat deoparte cu Dumnezeu, pe locurile înalte ale credinţei, a putut să capete, prin mijlocirea lui, salvarea lui Lot. Să stăm deoparte. Trebuie să locuim deoparte cu Dumnezeu.

Aş vrea să spun că şi lumea aşteaptă ca noi, creştinii, să fim deosebiţi de ea. Ea are o părere proprie despre ceea ce trebuie să fie un sfânt. Şi atunci când reuşeşte să ne tragă în jos, până la nivelul ei, începe să-şi bată joc de noi şi să râdă de starea noastră. Ea nu ne mai acordă nici o cinste şi nici nu mai respectă locul nostru. Atunci noi nu suntem mai buni decât alţii.

O tânără care nu vedea nimic rău în dans, s-a hotărât odată să facă o lucrare de mărturisire de la om la om. În timpul dansului, pe când aluneca pe pardoseală cu partenerul ei, s-a întors brusc spre el şi l-a întrebat dacă este creştin.

— Creştin? Nu! Oare tu eşti? exclamă el cu uimire.

— Da, răspunse tânăra, eu sunt creştină.

— Dar bine, pentru Numele lui Dumnezeu, ce cauţi aici? a fost răspunsul lui neaşteptat.

Într-adevăr, lumea aşteaptă ca un creştin să fie un om deosebit. Altfel, cum s-ar cunoaşte cineva ce este? Dacă nu există nici o linie de despărţire, cum vor şti oamenii de care parte suntem noi? Dacă ne îmbrăcăm ca lumea sau dacă facem faptele lumii, cum ar putea cunoaşte cineva că noi suntem sau nu creştini? Trebuie să existe o diferenţă.

Separarea a fost întotdeauna o cerinţă a lui Dumnezeu. Avraam a trebuit să-şi părăsească ţara şi casa tatălui său şi, într-o completă separare, să plece neştiind nici el încotro. Moise n-a vrut să fie numit fiul fiicei lui Faraon, *„ci a vrut mai bine să sufere împreună cu poporul lui Dumnezeu decât să se bucure de plăcerile de o clipă ale păcatului". „El socotea ocara lui Cristos ca o mai mare bogăţie decât comorile Egiptului."* La fel s-a întâmplat cu israeliţii. Ei erau un popor deosebit, cu totul aparte de neamurile din jurul lor, căci ei reprezentau pe Dumnezeu. În Ezra cap. 9 şi 10 şi Neemia cap. 13 se vede că atunci când linia de despărţire a fost călcată prin căsătorii mixte, nu s-a admis nici o îngăduinţă. Nevestele păgâne au trebuit să fie izgonite şi o separare foarte strictă a fost din nou introdusă.

Da, separarea este şi acum o cerinţă a lui Dumnezeu. *„Ieşiţi din mijlocul lor şi despărţiţi-vă de ei, zice Domnul"* şi: *„Nu vă înjugaţi la un jug nepotrivit cu cei necredincioşi"* (II Cor. 6.14-18). Lumea trebuie părăsită şi menţinută separarea.

Să ne aducem aminte de ceea ce suntem. După Cuvântul lui Dumnezeu noi suntem „străini şi călători", „pribegi", un popor ceresc într-o ţară străină. Aceasta nu este casa noastră.

Atitudinea lumii faţă de adevăratul copil al lui Dumnezeu este întotdeauna dușmănoasă şi plină de ură. *„Dacă aţi fi din lume, lumea ar iubi ce este al ei; dar pentru că nu sunteţi din lume, de aceea vă urăşte lumea"* (Ioan 15.19).

Ce spui în această privinţă? Te urăşte lumea? Dacă nu eşti din ea, dacă nu eşti al ei, dacă este clar că tu eşti un străin şi un călător, atunci vei constata foarte curând că lumea te urăşte. Totul depinde de atitudinea pe care o iei faţă de ea.

Dovada unei vieţi despărţite de lume stă în atitudinea inimii faţă de lume, nu a faptelor, *„Nu iubiţi lumea, nici lucrurile din lume. Dacă iubeşte cineva lumea, dragostea Tatălui nu este în el"* (I Ioan 2.15). Nu este deajuns prin urmare, să nu iei parte efectivă la lucrurile lumii. Întrebarea de fond este: doreşti să iei parte? Există vreo dorinţă în această privinţă? Lumea te cheamă şi te ademeneşte? Dacă-i aşa, atunci inima nu-ţi este despărţită de ea.

Mai ascultă: *„Suflete preacurvare! Nu ştiţi că prietenia lumii este vrăjmăşie cu Dumnezeu? Aşa că cine vrea să fie prieten cu lumea se face vrăjmaş cu Dumnezeu"* (Iac. 4.4). O vorbire cât se poate de clară. Ea ne spune despre un „creştin lumesc"! Dumnezeu ne arată că

prietenul lumii este dușmanul Lui. Acela care iubeşte lumea, nu-L iubeşte pe Dumnezeu. Care este deci atitudinea inimii mele? Aceasta este întrebarea cea mai de seamă. Iubesc eu lumea sau Îl iubesc pe Dumnezeu? Sunt prietenul lumii sau prietenul lui Dumnezeu? Cuvântul de „preacurvar" mi s-ar potrivi şi mie? Care este atitudinea adevărată a inimii mele faţă de lume? Nu numai faptele mele, ci şi gândurile mele, ceea ce îmi place şi ceea ce nu-mi place, spun dacă eu sunt sau nu despărţit de lume.

O viaţă pusă deoparte pentru Domnul înseamnă despărţire de:

1. Plăcerile lumii

Aceasta a fost alegerea pe care a făcut-o Moise, atunci când a întors spatele plăcerilor păcatului (Evr. 11.24-26). Dansul, teatrul şi jocul de cărţi nu sunt de la Dumnezeu, ci din lume. Ele au fost introduse nu de conducătorii duhovniceşti şi de oameni sfinţi, ci de oamenii din lume. În astfel de plăceri stă duhul lumii şi nu se poate vorbi despre rugăciune şi mărturisirea credinţei, în mijlocul acestor lucruri. Acestea două pur şi simplu nu pot merge împreună. Oamenii care dau buzna la asemenea strângeri, nu vin şi nici nu iau parte la adunările de rugăciune şi nici nu-i interesează lucrarea duhovnicească din Biserică. Deci trebuie să vină timpul când adevăratul creştin

să dorească a asculta porunca limpede şi categorică a Domnului: *„Ieşiţi din mijlocul lor şi despărţiţi-vă de ei"*.

2. Legăturile lumeşti

„Nu vă înjugaţi la un jug nepotrivit cu cei necredincioşi". Nu pot fi cuvinte mai clare, nu poate fi poruncă mai categorică. Dumnezeu nu poate încuviinţa o unire nepotrivită.

O, cât de mulţi au recunoscut că motivul întregii lor nefericiri în viaţa de căsnicie stă în faptul că nu au ascultat de Dumnezeu şi s-au înjugat la un jug nepotrivit. Cuvântul lui Dumnezeu în această privinţă este foarte, foarte clar: *„Este liberă să se mărite cu cine vrea; numai în Domnul"* (I Cor. 7.39). *„Numai în Domnul"*. A te căsători cu cineva care nu este în Domnul, înseamnă a căuta deziluzia.

Cum poate rămâne binecuvântarea lui Dumnezeu peste un cămin, când a fost încălcat Cuvântul Lui?

Multe tinere, când s-au văzut în faţa acestei probleme, au stricat logodna; pe când altele, care au stăruit în neascultare, au dus o viaţă plină de regrete care nu se pot exprima în cuvinte. Nici pretextul că se căsătoreşte cu scopul ca apoi să-l câştige şi pe soţ nu foloseşte la nimic, până la urmă. Fata care nu reuşeşte să-şi câştige viitorul ei soţ pentru Cristos, înainte de căsătorie, sunt puţine speranţe că-l va câştiga după aceea.

O, lucrătorule creştin, de dragul tău, nu fi neascultător faţă de Cuvântul lui Dumnezeu, ca să te înjugi la un jug nepotrivit! Îţi pare prea greu acum, dar fii sigur de un lucru: Dumnezeu are un alt plan, cu mult mai bun pentru viaţa ta. A nesocoti Cuvântul Său, este un lucru primejdios. Dacă-L asculţi, eşti totdeauna în siguranţă. Nici nu este nevoie să mai vorbim despre rezultate. De aceea: *„Nu vă înjugaţi la un jug nepotrivit cu cei necredincioşi"*.

Prietenii din lume nu se vor bucura de adunările de rugăciune ale credincioşilor, dar nici copilul lui Dumnezeu nu-şi va putea găsi plăcerea în preocupările lor. Mai curând sau mai târziu, nivelul lor spiritual va scădea simţitor, ca urmare a prieteniei cu oamenii lumii, dacă nu va avea loc o despărţire completă de ei. Este greu să te joci cu focul şi să nu te arzi. Dar vei spune: *„Cum pot să mă las de ei?"* Copil al lui Dumnezeu, nu va trebui să te laşi tu de ei. Trăieşte tu o viaţă duhovnicească şi foarte curând ei te vor părăsi. Ei se vor simţi tot aşa de prost în prezenţa ta, după cum te vei simţi tu însuţi în prezenţa lor.

Fă-ţi prieteni dintre copiii lui Dumnezeu. Fie că vor fi de culoare brună sau galbenă, neagră sau albă, tu îi vei găsi cu mult mai preţioşi, şi relaţiile tale cu ei vor fi mai calde şi mai strânse decât legăturile de rudenie dintre persoanele care nu-L cunosc pe Cristos. Ei te vor înţelege atunci când membrii propriei tale familii nu te vor înţelege. Şi apoi, o asemenea prietenie nu poate

fi ruptă niciodată. Moartea nu ne desparte. Deci fă-ți prieteni dintre aceia cu care te poți uni nu numai aici, ci pentru toată veșnicia.

Dar secretul unei vieți puse deoparte constă în „puterea explozivă a unei noi afecțiuni". Nu voi uita niciodată ziua când Grace Armstrong s-a întors la Domnul. Era la o adunare, într-o duminică după-amiază, la Chicago. Stătea pe genunchi și plângea în hohote de credeai că o să i se frângă inima. Nimeni nu putea s-o mângâie. Mai târziu, după ce a ieșit afară, prietenele ei i-au spus că emoția aceasta îi va trece curând.

— Nu, fetelor, a răspuns Grace, acest lucru nu va trece niciodată!

Și când tinerii i-au telefonat și au invitat-o la teatru, ea a răspuns fără nici o ezitare: „Nu!" Lucrurile vechi au trecut într-un singur moment. Ea nu mai iubea plăcerile lumii. Toate lucrurile au devenit noi. În inima ei acum era Cristos și ea avea o nouă dragoste. Grace iubea adunarea de rugăciune, îi plăcea să stea la colțul străzii și să cânte pentru Mântuitorul ei, îi plăcea să facă lucrarea de mărturisire de la om la om, iubea mai presus de orice Casa lui Dumnezeu. Nu erau lupte, nu erau întrebări la care să răspundă, nu erau probleme de rezolvat. Când a venit Cristos în toată plinătatea Lui glorioasă, lumea a dispărut. Nu mai era loc pentru ea. Grace acum este cu Domnul ei, dar, oh! ce mărturie minunată a lăsat, înainte de a merge acasă!

CAPITOLUL III

PROBA SUPREMĂ

Zorile dimineții se furișau domol peste dealurile din depărtare anunțând venirea unei zile noi și alungând întunericul nopții. În afară de zgomotul valurilor care se loveau de țărm și de strigătul vreunei păsări de mare, singuratice, care trecea din întâmplare, nici un alt zgomot nu tulbura liniștea deplină a primelor ore ale dimineții respective.

— Mă iubești?

Întrebarea era surprinzătoare. Mica ceată care ședea în jurul focului pe malul Mării Galileii și-a ridicat repede privirile în sus, spre fața Celui ce vorbea. Cu sclipirea așteptării în ochi, El Se așeză încet jos, privind doar la unul singur dintre ei, și așteptând un răspuns.

— Simone, fiul lui Iona, Mă iubești?

El cerea acea iubire mai înaltă, iubirea intelectului sau a voinței, nu o simplă emoție omenească. Dar Petru nu mai este sigur pe sine. El a căzut o dată; ar putea cădea din nou. De aceea, nevrând să facă cea mai mare mărturisire pe care o implica întrebarea Învățătorului lui, el folosește cuvintele care exprimă doar o iubire emoțională sau o legătură personală:

— Da, Doamne, ştii că Te iubesc.

Întrebarea este pusă din nou. Răspunsul este acelaşi. Atunci Învăţătorul primeşte cuvintele lui Petru, văzând că el nu vrea să se ridice la cuvintele Sale şi Îl întreabă pentru a treia oară:

— Simone, fiul lui Iona, Mă iubeşti?

Şi Petru, marele şi generosul Petru, cu inima aproape arsă de durere, gândindu-se că Domnul Se îndoieşte de el, răspunde cu inima zvâcnindă şi cu tremur în glas:

— Doamne, Tu toate le ştii: ştii că Te iubesc!

Noi am numit această întrebare „PROBA SUPREMĂ". Dar cu toate acestea, a fost ea cel mai mare examen al devotării şi loialităţii, cea mai sinceră mărturisire pe care ar putea-o rosti gura omenească? N-ar putea fi alta mai mare? A făcut Isus o greşeală? Viaţa lui Petru nu pare să arate că ar fi fost o greşeală. Isus nu pare să Se fi gândit la aşa ceva. De fapt, El voia să rezume totul la acea întrebare simplă. El ştia ce face, ştia că pune cea mai importantă întrebare, din toate limbile. Şi astăzi, după ce s-au scurs peste 19 veacuri, putem să considerăm această întrebare, proba supremă a vieţii noastre spirituale.

1. Proba supremă a uceniciei

Zi de zi, în toate veacurile, Isus Cristos a atras la Sine bărbaţi şi femei. Nu prin forţă, nici prin frică, ci prin iubire. Satana era gata să-I dea toate împărăţiile lumii, dacă El i S-ar fi supus. Dar Isus ştia că voia Tatălui nu era să-i silească

pe oameni să-L asculte. O, nu! El voia să atragă, nu să silească, să câştige, nu să împingă din urmă: oamenii trebuie să-L aleagă pe El de bunăvoie; ei trebuie să fie câştigaţi prin iubire. O astfel de uniune ar fi mai strânsă, mai puternică şi mai durabilă decât tot ce a putut face vreodată ascultarea forţată. Dragostea L-a adus pe El pe pământ; dragostea L-a făcut să moară pentru omenirea pierdută şi tot dragostea atrage bărbaţii şi femeile la El. Ar putea fi alt jurământ de supunere mai puternic decât simpla întrebare pe care a ales-o El: *„Mă iubeşti?"*

El n-a spus nici un cuvânt cu privire la vreuna din sutele de întrebări care desigur i-ar fi putut veni în minte. Doctrină, dogme, crezuri, teologie – nici un cuvânt. Păcat, pocăinţă, slujire – nici o silabă. El pune doar o singură întrebare. Şi notaţi că aceasta este ultima împrejurare prielnică. El trebuia să plece curând. Aceasta era cea mai bună ocazie pe care ar fi avut-o ca să dea sfaturi şi înştiinţări. Nu are nici un alt cuvânt; nu mai sunt şi alte condiţii ale uceniciei; nu era de primit nici un crez sau regulă pentru Biserică? Nu, nici una. Şi pentru ce? Pentru că *„Mă iubeşti?"* cuprinde şi îmbrăţişează totul. Celelalte vor urma fiecare la locul lor. Întrebarea de bază va fi de ajuns pentru toate celelalte. *„Mă iubeşti?"* va conduce spre tot ce este necesar.

Astăzi, mii de persoane sunt membri activi ai Bisericii, lucrători minunaţi, dar ei n-au o dragoste personală pentru Isus Cristos. Formele şi ceremoniile

nu pot fi niciodată suficiente. A fi sincer față de principiile de bază ale credinței nu este o dovadă că tu ești sincer cu inima și față de Isus.

O mulțime de oameni care umblă drept în ceea ce privește mintea, umblă strâmb, în ceea ce privește inima. Fraților, eu aș vrea mai degrabă să umblu drept în ceea ce privește inima și strâmb în ceea ce privește mintea, decât să umblu drept cu mintea și strâmb cu inima. Din această cauză există astăzi atâtea neînțelegeri și atâta învrăjbire. Dumnezeu ne-a dat o seceră, nu ca s-o folosim împotriva fraților noștri, ci ca să strângem snopi cu ea.

Se poate chiar să fii un martir pentru credință și totuși să nu-L iubești pe Isus Cristos. Poate că asta a avut în vedere Pavel când a scris: *„Chiar dacă mi-aș da trupul să fie ars și n-aș avea dragoste, nu-mi folosește la nimic"*.

2. Proba supremă a purtării

De acum încolo nu va mai fi nevoie să punem vechea întrebare cu privire la atitudinea noastră față de lucrurile lumii: *„E rău să fac asta?"*, *„Este păcat să fac cealaltă?"* Ci vom aplica *„proba supremă"* la toate faptele noastre. Ea devine *„puterea explozivă a unei noi afecțiuni"*. Nu mai este cazul să se pună întrebarea, dacă e bine sau rău să-ți găsești plăcerea în anumite distracții discutabile. Omul este acum atât de plin de Duhul Sfânt, atât de pătruns de dragostea lui Cristos și

atât de nerăbdător ca să-L slujească și să-I placă Aceluia Care i-a cucerit pe deplin inima, astfel că nu mai există nici un loc pentru păcat, nici un loc pentru lume și el nu va mai avea absolut nici o dorință după lucrurile în care își găsesc plăcerea cei necredincioși.

Ce crezi, un om ar putea să facă rău celui pe care îl iubește cu adevărat? Desigur că nu. De aceea, întrebarea cea mare, *„proba supremă"* între toate celelalte, este iubirea.

O, fratele meu, spune-mi: Îl iubești pe El? Dacă Îl iubești, vei dori totdeauna să-I fii pe plac. Dacă Îl iubești, vei dori să-L urmezi. Dacă Îl iubești, vei fi pe deplin mulțumit cu El și numai cu El. Lumea nu te va mai atrage. Puterea ei va înceta să mai existe pentru tine, iar tu nu vei mai dori plăcerile ei deșarte. Isus, Isus! El va fi pentru tine totul și în toate. Vei mânca cu El, vei locui cu El, vei rămâne în El, Îl vei iubi pe El și Îl vei face Regele inimii tale. Toate problemele tale vor fi ușor rezolvate dacă tu Îl iubești cu adevărat pe El.

3. Proba supremă a slujirii

Cu alte cuvinte, îndemnul *„iubirii"* în loc de îndemnul *„datoriei"*. Urmașul Domnului Isus Cristos își slujește Stăpânul pentru că îl iubește, și nu dintr-o obligație de care trebuie să se achite.

Ce l-a împins pe David Brainerd să meargă la indienii din acel pustiu întins şi atât de înfiorător? Ce l-a făcut să-şi părăsească la vârsta de 24 de ani căminul lui ca să locuiască în inima pădurilor sălbatice şi lipsite de drumuri? Ce i-a dat putere ca, deşi bolnav pe moarte de tuberculoză, slab şi anemiat din lipsă de hrană, din cauza lungilor şi istovitoarelor drumuri făcute călare şi a nopţilor întunecate şi lipsite de adăpost, petrecute în pădure, sub ploi torenţiale, să continue a înainta lună de lună să spună iubiţilor lui indieni că Dumnezeu i-a iubit, că i-a iubit aşa de mult că Şi-a dat pe Fiul Lui, pe singurul Lui Fiu, să moară pentru ei. Ce l-a făcut, mă întreb? Datoria? Nici vorbă de aşa ceva! Nici un om nu ar simţi că e datoria lui să facă atât de mult. Nu! Nu! Era „dragostea". David Brainerd L-a iubit pe Domnul lui şi a dorit să arate lucrul acesta.

Tot aşa şi Hudson, Livingstone, Marrison, Taylor, Carey şi toţi marii şi eroicii misionari ai trecutului. Da, fraţii mei, şi tot aşa va fi şi cu voi, dacă Îl iubiţi cu adevărat pe El. Să dovediţi aceasta printr-o slujire voioasă, fericită. Aceasta înseamnă că, dacă Îl iubeşti pe El, îţi vei da chiar şi viaţa, când va fi nevoie. Îl iubeşti?

O, lărgimea şi lungimea, înălţimea şi adâncimea inimii Lui mari, plină de nemărginită iubire şi milă! Dragostea cere dragoste. Şi nimic nu va putea mulţumi o inimă care iubeşte decât dragostea. Tot aşa, pentru că El Însuşi iubeşte atât de

mult, nu va fi mulţumit cu nimic altceva decât cu iubirea urmaşilor Lui. Ce sunt bogăţia, casele, ogoarele, luxul şi tot ceea ce pot să dea banii, pentru un om care tânjeşte după dragoste? Dragostea şi numai dragostea, este terenul pe care te poţi întâlni cu Cristos. De aceea *„Mă iubeşti?"* devine *„proba supremă a oricărui creştin"*.

Într-unul din marile oraşe ale Franţei, unde doamna Booth Clibborn ţinea adunări de evanghelizare, veni într-o zi la aceasta, soţia unui francez foarte bogat. Ea ţinea în mână o sticluţă pe care scria „otravă". În inima ei luase hotărârea nestrămutată de a-şi curma viaţa. Ea era numai una din sutele de persoane din acea ţară nefericită şi fără de Dumnezeu, care se duc în mormânt prin sinucidere. Însă înainte de a comite aceasta, s-a hotărât să se ducă s-o vadă pe aceea, singura din toată Franţa căreia simţea că poate să i se destăinuie şi să-i privească faţa în momentul când avea să treacă din viaţă. Dar s-o ascultăm pe ea însăşi povestind:

„Era chiar a doua zi după ce mă plânsesem soţului meu. Surprins şi iritat el răspunse:

— Ei bine, ce mai doreşti? Ai portmoneul meu, ai casa mea, mănânci la masă cu mine. Toată această avere şi cinstea pe care o poate da ea, sunt ale tale şi tot te mai plângi!

— Eu îţi vreau inima, am răspuns eu, doresc să mă iubeşti.

— O, a exclamat el. Asta nu poţi s-o ai. Ea îi aparţine alteia. Poţi să ai orice altceva, dar inima mea, dragostea mea, nu! Lucrul acesta este imposibil!"

Şi noi putem să-I dăm lui Isus Cristos tot ce avem şi totuşi El să fie nemulţumit. Dragostea cere dragoste. Nimic altceva nu poate să fie de ajuns. Şi acum, cu aceeaşi voce blândă şi stăruitoare şi cu aceeaşi inimă plină de dor, El vine la tine şi la mine; şi Îl auzim din nou punând întrebarea care constituie *„proba supremă"*; şi El iarăşi cere un răspuns: *„Mă iubeşti?"*

Dacă ar apărea Isus Cristos chiar acum în mijlocul nostru şi ne-ar pune personal această întrebare: *„Mă iubeşti?"* la fiecare în parte, ce am spune? Ce i-am răspunde? Cât de răscolitoare ar fi!

Am încerca să-L ocolim? Sau suntem îndrăgostiţi de Isus Cristos? *„Noi Îl iubim"*, spune Ioan. Îl iubeşti? Îl iubesc?

CAPITOLUL IV

CE ZICE DUMNEZEU DESPRE MINE?

Să-L lăsăm pe Dumnezeu să ne cerceteze. Noi avem nevoie să ştim, dacă este cu putinţă, ce zice El despre noi. Rugăciunea noastră să fie ca strigătul psalmistului: *„Cercetează-mă, Dumnezeule, şi cunoaşte-mi inima! Încearcă-mă şi cunoaşte-mi gândurile! Vezi dacă sunt pe o cale rea."* Şi El să-Şi îndrepte reflectorul Duhului Său Sfânt asupra noastră, până când vom putea să ne vedem aşa cum ne vede El.

Să nu încercăm să aflăm ce zice lumea despre noi. Ziarele, cărţile şi vorbăriile oamenilor pot să dea despre noi o mărturie exact contrară celei pe care ar da-o Dumnezeu. Ei laudă ceea ce El osândeşte, sau osândesc ceea ce El laudă. Să nu cerem părerea nici a celui mai apropiat şi mai scump prieten. Pe acesta poate l-am dezamăgit. *„Omul se uită la înfăţişare, dar Dumnezeu Se uită la inimă"*. Singura noastră dorinţă să fie aceea de a şti ce zice Dumnezeu despre noi.

Odată vom sta faţă în faţă cu Dumnezeu. Şi atunci înaintea întregului univers, se va ridica orice văl de peste noi şi cele mai ascunse taine ale inimii noastre vor fi date la iveală. Haina care ne ascunde acum de ochii omului, nu ne va putea ascunde atunci de ochii lui Dumnezeu. Nu este mai bine să ştim acum ce zice El despre noi,

pentru ca dacă ne cântăreşte şi găseşte lipsuri la noi, să reparăm îndată ce am greşit şi să ne punem în rânduială cu El?

De aceea eu pun întrebarea: *„Ce zice Dumnezeu despre mine?"* Dacă Dumnezeu Care cercetează adâncul sufletului, Se uită în inima mea, ce găseşte El acolo? Sunt eu plăcut înaintea ochilor Lui? Ce zice El despre mine?

1. Ce zice Dumnezeu despre lucrarea mea?

Mă găseşte El în adevăr şi cu inima curată, fără nici un fel de înşelătorie şi străin de prefăcătorie? Nu-i vorba despre cât de mult greşesc. Întrebarea este: sunt eu serios? Sunt sincer? Dacă îndemnurile mele sunt sincere, El îmi va trece cu vederea greşelile. Sunt eu credincios Lui? Lucrez din inimă, sau muncă mea este numai o activitate profesională? Mă stăpâneşte gândul de câştig personal?

Lucrarea mea are vreo valoare pentru Dumnezeu? Viaţa mea vorbeşte despre Isus? Pot îndruma pe alţii spre o viaţă plină de putere, plină de biruinţă? Pot să câştig suflete pentru Cristos? Am încercat vreodată? Am vorbit vreodată cuiva despre sufletul lui, în anul care a trecut? Am un mesaj de adus sau experienţa mea cu Domnul este prea slabă ca să aibă vreo semnificaţie pentru alţii?

2. Ce zice Dumnezeu despre raporturile mele sociale?

Am ascultat de chemarea Lui: *„Ieşiţi din mijlocul lor şi despărţiţi-vă de ei"; „Nu vă înjugaţi la un jug nepotrivit cu cei necredincioşi"* ? Îi sunt plăcute Lui lucrurile pe care le fac eu? Poate să-mi adreseze El un zâmbet? Iubesc eu vreo plăcere care Îl scoate pe El din inima mea şi face să nu se vadă prezenţa Lui în mine? Conştiinţa mea este liniştită sau se tulbură când fac anumite lucruri sau mă duc în anumite locuri? Sunt gata să părăsesc totul pentru Isus şi să-L aleg pe El mai presus de lume? El a părăsit totul pentru mine. Doresc eu să-I fiu plăcut, să stau în părtăşie cu El? Sau risipesc timpul care de fapt este al Lui?

3. Ce zice Dumnezeu despre viaţa mea intimă cu El?

Stau cu El destul timp în intimitate? Sau sunt grăbit? Stau singur cu Dumnezeu? Îmi place să mă întâlnesc cu El în odăiţa mea? Părtăşia cu El este un lucru plăcut pentru mine? Isus îmi este real? Îmi este El atotsuficient? Sunt un cercetător sârguincios al Cuvântului lui Dumnezeu? Îl studiez în particular sau tot ce fac, fac în mod public? Îmi descoperă Sfânta Scriptură tainele lui Dumnezeu şi sunt ele reale pentru mine? Iau făgăduinţele Lui şi le socotesc ca făcute şi pentru mine? Mă îndeletnicesc îndeajuns cu rugăciunea în viaţa mea? Primesc răspuns la rugăciunile mele? Am învăţat cum să mă rog? Spun doar rugăciuni cu gura, sau mă rog cu adevărat? Rugăciunile mele sunt utile? Rugăciunea este pentru mine un lucru real, vital?

4. Ce zice Dumnezeu despre înaintarea mea în credinţă?

Progresez eu în cele spirituale? Am crescut anul acesta în comparaţie cu anul trecut? Este Isus mai real pentru mine? Văd prietenii mei vreo deosebire în mine? Vechile slăbiciuni şi lipsuri ale trupului dispar, în timp ce roada Duhului creşte în mine? Fac progrese în lupta împotriva păcatului, mai ales împotriva acelui păcat care are asupra mea cea mai mare influenţă? Am biruit păcatul care mă stăpânea odinioară? Doresc să fiu izbăvit de el? Mai este vreun idol în inima mea care împiedică să se arate pacea şi puterea, prezenţa divină, strălucirea şi dragostea?

Adeseori spunem că suntem mulţumiţi cu Isus. Dar ia să ne întoarcem şi să ne întrebăm: *„Este El mulţumit cu mine?"* Pentru că ceea ce este important, este cum ne preţuieşte Domnul pe noi. A fost dezamăgit sau suntem plăcuţi înaintea Feţei Lui? Ce zice Dumnezeu despre mine?

CAPITOLUL V

VIAŢA SFÂNTĂ

Scopul meu nu este de a intra în latura doctrinală a sfinţirii, deoarece ştiu că cineva poate să cunoască o teorie din punct de vedere doctrinal şi cu toate acestea să nu şi-o fi însuşit în mod practic. De aceea voi fi foarte simplu şi voi scoate în evidenţă partea experimentală a unei vieţi sfinte.

Mai înainte de toate, doresc să amintesc trei lucruri, care nu înseamnă sfinţire, pentru ca să puteţi înţelege mai uşor ceea ce este sfinţirea.

Ce nu este sfinţirea

1. Sfinţirea *nu este eliberarea de ispită.* Se poate să fii mai ispitit acum când trăieşti o viaţă sfântă decât înainte. Atâta vreme cât n-ai fost prea periculos pentru împărăţia Satanei, el nu şi-a bătut prea mult capul cu tine. Dar din momentul în care ai început să cunoşti acest lucru, el va face tot ce-i va sta în putinţă, ca să te doboare. Deci, sfinţirea nu-ţi asigură cu nici un chip eliberarea de ispită.

2. Sfinţirea *nu este o garanţie care să te asigure că nu mai poţi păcătui: „Cine crede că stă în picioare, să ia seama să nu cadă".* În viaţa

aceasta, nu există pentru creştin nici o stare, în care să aibă siguranţa că nu mai poate păcătui. Acela care se ridică cel mai sus, poate cădea cel mai jos. Fereşte-te deci de o falsă siguranţă, pentru că sfinţirea nu este o garanţie care să te asigure că nu mai poţi păcătui.

3. Sfinţirea *nu este o eliberare treptată de păcat.* Niciodată n-a fost acesta drumul lui Dumnezeu spre biruinţă. Problema păcatului a fost tratată, rezolvată, terminată, o dată pentru totdeauna. Puterea păcatului a fost zdrobită şi tu să nu mai cedezi în faţa ei.

După ce am arătat ce nu este sfinţirea, voi menţiona 3 aspecte a ceea ce este ea:

Ce este sfinţirea

1. Sfinţirea este *o experienţă* care are loc în mod instantaneu, în urma unui moment critic. Aceasta înseamnă că ea are un început, şi dacă o poţi considera ca un proces care dă rezultate pe tot parcursul vieţii, trebuie să recunoşti însă şi faptul că în natura ei există şi momente critice.

Cu siguranţă că trebuie să existe un început; trebuie să fie un punct de pornire. Pentru copiii lui Israel, trecerea Iordanului a fost exact o astfel de experienţă. În istoria lor, se ivise un moment critic. Dimineaţa au fost pe partea pustiei; seara s-au aflat pe malul celălalt.

2. Sfinţirea este *o viaţă de biruinţă* asupra păcatului. Dacă nu este aşa, atunci nu este nimic. Dumnezeu ne-a garantat eliberarea de sub puterea păcatului. *„Păcatul nu va mai stăpâni asupra voastră".* A mărturisi că trăieşti în sfinţenie, fără să ai o viaţă de biruinţă asupra păcatului, este o prefăcătorie.

3. Sfinţirea este *o transformare* în tot cursul vieţii, după asemănarea lui Cristos. *„Noi toţi privim cu faţa descoperită, ca într-o oglindă, slava Domnului şi suntem schimbaţi în acelaşi chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului"* (II Cor. 3.18). Noi ne schimbăm din ce în ce mai mult, după chipul Lui, astfel încât în cele din urmă, când Se va arăta El, vom fi ca El.

Când are loc?

Când are loc sfinţirea? În planul lui Dumnezeu, atunci când ne întoarcem la El, dar în experienţa omului, de regulă, ea are loc după aceea. Eu nu cred că Dumnezeu vrea ca răscumpăraţii Lui să rătăcească ani de zile în pustie. Scopul Lui este ca ei să se predea, într-o asemenea măsură, când se întorc la El şi să trăiască o viaţă atât de plină de Duh, încât după aceea căderea din credinţă să fie ceva necunoscut. Din nefericire însă, foarte puţini fac astfel; aşa că e nevoie să aibă loc un al doilea mare moment critic, când copiii lui Dumnezeu

părăsesc starea de cădere şi dezamăgire, pentru ca, printr-o totală predare, să trăiască numai pentru Dumnezeu.

Care sunt cei trei paşi?

În sfinţire sunt 3 paşi, iar experienţa în sine se compune din două părţi. Eu am să vorbesc, nu despre partea doctrinală, ci mai curând despre cea practică. Din punct de vedere teologic, se poate să nu înţelegi lucrul acesta şi totuşi să poţi să-l cunoşti pe cale experimentală, adică din punct de vedere practic, sau după cum am mai spus, două părţi ale experienţei cunoscute sub numele de sfinţire. Prima, este partea omului, cea de-a doua este partea lui Dumnezeu.

Un text foarte grăitor se găseşte în Iosua 3.5, unde se dă porunca: *„Sfinţiţi-vă"*. *„Dar"* veţi spune, *„eu am crezut întotdeauna că sfinţirea este o lucrare a Duhului Sfânt"*. Atunci cum îţi explici acest ordin foarte clar şi hotărât: *„Sfinţiţi-vă"?* Nu este greu de lămurit acest lucru. Aceasta este partea omului. Pentru că mai înainte ca Dumnezeu să-Şi poată face partea Lui, omul trebuie să şi-o facă pe a lui, sfinţindu-se.

Am mai spus de asemenea că sunt 3 paşi în sfinţire. Primii doi constituie partea omului în această lucrare, cel de-al treilea este partea lui Dumnezeu. Aceşti 3 paşi, numiţi foarte simplu, sunt: (1) despărţirea; (2) predarea; (3) umplerea. Întâi *„despărţire de"*, al doilea *„predare către"*, al treilea *„umplere cu"*.

Vezi că nu se înţelege numai o *„despărţire de"* ci şi o *„predare către"*. Despărţirea este o parte negativă, predarea o parte pozitivă. În lucrarea de sfinţire a omului sunt două părţi. *„Sfinţiţi-vă"*. Fă-ţi partea ta şi Dumnezeu Şi-o va face pe a Lui. Cel de-al treilea pas este *„umplerea cu"*. Dar asta este partea lui Dumnezeu. Motivul pentru care aşa de mulţi se roagă, stăruiesc şi aşteaptă în zadar *„umplerea cu"*, este pur şi simplu din cauză că ei n-au făcut încă amândoi paşii ceruţi de Dumnezeu şi de care depinde cel de-al treilea.

Deci să ne asigurăm înainte de toate, că despărţirea noastră este completă. Dumnezeu stăruie să ne despărţim cu totul de păcat, sub orice formă ar fi el, de lume şi de toate amăgirile ei, de orice lucru care întristează Duhul Sfânt şi paralizează puterile noastre.

Noi nu putem să-L înşelăm pe El. El ştie dacă este adevărat sau nu ceea ce spunem. Deci despărţirea noastră este completă? Dacă nu, să alegem imediat acest drum şi să mergem pe el până la capăt.

În al doilea rând, trebuie să ne predăm viaţa în mâna lui Dumnezeu. Despărţirea este incompletă dacă nu s-a făcut şi acest al doilea pas. Ne despărţim de viaţa omului vechi şi de tot ce nu-I place lui Dumnezeu, numai pentru a fi puşi deoparte pentru El. Deci predare înseamnă punerea omului deoparte pentru Dumnezeu. Noi trebuie

să fim sfinţiţi; adică să fim puşi deoparte pentru Dumnezeu în vederea unui scop sfânt. Această predare trebuie să fie faptică, reală în viaţa noastră. Acum, când ştii bine, când eşti absolut sigur că ai făcut aceşti primi doi paşi, după ce ai aşteptat destul de mult ca Dumnezeu să te cerceteze cu Duhul Sfânt, acum prin simpla credinţă, fără nici o altă manifestare în afară, crezi Cuvântul şi te ridici de pe genunchi conştient că Dumnezeu Şi-a făcut partea Lui.

Fapt, credinţă, simţire

Să nu laşi ca Satan să-ţi răpească binecuvântarea prin înşelăciune, făcându-te să aştepţi vreun semn sau vreo simţire supranaturală. Vei cunoaşte bucuria şi mângâierea Duhului Sfânt dacă vei porni la drum crezând, mărturisind şi lucrând prin credinţă. Rânduiala lui Dumnezeu în privinţa sfinţirii este aceeaşi ca şi în privinţa mântuirii. Întâi *„faptul"*; al doilea *„credinţa"*, al treilea *„simţirea"*. Însă Satan totdeauna răstoarnă ordinea divină şi îţi spune să aştepţi simţirea mai întâi. Dar cum poţi să simţi până n-ai crezut şi cum poţi să crezi până ce nu cunoşti ceva, ca să-l crezi?

Iată câteva fapte: *„Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios şi drept, ca să ne ierte păcatele şi să ne curăţească de orice nelegiuire"* (I Ioan 1.9). Condiţia este ca tu să mărturiseşti. Ai îndeplinit condiţia? Atunci de ce-L faci mincinos

pe Dumnezeu? *„Dar dacă umblăm în lumină, după cum El Însuşi este în lumină, avem părtăşie unii cu alţii şi sângele lui Isus Cristos, Fiul Lui, ne curăţeşte de orice păcat"* (I Ioan 1.7). Care este condiţia? *„Dacă umblăm în lumină"!* Şi ce se întâmplă atunci? *„Sângele lui Isus Cristos, Fiul Lui, ne curăţeşte de orice păcat"*. *„Dar"*, vei spune tu, *„eu nu simt că sunt curat"*. Da, şi nu vei simţi niciodată până ce mai înainte de toate nu vei crede Cuvântul lui Dumnezeu şi nu vei lucra prin credinţă.

Tot aşa este şi cu sfinţirea. Fă-ţi partea ta şi Dumnezeu Şi-o va face pe a Lui. Tu desparte-te şi predă-te, şi Dumnezeu te va umple. Aşa vei cunoaşte şi vei trăi o viaţă de sfinţire.

CAPITOLUL VI

ISUS CA DOMN

Sunt mulţi pentru care Isus Cristos este Mântuitor, dar nu Domn; mulţi care au fost mântuiţi de Isus, dar care nu L-au recunoscut ca Stăpân. Aceştia sunt copiii Lui, dar nu şi ucenicii Lui. Un ucenic este un elev, unul care urmează şi recunoaşte pe altul ca stăpân, ca învăţător.

Domnul Isus are dreptul absolut să stabilească condiţiile în care va primi ca ucenici ai Săi, pe cei care-L urmează. În timpul războiului mondial când se introdusese recrutarea, bărbaţii erau obligaţi să presteze serviciul militar, fie că le plăcea, fie că nu.* Însă înainte de recrutare fiecare avea posibilitatea să decidă cu privire la el însuşi. Guvernul ţării avea dreptul să stabilească condiţiile pe baza cărora bărbaţii erau înscrişi ca militari, însă fiecare după ce citea condiţiile, avea dreptul să le accepte sau să le respingă, după cum îi convenea. Asta nu înseamnă că el nu mai era cetăţean al ţării. Însemna pur şi simplu că refuza să facă serviciul militar.

* În Canada şi St. Unite recrutarea se făcea pe baza unui angajament, în urma căruia cel care era recrutat era plătit ca orice salariat, cu condiţia ca el să respecte în totul angajamentul semnat la recrutare. (N. tr.)

Tot aşa este şi cu tine, prietenul meu. Tu poţi aparţine lui Isus Cristos şi poţi fi un cetăţean al cerului, şi cu toate acestea să refuzi a-L recunoaşte ca Domn şi Stăpân al tău şi a te supune poruncilor Lui cu o ascultare voioasă. Poţi fi mântuit, şi totuşi să nu fii un ucenic.

Dumnezeu mai întâi

„Cine iubeşte pe tată, ori pe mamă, mai mult decât pe Mine, nu este vrednic de Mine; şi cine iubeşte pe fiu ori pe fiică mai mult decât pe Mine, nu este vrednic de Mine" (Mt. 10.37).

Care sunt deci condiţiile uceniciei? Am să vă dau răspunsul numai prin două cuvinte: „DUMNEZEU ÎNTÂI". Dacă aş putea, le-aş pune pe un steag ca să le vadă orice adunare din lume: DUMNEZEU ÎNTÂI.

Acum să ne punem noi înşine câteva întrebări foarte simple. În viaţa mea Dumnezeu are întâietatea, sau locul cel mai de frunte îl deţin afacerile mele? Dumnezeu este mai întâi sau plăcerile? Dumnezeu este întâi sau banii? Ce spun despre familia mea, despre cei iubiţi ai mei? Sunt ei cei dintâi sau Dumnezeu?

Renunţarea

Ultima condiţie a uceniciei se găseşte în Luca 14.33. Citim astfel: *„Tot aşa, oricine dintre voi, care nu se leapădă de tot ce are, nu poate fi ucenicul Meu"*. *„Dar"*, vei spune tu, *„această condiţie este aproape cu neputinţă de îndeplinit"*.

Vrei să spui că Domnul îi cere celui ce vine după El, să părăsească totul? Dacă-i aşa, atunci eu nu sunt ucenicul Lui, pentru că eu mai am o casă, soţie şi un mic cont la bancă. Trebuie să le las şi pe acestea?

În versiunea revăzută a Bibliei (ediţie engleză *N. tr.*) vei găsi că cuvântul *„forsake"* (a se lepăda, a părăsi) a fost tradus cu *„renounce"* (a renunţa). Să citim iarăşi versetul: *„Tot aşa oricine dintre voi, care nu renunţă la tot ce are, nu poate fi ucenicul Meu"*. Una este să renunţi şi alta este să părăseşti. Dumnezeu le cere copiilor Lui să renunţe de bunăvoie la orice lucru, în timp ce El le poate cere să părăsească, cu adevărat, numai foarte puţine din lucrurile la care ei pot renunţa.

A renunţa la un lucru înseamnă să nu mai ai nici o pretenţie asupra lui. Nimic din ceea ce sunt sau am, nu-mi aparţine. Toate sunt ale lui Dumnezeu. El îmi îngăduie folosinţa unui lucru după cum Îi place Lui, dar El are primul, supremul drept asupra acelui lucru. Recunoscând aceasta, eu pun cu bucurie totul la dispoziţia Lui.

Să renunţ deci la tot ce am. Să aduc totul la altarul lui Dumnezeu – pe mine însumi, cei dragi ai mei, talentele mele şi timpul meu, banii mei şi viitorul meu pe care nu-l cunosc.

1. Eul

Dumnezeu nu-ţi vrea mai întâi banii tăi, El te vrea pe tine. El nu-ţi vrea mai întâi slujba ta, El te vrea pe tine, *„Ei... s-au dat mai întâi pe ei înşişi Domnului"* (II Cor. 8.5). Ce-ar zice un

bărbat despre o tânără care drept răspuns la cererea lui de căsătorie, i-ar oferi iubitului ei moşii, case sau alte bunuri materiale? Ar fi mulţumit? Nici un moment. El nu-i cere averea ei; el o cere pe ea. Şi nici o altă persoană în loc nu l-ar mulţumi. Tot aşa este şi cu Isus Cristos. El ne vrea pe noi: trup, suflet şi duh. De aceea trebuie să ne aducem mai întâi pe noi la altar.

2. Cei dragi

Punându-mă pe mine pe altarul lui Dumnezeu, aduc acum şi pe cei dragi ai mei, fiul sau fiica mea, tatăl sau mama mea. Dacă Domnul are nevoie de copilul meu pe câmpul misionar din străinătate, poate să-l ia. Dacă El îmi cere să părăsesc pe tata şi pe mama, ascult. Chiar dacă El ar hotărî să-l ia pe cel drag la Sine, nu cutez să murmur, ci zic: *„Facă-se voia Ta"*.

— De ce nu sunt fericită? a întrebat o doamnă bogată pe când stătea de vorbă în casa ei cu marele misionar Dr. Ionathan Goforth din China.

— Aţi predat totul? întrebă liniştit omul lui Dumnezeu.

— Da, după cât ştiu, am predat totul, răspunse femeia.

— Sunteţi sigură, insistă Dr. Goforth, că tot ce aveţi este pe altar?

— Cred că tot ce am este pe altar, răspunse din nou femeia.

— Aţi vrea ca Dumnezeu să vă ia fetiţa asta şi să v-o trimită în China? întrebă misionarul, punându-şi mâna pe capul ei.

— Să-mi ia Dumnezeu pe fiica mea şi s-o facă misionară în China? Cred că nu. Vreau s-o am aici lângă mine! exclamă mama.

— Cu toate acestea dumneavoastră îmi spuneţi că aţi predat totul şi nu I-aţi dat nici propriul dumneavoastră copil lui Dumnezeu. Cum puteţi să aşteptaţi de la Dumnezeu pace şi binecuvântare? Dumneavoastră staţi între Dumnezeu şi voia Lui cu privire la fiica dumneavoastră şi Îi spuneţi: *„Până aici poţi veni, dar nu mai mult. Ai casa mea, poţi să ai banii mei, poţi să mă ai pe mine, dar nu te atinge de fiica mea!"* Doamnă, asta numiţi dumneavostră predare?

3. Talentele

Talentele noastre nu ne-au fost date nicidecum ca să le folosim pentru noi. Darurile lui Dumnezeu trebuie să fie puse în lucrarea Lui. Ce drept avem noi să le folosim în mod egoist? O dată ce am primit de la Dumnezeu viziunea chemării Lui, nu vom mai folosi niciodată talentele noastre în scopuri lumeşti. Poate ai un talent de elocvenţă, te pricepi să vorbeşti frumos. Întrebarea este: cum îl foloseşti? Pur şi simplu pentru amuzament şi distracţii? Sau l-ai pus în lucrarea lui Dumnezeu? Poate ai un dar de a scrie. Dar ce şi pentru cine scrii tu? Pentru lume sau pentru Dumnezeu? Scrii pentru bani sau pentru Împărăţia lui Dumnezeu? Poate că ţi s-a dat talentul de a câştiga bani. Dar nu uita că Dumnezeu îţi dă putere să te îmbogăţeşti. Atunci, pentru cine câştigi bani? Pentru tine sau pentru Dumnezeu? Sau poate

talentul tău este acela de a cânta. Dumnezeu ţi-a dat vocea. O foloseşti în concerte ca să faci plăcere prietenilor tăi? Cânţi cântecele lumii?

Sau prin darul tău de a cânta, Isus Cristos Îşi poate transmite mesajul Lui sufletelor împovărate şi pline de păcate?

4. Banii

Nu a zecea parte, ci totul. Tot ce avem este al lui Dumnezeu, iar noi suntem numai ispravnici. De aceea datoria noastră este să fim foarte atenţi cum îi cheltuim. Se duc ei pentru lux sau pentru evanghelizarea lumii?

Îi cheltuim ca să ne satisfacem propriile noastre dorinţe sau sunt păstraţi şi folosiţi în lucrarea lui Dumnezeu? Îi depunem la bancă pentru a-i lăsa cuiva care ar putea foarte bine să se întreţină singur? Sau îi investim ca ispravnici ai lui Dumnezeu, în câştigarea de suflete omeneşti? Să nu spunem: *„Cât voi da din banii mei lui Dumnezeu?"* ci: *„Cât voi opri pentru mine din banii lui Dumnezeu?"* Într-o zi El ne va chema să dăm socoteală de isprăvnicia noastră. Deci şi banii noştri trebuie puşi pe altarul lui Dumnezeu.

5. Viitorul meu pe care nu-l cunosc

Toate planurile şi dorinţele mele; toate visele şi aspiraţiile mele – totul trebuie pus pe altarul lui Dumnezeu. El trebuie să călăuzească, să conducă şi să controleze viaţa mea. Voia Lui trebuie

să devină voia mea; programul Lui, programul meu. Viitorul meu trebuie să fie în mâinile Lui. Unde vrea El să mă duc, acolo trebuie să mă duc; nu trebuie să mai am planurile mele proprii.

Ei bine, vei pune acum pe altar tot ce este al tău? Eşti gata să predai, să închini, să consacri totul? Oh, dacă ai face acest prim pas! Fii hotărât! Predă totul lui Dumnezeu! Nu mai opri nimic! Predă-ţi voinţa ta şi primeşte-o pe a Lui! Actul predării tale nu poate fi înlocuit cu altceva.

Este ceva asemănător cu semnarea unui contract în alb. Trece-ţi numele la sfârşit şi lasă-L pe Dumnezeu să completeze după aceea termenii şi clauzele contractului. El va trece de fiecare dată numai primul pas şi când l-ai făcut pe acela va fi trecut următorul. Este ca şi cum ai fi un căpitan de vas care navighează în timp de război după instrucţiuni sigilate într-un plic şi pe care îl deschide numai la o anumită oră sau într-un anumit loc. Unde vei merge, nu ştii. Când, nu poţi spune. Pentru ce, nu-i treaba ta. Cum, nu trebuie să-ţi pese. Datoria ta este să primeşti de la El plicul sigilat care conţine planul vieţii tale, pe care să-l deschizi şi să-l citeşti de fiecare dată numai când vorbeşte El şi cât voieşte El.

Să spunem un „da" veşnic lui Dumnezeu. Un „nu" veşnic Eului. Şi trebuie să fim atât de decişi încât lucrul acesta să fie valabil pentru toată viaţa noastră. *„Doamne, ce vrei Tu să fac? Unde vrei Tu să mă duc?"* El porunceşte şi tu asculţi. Un „da", mare, decisiv, veşnic şi glorios şi problema este rezolvată pentru totdeauna. De aceea caută să spui „da" toată viaţa ta.

Părăsind în mod definitiv toate pretenţiile, eu voi întoarce spatele cu bună ştiinţă la toate. În felul acesta, eu renunţ la tot ce sunt şi la tot ce am. Eu nu mai sunt de acum al meu, ci al lui Dumnezeu. De acum înainte, El are dreptul absolut să facă ce vrea cu mine şi dacă vreodată mi-ar cere să părăsesc definitiv lucrurile la care am renunţat, eu nu trebuie nici măcar să murmur sau să mă plâng.

Nici nu voi apuca să renunţ la toate, că Dumnezeu mă va şi încerca să vadă dacă renunţarea mea este veritabilă. Aşa a fost cu Avraam. El a renunţat la Isaac, recunoscând că fiul său Îi aparţine numai lui Dumnezeu. Atunci Dumnezeu i-a cerut să aducă jertfa de pe Muntele Moria, şi Avraam n-a dat deloc înapoi.

Prin aceasta s-a dovedit că renunţarea lui era veritabilă. Dacă renunţarea a fost reală, nu va fi greu când vine încercarea. Dar dacă a fost numai înşelătorie, timpul de încercare va fi groaznic şi este foarte probabil ca lucrul la care s-a presupus că s-a renunţat, să fie luat înapoi. Ucenicia cere renunţare.

Domn peste toate

Nu uita că Isus trebuie să fie Domn peste toate sau altminteri nu e deloc Domn. Nimeni n-a lucrat vreodată pentru două firme în acelaşi timp. Nici un rob nu are doi stăpâni deodată. Ai grijă ca nu cumva, gândind să-I dai Lui un loc secundar, să te trezeşti într-o zi că ai descoperit prea târziu că El nu mai este deloc cu tine. Pentru

că El trebuie să fie Domn peste toate, sau altminteri nu e deloc Domn. *„Nimeni nu poate sluji la doi stăpâni"*.

„Lasă-mă să mă duc întâi", I-a spus tânărul lui Isus. Oh, nu, nu *„eu întâi"*, ci *„Dumnezeu întâi"!* Interesele mele trebuie întotdeauna să vină după interesele Lui; niciodată întâi. *„Căutaţi mai întâi Împărăţia lui Dumnezeu"*.

Dr. Graham Scroggie, din Edinburgh, vorbea odată despre aceste lucruri şi la sfârşitul adunării s-a apropiat de el o tânără, o creştină cu nume, care fusese foarte mişcată.

— Şi de ce nu te predai? a întrebat Dr. Scroggie.

— Mi-e teamă că, dacă m-aş preda, ar trebui să fac două lucruri, a răspuns fata.

— Care sunt acele lucruri? a întrebat slujitorul Domnului.

— Eu cânt la pian într-o sală de concerte, şi mi-e teamă că va trebui să renunţ la aceasta, a explicat tânăra.

— Şi celălalt lucru?

— Mi-e teamă că Dumnezeu o să mă trimită ca misionară în China!

Dr. Scroggie a lucrat cu înţelepciune cu tânăra îngrijorată. Deschizându-şi Biblia la F. A. 10.14, el i-a explicat absurditatea răspunsului lui Petru. Un rob nu porunceşte niciodată. Să spui: *„Nicidecum"* şi apoi să adaugi cuvântul *„Doamne"* este imposibil.

— Acum, spuse Dr. Scroggie, vreau să ştergi cuvântul *„nicidecum"* şi să laşi cuvântul *„Doamne"*; sau, dacă nu, să ştergi cuvântul *„Doamne"* şi să laşi cuvântul *„nicidecum"*. Dându-i creionul lui,

el s-a depărtat de ea, ieşind afară. Mai târziu s-a înapoiat. Privind peste umărul ei, a văzut pagina udată de lacrimi, iar cuvântul *„nicidecum"* era tăiat. Cu ochii luminaţi de bucurie, ea a părăsit biserica şi s-a dus acasă repetând de mai multe ori cuvântul *„Doamne"*. Ea n-a mai vrut de atunci să dicteze. Ea era acum ucenica Lui, iar El, Domnul şi Stăpânul ei. De acum înainte avea să spună: *„Da, Tată!"* şi *„Doamne, ce vrei să fac?"*

„Mă iubeşti tu mai mult decât aceştia?" Şi mi-L imaginez pe Isus arătând spre bărci şi năvoade, apoi spre ceilalţi ucenici şi în cele din urmă spre casa lui Petru şi spre cei dragi ai lui. *„Petre, cine are locul dintâi? Eu? Mă iubeşti mai mult decât aceştia?"* Şi această întrebare El o mai pune încă şi acum. Îi vom preda Lui totul şi Îl vom încorona ca Domn?

CAPITOLUL VII

LUCRAREA NOASTRĂ CEA MAI DE SEAMĂ

Pe când eram pastor în biserica *„Dale Presbiterian"* din Toronto, am trăit o întâmplare care m-a făcut să înțeleg, mai bine ca oricând, însemnătatea chemării mele. S-a produs brusc și îmi mai amintesc și acum acel apel telefonic care m-a trezit din indiferență și m-a făcut să mă duc în grabă la patul unei femei bolnave din Biserica mea.

— Ați putea veni să vedeți o femeie bolnavă?

— Este urgent?

— Da, foarte urgent; s-ar putea să nu mai trăiască până la ziuă.

— Bine, vin imediat. Și am pus receptorul în furcă.

Străbătând străzile orașului, am ajuns repede la locul indicat și am fost dus imediat în camera bolnavei. Când am intrat, o femeie cu fața tristă și deznădăjduită își ridică privirea spre mine. A încercat să vorbească, dar vocea ei era atât de slabă și întreruptă, încât a trebuit să mă aplec ca să pot înțelege cuvintele pe care le rostea. Am simțit că mă aflam în prezența îngerului morții, pentru că se vedea bine cât de repede i se scurgea viața.

Pe când mă așteptam să-mi vorbească, pe fața ei se întipărea deznădejdea, iar întunecimea părea că se adâncea tot mai mult, în timp ce eu mă uitam la fața ei palidă și trasă, învăluită în tristețea unei aproape totale disperări. Nu era timp de pierdut, nu mai era cazul să-i vorbesc despre lucrurile acestei lumi: era în joc soarta ei veșnică.

— Doamnă Cook, sunteți gata de plecare: aveți vreo speranță? am întrebat-o eu, apropiindu-mă de fața ei.

— Nu, nici una, a murmurat ea, dând din cap, în timp ce un suspin adânc îi ieșea de pe buze. I-am arătat cât am putut de clar planul minunat al mântuirii și îngenunchind, m-am rugat cu ea și apoi am cântat pe o melodie potolită și pioasă cântarea:

Așa cum sunt, la Tine vin;
Putere n-am, Tu-mi fii sprijin,
Mă spală-n sângele-Ți divin –
O, Mielule, eu vin, eu vin!

De îndoieli sunt apăsat;
De ispitiri împresurat;
Slăbit de valuri, mult purtat,
O, Mielule, eu vin, eu vin!

Pe când cântam cea de a doua strofă, am auzit vocea ei stinsă, întreruptă, slabă și tremurândă cum încerca să cânte cu mine. Uneori puteam să-i disting cuvintele, dar de cele mai multe ori, ele erau de neînțeles, până când am ajuns la ultimul vers și atunci ea a cântat din toată inima și

cu voce tare: *„O, Mielule, eu vin, eu vin!"* Şi ea a venit – a venit pe deplin asigurată de credinţă. Am părăsit-o, ştiind că totul era bine şi că ea se ducea acasă la Dumnezeu.

Şi totuşi era o membră a Bisericii, dar o membră neîntoarsă la Dumnezeu. Întoarcerea la Dumnezeu era singura ei mare lipsă, pentru că Cuvântul lui Dumnezeu ne adevereşte clar şi hotărât că: *„Dacă nu vă veţi întoarce la Dumnezeu, cu nici un chip nu veţi intra în Împărăţia cerurilor"* (Mt. 18.3). Când m-am dus acasă, inima în mine era tristă şi am gemut mult gândindu-mă la îngrozitoarea răspundere care apasă pe umerii slujitorilor lui Dumnezeu, care permit oamenilor să devină membrii Bisericilor fără să fie „născuţi din nou".

N-am mai văzut-o pe doamna Cook până în ziua când am stat lângă coşciugul ei şi-i priveam faţa rece de mort.

Şi pe când predicam la înmormântarea ei, m-am hotărât mai mult ca oricând să las deoparte orice şi să mă consacru, fără nici o rezervă, marii lucrări de a-i pregătii pe oameni pentru cer.

Câştigarea de suflete

Cu cât cercetez mai mult Cuvântul lui Dumnezeu, cu atât sunt mai încredinţat că cea mai de seamă lucrare a noastră este aducerea bărbaţilor şi femeilor pierdute la Isus Cristos. Printre multe

altele, sunt 4 pasaje deosebite care ne pun în faţă, în mod clar, acest lucru.

Privind mai întâi din punctul de vedere al lui Dumnezeu, găsim că *„Cristos Isus a venit în lume ca să mântuiască pe cei păcătoşi"* (I Tim. 1.15), că *„Fiul omului a venit să caute şi să mântuiască ce era pierdut"* (Lc. 19.10). Deci, scopul suprem al venirii lui Cristos în această lume, a fost să caute şi să mântuiască pe cel pierdut. Nu o misiune de asistenţă socială şi de reformare a societăţii, ci de mântuire şi regenerare.

Din punctul de vedere al omului, această lucrare este: *„ca să le deschizi ochii, să se întoarcă de la întuneric la lumină şi de sub puterea Satanei la Dumnezeu"* (F. A. 26.18). Oamenii sunt în întuneric; lor trebuie să li se deschidă ochii şi să fie aduşi la lumină. Ei sunt sub puterea Satanei, şi din această cauză ei trebuie să fie eliberaţi şi aduşi la Dumnezeu. Apoi, întregul scop este arătat pe scurt în mod clar şi neîndoielnic în F. A. 15.14, unde se spune că Dumnezeu a cercetat naţiunile *„ca să aleagă din mijlocul lor un popor, care să-I poarte Numele"*. Iată ce a făcut Dumnezeu în cei 1900 de ani care au trecut. Aceasta este astăzi lucrarea Duhului Sfânt. El zideşte Templul lui Cristos, Biserica Lui. Din orice neam şi de orice limbă, în lumea întreagă, El cheamă această mare ceată.

Dacă acesta este scopul lui Dumnezeu cercetând Neamurile, şi El declară că acesta este, şi

dacă aceasta este menirea Duhului Sfânt în lume, atunci voia lui Dumnezeu este să conlucrăm cu El, pentru că El lucrează prin unelte omenești, și să căutăm să ne facem partea noastră în zidirea Bisericii Lui.

Sunt unii care ies de sub răspunderea lucrării de câștigare a sufletelor, motivând că *„unul seamănă, iar altul seceră"*. Bine, atunci să ne închipuim că ai însemânțat o grădină de legume frumoasă, iar la sfârșitul anului vine cineva, se plimbă în jurul ei și o privește. *„Prietene, spuse el, tu ți-ai făcut partea ta: ai semănat cu grijă, acum a sosit timpul culesului. Vreau să încep culesul, să strâng toate legumele acestea și zarzavaturile acestea pe care le-ai semănat tu. Știi doar: unul seamănă, iar altul seceră"*.

„Oh, nu", exclami tu, *„eu aș spune că nu! Eu am semănat această grădină pentru mine. Vrei să spui că am să te las să iei toate roadele muncii mele? Am să le culeg eu singur"*. Și așa faci; căci explicația că *„unul seamănă, iar altul seceră"* este valabilă numai în domeniul spiritual.

Dar Dumnezeu spune clar și hotărât că voia Lui este ca fiecare slujitor al Său să aducă roade: ***„Eu v-am ales pe voi și v-am rânduit să mergeți și să aduceți roadă"*** (Ioan 15.16). Uneori eu sunt acela care seamănă, iar alteori eu sunt acela care și seceră.

Abătuți de la scop de către Satan

Dacă cea mai de seamă lucrare a Bisericii este câștigarea sufletelor, se înțelege de la sine că Satan va face tot ce îi stă în putință ca să ne abată de la acest scop sau să ne facă să fim mulțumiți cu altceva.

De aceea, mii de oameni se consacră asistenței sociale, care include educația, filantropia, reforme sociale, etc. Dar asistența socială nu este mântuire, iar reforma nu este regenerare. Una este pentru viața aceasta, cealaltă pentru veșnicie.

Viața spirituală a unei Biserici se măsoară după atitudinea ei față de cei ce se pierd. Darea de seamă prezentată anual poate vorbi despre mari realizări pe plan filantropic sau despre mari sume de bani cheltuite în acest scop; dar dacă nu spune nimic despre sufletele câștigate pentru Cristos, înseamnă că viața ei spirituală este într-adevăr scăzută. Adevărata spiritualitate se poate vedea întotdeauna din câștigarea sufletelor pentru Cristos.

Așa este, așadar, cea mai de seamă lucrare a noastră. Și ce îndeletnicire plină de slavă! Ce minunat să fii unit cu Dumnezeu în cea mai mare acțiune! Ah, frații mei, să ne întoarcem înapoi la dragostea de odinioară pentru cei pierduți! Unde, ah, unde, este sarcina pe care o purtăm în anii de demult? Cât de stăruitor ne rugam altădată pentru sufletele pierdute! Cu câtă nerăbdare așteptam

rezultatele! Am pierdut orice simţire? Nu ne mai mişcă soarta îngrozitoare a celor neîntorşi la Dumnezeu? Ne-a abătut Satan atât de mult de la scopul nostru, de am uitat cea mai de seamă lucrare a noastră?

Ah, dacă aşa stau lucrurile, să facă Dumnezeu în harul Lui, să ni se deschidă ochii că să ne desprindem din înşelăciunea Satanei şi să ne întoarcem la cea mai de seamă lucrare a noastră: câştigarea sufletelor pentru Cristos!

CAPITOLUL VIII

CUM SĂ-ŢI FOLOSEŞTI VIAŢA

Dumnezeu are un plan pentru viaţa fiecărui om. El a avut un plan pentru viaţa lui Ieremia chiar înainte ca el să fi văzut lumina zilei (Ier. 1.5). El are un plan pentru viaţa ta. El are un plan şi pentru a mea. Şi datorită acestui fapt, nimeni nu se poate socoti fericit, până când n-a aflat care este planul lui Dumnezeu cu privire la viaţa lui. Eşti nemulţumit, descurajat sau nefericit? Asta poate fi din cauză că ai refuzat să te supui planurilor Lui şi ai stăruit să urmezi unul din planurile tale. Dar te întrebi: *„Cum pot cunoaşte eu planul lui Dumnezeu?"* Eu nu-ţi pot răspunde. Tu însuţi trebuie să iei o hotărâre. Eu pot însă, cu ajutorul lui Dumnezeu, să te îndrum ca să iei o hotărâre în această privinţă.

Ca urmaş al Domnului Isus Cristos, nu ai decât o singură importantă ţintă; înaintarea Împărăţiei lui Dumnezeu şi preocuparea ta pentru interesele acestei Împărăţii trebuie să fie ţelul principal al vieţii tale. Lucrarea lui Dumnezeu este de cea mai mare importanţă. Orice alt lucru trebuie să ocupe un loc secundar în viaţa ta. Isus Cristos n-a încredinţat niciodată lucrarea Lui numai unor slujitori ai Săi, ci El a pus-o pe umerii fiecărui creştin şi ai fiecărei creştine. Fiecare credincios

își are partea lui deosebită în lucrarea lui Dumnezeu și de aceea El este dependent de tine, este dependent de mine. El Se sprijină pe noi. Deci, dacă ținta noastră este să slujim Împărăției lui Dumnezeu, urmează ca neapărat:

Slujirea să constituie imboldul cel mai înalt

Nu banii, ci slujirea. Omul care își măsoară succesul în viață, în funcție de bani, nu cunoaște adevăratul înțeles al succesului. Pentru acesta este o altă unitate de măsură, cu mult mai mare. O, dacă am putea să întrezărim această unitate de măsură! Să ascultăm glasul Stăpânului nostru, Care ne avertizează: *„Vedeți și păziți-vă de orice fel de lăcomie de bani, căci viața cuiva nu stă în belșugul avuției lui"* (Lc. 12.15).

Majoritatea din cei ce citiți acest text, aveți de gând să vă ocupați în viață cu îndeletniciri obișnuite pentru toți oamenii. Credeți că în acest fel veți putea să slujiți mai bine intereselor Împărăției lui Dumnezeu. Poate că aveți dreptate. Nu vreau să mă fac judecătorul nimănui. Tot ceea ce vă cer însă, este să vă folosiți viața în scopul slujirii. Cu alte cuvinte, dacă poți să slujești Împărăției lui Dumnezeu ca negustor, atunci fii negustor; ca avocat, fii avocat; ca stenograf, fii stenograf; ca doctor, atunci fii neapărat doctor. Dumnezeu a lăsat să fie nevoie de bani, pentru ca lucrarea Lui să poată fi dusă mai departe. Se poate ca El să te ajute în această privință. Dar vai de acel

bărbat, vai de acea femeie care face din bani un scop, și nu un mijloc, și care strânge bani pentru scopuri egoiste, în loc să-i folosească pentru slava lui Dumnezeu! Luați seama însă ca nu cumva să-I dați numai banii, în timp ce El vă cere viața!

Poate că ești încă tânăr. Atunci ție am să-ți vorbesc în mod deosebit, pentru că îți stă în față un mare număr de șanse și răspunderi, iar tu ești chiar pe punctul de a-ți alege o ocupație în viață. Ah, dacă aș putea să te ajut în această alegere!

Depinde mult de vederile tale cu privire la cariera care poate fi încununată de succes. Tu ai de trăit o viață și dorești s-o trăiești așa cum a rânduit Dumnezeu s-o trăiești. Dar drumul îți pare întunecos. Sunt atât de multe lucruri pe care ai putea să le faci, încât îți pare extrem de greu să te decizi. Într-o astfel de situație, oare nu este nici un ajutor, nici o stea călăuzitoare? Eu cred că da. Mie mi se pare că atunci când este vorba de alegerea unei cariere în viață, are prioritate locul unde este cea mai mare nevoie.

Avem nevoie astăzi de mai mulți oameni de afaceri sau de mai mulți slujitori ai Domnului; de mai mulți avocați sau de mai mulți misionari; de mai mulți doctori în această țară sau de mai mulți doctori în Africa și India? Avem nevoie de mai multe stenografe aici sau de mai multe lucrătoare pentru Evanghelie în Orientul Îndepărtat? Suntem desigur cu toții de acord că lumea afacerilor nu are așa de mari sarcini ca toate celelalte sectoare

pe care le-am enumerat. Aş vrea să-ţi îndrept ochii spre ogoarele unde se cer cu insistenţă lucrători; pentru că acolo nevoia este mai mare ca oriunde.

Ocupaţia de slujitor al Evangheliei

Ia, de exemplu, ocupaţia de slujitor al Evangheliei. Ce mare nevoie este aici! Oh, tinere, doreşti tu un câmp de activitate unde să aduci un real serviciu, un serviciu care să-ţi asigure o mare răsplătire? Atunci alege ocupaţia de slujitor al Evangheliei. Ea are nevoie de tine şi poate că şi tu ai nevoie de ea. Nu cunosc nici o altă chemare care să dea o mai mare satisfactie ca aceasta. Mie nu mi-a părut rău niciodată că am ales ocupaţia de slujitor al Evangheliei ca preocupare a vieţii mele întregi.

De ce nu te-ai făcut un slujitor al Evangheliei? Pentru că nu ţi s-a oferit niciodată ocazia? Socoteşti această slujbă prea înaltă şi prea sfântă pentru tine? Nu uita că ea este îndeplinită de oameni obişnuiţi, ca şi tine, dar care au răspuns la chemarea lui Dumnezeu. Sau poate că te-ai învăţat să măsori reuşita după unitatea de măsură a banilor? Recunosc că un slujitor al Evangheliei nu se poate îmbogăţi niciodată de pe urma acestei slujbe. Dar poţi să spui că D. L. Moody nu a fost un om al succesului pentru simplul fapt că n-a fost niciodată bogat sau că Charles H. Spurgeon

şi-a ratat viaţa pentru că a murit sărac? Dumnezeu să ne ajute să scăpăm de un asemenea mod de a cântări lucrurile. Succesul nu poate fi măsurat în bani, el poate fi apreciat numai pe măsura operei de slujire.

Câmpul misionar

Şi acum ce este cu câmpul misionar? Îmi vine greu să vorbesc despre el, dar trebuie să spun câteva cuvinte. Şi Dumnezeu să mă ajute să spun ceva care să atingă orice inimă! Recitesc o carte care descrie condiţiile existente în lumea necreştină şi arde inima în mine când citesc despre întunecimea teribilă de acolo. Două treimi din oameni sunt încă fără Cristos! Mii de oameni mor în fiecare zi, fără să fi auzit vreodată de Numele lui Isus. Africa, rana deschisă a lumii, cu cele 200 000 000 ale sale, cere lucrători! India, ţara tinerelor văduve şi a soţiilor-copile, cu cei 450 000 000 de locuitori ai săi şi-a întins atât de mult mâinile trudite după Lumină, încât, doborâtă de oboseală, a căzut şi s-a cufundat în indiferenţă.

Şi cu toate acestea, ultima poruncă a Mântuitorului a fost: *„Duceţi-vă în toată lumea şi propovăduiţi Evanghelia la orice făptură"*.

S-au scurs 19 veacuri şi noi încă n-am împlinit-o. O, tinere, şi tu, tânără, pentru că îţi vorbesc şi ţie, dacă vrei să trăieşti o viaţă de slujire şi de jertfire, dar şi de nespusă bucurie,

atunci te chem să răspunzi la strigătul care vine de peste mări. Nici unul din talentele tale nu poate rămâne nefolosit de Dumnezeu.

Scuza cu care caută, în majoritatea cazurilor, să se dezvinovăţească tinerii este aceasta: *„Au nevoie de mine acasă"*. Sau foarte adeseori mama spune: *„Ah, noi n-am putea trăi fără ea; avem nevoie de ea acasă"*. Ei bine! Vine un timp când este cerută în căsătorie. Vă despărţiţi de ea? Atunci nu mai este nevoie de ea acasă? Atunci vă puteţi despărţi de ea şi ea pleacă de la Dv. Ce aţi făcut? Aţi dat-o unui mire pământesc şi aţi refuzat pe Mirele ceresc. Isus – Mântuitorul vostru şi Mântuitorul ei – a fost primul care a umblat după ea şi El a câştigat-o. Apoi El cu gingăşie i-a cerut să-L urmeze. Iar Dv. răspundeţi: *„Nu Doamne, nu ne putem despărţi de ea"*. Mai târziu vine mirele pământesc şi ştiţi bine ce urmează. Mă întreb: ce veţi spune când Îl veţi întâlni pe Domnul? Vă amintiţi că El a spus: *„Cine iubeşte pe tată, ori pe mamă mai mult decât pe Mine, nu este vrednic de Mine; şi cine iubeşte pe fiu ori pe fiică mai mult decât pe Mine, nu este vrednic de Mine"* (Mt. 10.37).

Chemarea lui Dumnezeu

Tineri şi tinere, vă chem astăzi în lucrarea Domnului. V-am arătat două ogoare de lucru mari şi care duc lipsă de lucrători; mai sunt alte

douăzeci. Problema se rezolvă simplu. Eşti de acord cu planul lui Dumnezeu cu privire la viaţa ta? Dacă eşti de acord, pune-ţi viaţa la dispoziţia operei de slujire şi atunci tu însuţi vei încerca să găseşti locul unde este nevoia cea mai mare de lucru. Isus a renunţat la toate pentru noi. Noi nu putem să-I dăm Lui nimic? Dumnezeu a avut numai un Fiu şi L-a făcut misionar. Noi n-am putea să facem nimic în schimb?

El Însuşi ne-a învăţat ce se înţelege prin a fi un adevărat ucenic, când a spus: *„Dacă voieşte cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-şi ia crucea şi să Mă urmeze. Pentru că oricine va vrea să-şi scape viaţa, o va pierde; dar cine îşi va pierde viaţa pentru Mine, o va câştiga. Şi ce ar folosi unui om să câştige toată lumea, dacă îşi pierde sufletul?"* (Matei 16.24-26).

CAPITOLUL IX

DU-TE ŞI DĂ-LE DE ŞTIRE ŞI ALTORA

E seară. Ultimele raze ale apusului de soare au dispărut dincolo de orizont. Arşiţa înăbuşitoare a zilei este înlocuită cu aerul răcoros al nopţii ce se apropie. Umbrele lungi şi întunecate, aruncate de zidurile cetăţii, au dispărut. Totul este acoperit de negura amurgului.

Din când în când, de undeva dintre ziduri, se aude câte un strigăt slab şi plângător. Este poate strigătul unui copil, chinuit de foame, căci Samaria este asediată. Sirienii au pustiit ţara şi au înconjurat cetatea. Zilele s-au scurs, hrana a devenit tot mai rară, iar eliberarea pare mai departe azi decât la început.

În această seară deosebită, puteau fi văzuţi patru leproşi aşezaţi pe pământ tocmai dincolo de zid. Erau aşa de slabi că abia se puteau mişca. Ultimele firimituri de hrană au fost de mult mâncate. Au ajuns la limita puterilor, iar mâine, în revărsatul zorilor, îi poate aştepta moartea. Ce au de făcut? Dacă vor intra în cetate nu le va folosi la nimic, căci hrană nu se mai poate găsi. Dacă rămân acolo unde sunt, asta ar însemna să moară de foame. Moarte deci dacă se duc, moarte dacă

rămân! Ce este de făcut? Nu este nici o altă posibilitate? Ba da! Pot să se predea sirienilor. E adevărat că pot fi omorâţi. Dar tot aşa se poate şi să nu fie omorâţi. Au o singură şansă dintr-o sută; dar viaţa le este scumpă chiar şi leproşilor, şi iată-i hotărâţi să nu scape această ultimă şansă. Odată cu lăsarea întunericului, ei s-au târât cu greu peste locul descoperit şi au ajuns în cele din urmă la marginea taberei. Peste tot e linişte şi pace. Nu se aude nici un zgomot de paşi. Ce să fie asta? Cu grijă, se duc de la un cort la altul. Dar nu-i nici o fiinţă omenească. Sirienii au fugit. Da, au fugit şi au lăsat totul în urma lor. Iată că se găseşte hrană din belşug şi ei sunt salvaţi.

Ca nişte lupi flămânzi, se reped asupra proviziilor şi nu se mai gândesc la nimic până ce nu se îndoapă bine de tot. În cele din urmă, după ce s-au ospătat aşa cum numai un flămând se poate ospăta, deodată conştiinţa lor este trezită de gândul că în dosul zidurilor cetăţii mii de oameni mor de foame, în timp ce aici hrana stă la îndemâna lor.

Apoi şi-au zis unul altuia: *„Nu facem bine! Ziua aceasta este o zi de veste bună. Dacă vom tăcea şi dacă vom aştepta până la lumina zilei de mâine, vom fi pedepsiţi. Veniţi acum şi haidem să dăm de ştire casei împăratului!"* (II Împ. 7.9). Şi cu inimile pline de recunoştinţă pentru lucrurile de care au avut ei parte, s-au hotărât să le facă cunoscut şi celorlalţi. Aşa

au şi făcut, şi cetatea a fost salvată. Tema noastră este deci: *„Du-te şi dă de ştire şi la alţii".*

Du-te şi dă de ştire şi la alţii! Acesta este mesajul pe care l-a dat Însuşi Cristos Bisericii, când a spus: *„Duceţi-vă în toată lumea şi propovăduiţi Evanghelia".* Aceasta este Voia Lui cu privire la orice creştin. Şi cred că dacă astăzi El ar fi aici, în faţa milioanelor care n-au auzit niciodată de Numele Lui, cea mai grabnică cerere a Sa adresată ţie sau mie, ar fi: *„Du-te şi dă de ştire şi la alţii".*

1. Din pricina lucrurilor pe care noi le-am primit

Aceşti patru leproşi, pentru moment, aveau aproape tot ce şi-ar fi dorit ei atunci. Ei mureau de foame şi li s-a dat hrană. Erau fără nădejde şi au fost umpluţi cu noi năzuinţe. Erau trişti şi descurajaţi, şi acum iată-i voioşi şi fericiţi. Aşa încât ne putem mira de exclamaţia lor: *„Nu facem bine! Ziua aceasta este o zi de veste bună. Dacă vom tăcea...!"*

Dar, fraţilor, ce aveau ei în comparaţie cu ceea ce avem noi, tu şi eu în Isus Cristos? Salvarea lor a fost fizică şi temporară. A noastră este spirituală şi veşnică.

Ei au fost eliberaţi de chinurile foamei. Noi am fost eliberaţi de sub puterea păcatului. Gândiţi-vă că suntem iertaţi, că inimile noastre au fost curăţite prin sângele lui Cristos, că prezenţa

lui Dumnezeu ne aduce mereu bucurie, pace, mângâiere, nădejdea vieţii de dincolo de mormânt, reîntâlnirea cu aceia pe care i-am iubit şi i-am pierdut pentru un timp, ne aduce şi cerul cu toată slava lui, mai presus de toate pe Însuşi Isus Cristos, Cel ce ne mângâie în necaz, Cel ce este Călăuza noastră în întuneric şi tăria şi nădejdea noastră, atât pentru viaţă cât şi pentru moarte. O, da! Noi avem ceva atât de preţios de dat altora! Să fim egoişti? Să ţinem totul numai pentru noi înşine? Sau vom face cum au făcut aceşti leproşi săraci pentru o întreagă cetate care murea de foame? Vrem să ne ducem să dăm de ştire şi altora?

2. Din pricina lucrurilor de care alţii au nevoie

Între zidurile Samariei, erau mii de bărbaţi şi femei care mureau de foame. Aşa de groaznică era situaţia, atât de mare era foametea, încât mamele au început să-şi fiarbă şi să-şi mănânce proprii lor copii, numai ca să mai poată trăi puţin. Putem să ne închipuim o mai mare lipsă? Hrana putea fi cântărită cu aur, aşa de mare era lipsa ei. Şi leproşii, ştiind acest lucru, s-au hotărât să se le ducă şi să le dea de ştire vestea bună. Prietenii mei, în toate părţile lumii, sunt bărbaţi şi femei care pier din cauză că le lipseşte Pâinea Vieţii, şi noi le putem acoperi această lipsă. Poate că omul care lucrează zilnic alături de noi, nu-L cunoaşte încă pe Cristos şi noi n-am stat

niciodată de vorbă cu el despre aceasta. Să luăm, de exemplu, pe prietenii cu care suntem asociaţi. Noi am auzit Evanghelia şi Isus a devenit Mântuitorul nostru. Dar ce putem spune despre ei? Le-am spus vreodată ce înseamnă Isus pentru noi? Am încercat vreodată să le dăm ceea ce le lipseşte?

Departe, peste mări, sunt milioane de suflete scumpe pentru care a murit Isus şi ei n-au auzit niciodată despre Numele Lui. Să nu ne ducem să le dăm de ştire? Ultima mare poruncă a Aceluia pe Care Îl iubim şi Îl slujim a fost: *„Duceţi-vă"*. Şi totuşi s-au scurs nouăsprezece veacuri, iar lumea este încă neevanghelizată.

3. Din pricină că riscăm extraordinar dacă nu ne facem datoria

Eu cred că pe noi ne paşte un mare pericol. Ascultaţi înştiinţarea din textul nostru: *„dacă vom aştepta până la lumina zilei de mâine, vom fi pedepsiţi"*. O, da! Ei nu îndrăznesc să întârzie. Nu îndrăznesc să ţină pe loc „vestea bună".

Cu siguranţă ar fi venit o pedeapsă peste ei dacă ar fi făcut aşa. Şi fără să mai stea pe gânduri, ei au plecat imediat pentru a le transmite şi altora vestea bună.

Evanghelia a venit şi la noi, şi, prin sângele lui Isus Cristos, care a făcut ispăşirea păcatelor

noastre noi suntem mântuiţi. Dar ascultaţi! Noi suntem într-o situaţie periculoasă: ori dăm înapoi, ori mergem înainte. Nu putem sta pe loc. Secretul creşterii în viaţa de creştin, este activitatea. Dacă stăm pe loc şi nu facem nimic pentru Cristos, vom deveni din ce în ce mai slabi, până când, în cele din urmă, ne va pieri şi dorinţa de a ne mai preocupa de El. Una din cele mai de seamă condiţii ale vieţii de creştin, este slujirea. Trebuie să pornim la lucru pentru Cristos. N-am fost mântuiţi numai pentru ca să fim scăpaţi de iad şi să intrăm în cer. Aceasta înseamnă un egoism curat. Nu! Nu! Am fost mântuiţi ca să slujim Domnului.

Sunt mii de creştini – îmi pare rău că trebuie să spun acest lucru – care nu spun măcar un cuvânt despre Stăpânul lor. Când sunt în adunările unde se dau mărturii, ei tac, cu toate că acasă le merge gura atât de repede. Ei stau de vorbă cu camarazii lor, dar când vine ocazia să vorbească câte ceva despre Dumnezeu, sunt de o muţenie care te umple de deznădejde. Stau cu cei dragi, în casele lor, care nu cunosc pe Cristos şi le este chiar frică să le spună vreun cuvânt despre mântuire.

Dacă nu ne ducem să le dăm de ştire şi altora, noi înşine ne vom răci şi vom deveni nepăsători. Răsplata noastră va fi dată altora, iar noi vom avea o pagubă nespus de mare. *„Când voi zice celui rău: «Vei muri negreşit!», dacă nu-l vei înştiinţa şi nu-i vei spune, ca să-l întorci de la*

calea lui cea rea şi să-i scapi viaţa, acel om rău va muri în nelegiuirea lui, dar îi voi cere sângele din mâna ta!" (Ezec. 3.18). Oh, ce înştiinţare solemnă: *„Îi voi cere sângele din mâna ta!"*

„Nu facem bine" au exclamat leproşii, *„haidem să dăm de ştire"*. Ah, fraţii mei, să mergem şi noi să le dăm de ştire! Lumea moare ducând lipsă de vestirea noastră. Sufletele pier fără Cristos. Fiecare dintre noi trebuie să ne ducem să le dăm de ştire şi altora.

CAPITOLUL X

ŞAPTE ÎNTREBĂRI DE IMPORTANŢĂ VITALĂ

Există 7 întrebări pe care orice creştin trebuie să şi le pună, întrebări de o atât de mare importanţă încât, dacă cineva le nesocoteşte, înseamnă că-şi pune viaţa lui duhovnicească în pericol. Deci să ne ocupăm de ele, luându-le pe rând, şi Dumnezeu să ne ajute să le răspundem sincer şi din toată inima.

1. Săvârşesc eu vreun păcat cunoscut?

„Dacă aş fi cugetat lucruri nelegiuite în inima mea, nu m-ar fi ascultat Domnul" (Ps. 66.18). El nu ar fi ascultat nici chiar ce spun. De aceea, dacă săvârşesc păcatul, rugăciunile mele nu sunt ascultate.

Notează, dacă vrei, că am spus: păcatul „cunoscut", pentru că se poate întâmpla să întâmpini, ceea ce Biblia numeşte *„păcatul care ne înfăşoară aşa de lesne"*, vreun păcat căruia îi cedezi din când în când. Chiar numai bunul tău nume poate fi un idol şi prin aceasta să fie un păcat, pe care Dumnezeu spune să-l părăseşti.

„Nelegiuirile voastre pun un zid de despărţire între voi şi Dumnezeul vostru; păcatele

voastre vă ascund Faţa Lui şi-L împiedică să v-asculte" (Is. 59.2). Păcatul desparte. Păcatul ne ascunde Faţa lui Dumnezeu. Nu poate fi nici o legătură, nici o părtăşie acolo unde este păcatul. *„Oricine rosteşte Numele Domnului, să se depărteze de fărădelege!"* (II Tim. 2.19).

Aceasta este porunca lui Dumnezeu. Trebuie să părăsim orice păcat cunoscut, pentru a putea fi primiţi de El. Ah, atunci să ne îndepărtăm de tot ceea ce ştim că este rău, de ceea ce Îl întristează pe Duhul Sfânt. Să-l dăm afară din viaţa noastră, pentru că nu vom avea niciodată o înaintare în viaţa de creştin, dacă nu o rupem pentru totdeauna cu păcatul.

Păcatul este ca o piatră de moară care ne trage întotdeauna în jos. Şi dacă cedăm în faţa lui, îl vom dori mereu. A alimenta o poftă, înseamnă a o aprinde ca pe o flacără care nu se mai poate stinge niciodată. Singura mâhnire reală resimţită de un creştin o constituie remuşcările dureroase care îi frâng inima pentru că a săvârşit un păcat.

S-o rupem de aceea cu el, s-o rupem cu orice preţ, altminteri nu vom cunoaşte niciodată *„pacea lui Dumnezeu care întrece orice pricepere"*. Păcatul ne va nimici, dacă nu-l părăsim. *„Calea celor stricaţi este pietroasă"*.

„Aduceţi-vă aminte de Isus Cristos". El poate rupe orice cătuşă şi poate sfărâma orice lanţ. El poate elibera pe cel închis. El te poate elibera şi pe tine, chiar şi de păcatul care te înfăşoară, El are putere nu numai să te mântuie,

ci El poate şi să te păzească. Poţi ieşi biruitor asupra oricărui păcat pe care îl cunoşti, prin puterea Duhului Său care locuieşte în noi. Trebuie să fii un învingător!

2. *Trăiesc în ascultare faţă de voia lui Dumnezeu?*

„Daţi-vă pe voi înşivă lui Dumnezeu" (Rom. 6.13). Am predat totul? Ştiu că aşa cânt. Eu spun mereu: *„Vreau să-Ţi urmez ne'ncetat"*, dar oare vreau eu *cu adevărat*? Vreau să mă duc acolo unde vrea El să mă duc? Sau vreau să mă duc acolo unde vreau eu? Şi mai pun eu persoana mea pe primul plan, în locul lui Cristos? Este El Domnul şi Stăpânul vieţii mele?

Dumnezeu trebuie să aibă copii ascultători. Dacă tu vrei să-ţi păstrezi voinţa ta, El nu te poate folosi. *„Ascultarea face mai mult decât jertfele"*.

Împotrivirea pe câmpul de bătălie, atrage după sine înfrângerea. Trebuie să-I fim în totul supuşi. Gafele sunt permise, greşelile sunt trecute cu vederea, dar neascultarea – niciodată! Ca să fim folosiţi de Dumnezeu, trebuie să fim ascultători. Trebuie să fim gata să ne ducem acolo unde vrea Dumnezeu să ne ducem. Calea Lui şi nu calea noastră, alegerea Lui şi nu alegerea noastră. Şi, binecuvântat să fie Dumnezeu, că atunci când ne-am predat cu adevărat Lui, planul Lui devine şi planul nostru, atunci ne găsim plăcerea în a împlini voia Lui.

Să nu credem că El este un meşter aspru; Unul care stăruie de noi să facem lucruri împotriva dorinţei noastre. Nicidecum. El este Tatăl nostru. Lui Îi place să ne ducă la ape de odihnă. El pune în inimile noastre dorinţele care Îi sunt plăcute Lui. Tot ce ne cere El, este să ne supunem Lui pentru că suntem ai Lui, trup, suflet şi duh. Aşa că nu poate exista părtăşie fără ascultare.

3. Petrec eu, în fiecare zi, un anumit timp, în rugăciune?

Nimeni nu poate fi biruitor fără rugăciune. Nimeni nu poate să reuşească în viaţa de creştin, dacă nu se roagă. Dacă ai neglijat rugăciunea eşti slab. Aceia care Îl aşteaptă pe Domnul, îşi reînnoiesc puterile. Aşa că dacă nu ai trăit într-o atmosferă de rugăciune, tu nu eşti pregătit pentru atacul duşmanului. Isus S-a rugat. El petrecea nopţi întregi în rugăciune. Pavel se ruga. Biserica de la început se ruga. Toţi aceia care au fost folosiţi de Dumnezeu, au fost bărbaţi şi femei ai rugăciunii.

Deci să mă întreb: eu mă rog? Mă întâlnesc cu Dumnezeu? Am o întâlnire cu El zi de zi şi am grijă să păstrez lucrul acesta? Mă cunoaşte Dumnezeu pe mine ca pe un om al rugăciunii? Sau L-am părăsit? Dacă-i aşa, să-mi dea El putere să reînnoiesc legământul meu şi să încep din nou a-L întâlni în fiecare dimineaţă, ca nu cumva El să vină şi să mă găsească dormind.

4. Sunt eu un cercetător sârguincios al Cuvântului lui Dumnezeu?

A neglija Cuvântul lui Dumnezeu, înseamnă să încetez a mai asculta glasul Lui, pentru că Dumnezeu vorbeşte prin Cuvântul Său. Aşa că, dacă nu rezerv timp pentru cercetarea Bibliei, sunt un om fără călăuzire. Mulţi s-au rătăcit numai datorită faptului că au nesocotit Cuvântul lui Dumnezeu. El nu poate fi înlocuit cu nimic. El este Cuvântul lui Dumnezeu adresat omului şi dacă Îl cunosc cu adevărat pe Domnul, voi avea totdeauna dorinţa să cercetez şi Cuvântul Lui. Cu cât îl citesc mai mult, cu atât el va deveni mai interesant. Voi ajunge să nu mai pot trăi fără el. El va fi hrana şi băutura mea zilnică. Eu îl foloseam mereu la începutul vieţii mele de credincios. Când m-am întors la Dumnezeu, îl citeam zilnic. Dar îi mai studiez eu paginile şi acum? Îmi mai este şi acum tot aşa de nou ca atunci când l-am citit pentru prima dată? Îmi mai găsesc plăcerea în întâmplările trăite de apostoli şi de profeţi? Mai aflu mângâiere în psalmii lui David? Este Cuvântul lui Dumnezeu o carte vie pentru mine şi mă hrănesc cu ea în fiecare zi?

Poate că sunt slab. Dumnezeu aseamănă Cuvântul Lui cu laptele şi bucatele tari. De aceea, ca să devin tare, trebuie să-l folosesc mereu. El să-mi dea putere, pentru ca să fiu un cercetător sârguincios al Cuvântului Său!

5. Îl mărturisesc pe Cristos înaintea oamenilor?

În primii ani ai vieţii mele de credinţă, ardeam de dor pentru sufletele oamenilor. Ieşeam, plin de bucurie, cu un grup de copii ai lui Dumnezeu la colţul străzii. Aveam o mare bucurie când mi se ivea prilejul să lucrez în misiuni de evanghelizare şi puteam să îndrum sufletele la Cristos. Starea celor nemântuiţi era ca o povară pe umerii mei. În înflăcărarea dragostei mele de la început pentru Cristos, căutam cu multă râvnă să spun altora ce a făcut El pentru mine. Mă duceam acasă la prietenii mei la fel ca îndrăcitul tămăduit de altădată.

Dar astăzi cum stau? Mi-am pierdut dragostea dintâi? Am devenit rece şi indiferent? Focul lui Dumnezeu mai arde în inima mea? Pot să mă duc la adunare şi să-mi îndeplinesc îndatoririle mele, fără să mă apese starea celor pierduţi? Dacă-i aşa, de ce? Ce s-a întâmplat?

Eu cânt: *„Salvaţi pe cei ce pier"*, dar fac ceva ca să-i salvez? Eu cânt: *„Aveţi grijă de cei ce sunt pe moarte"*, dar am grijă de ei? Şi atunci când cânt şi eu cu ceilalţi şi spun: *„Plângeţi pe cei ce păcătuiesc"*, ochii mei sunt uscaţi sau plâng cu adevărat pentru cei ce pier? Am eu vreun îndemn în inimă pentru mântuirea oamenilor pierduţi? Dacă nu, atunci este ceva grav cu mine, şi ar trebui să caut imediat să descopăr cauza şi s-o

înlătur. Eu trebuie să-L mărturisesc pe Cristos în faţa oamenilor. Trebuie să-L fac cunoscut.

El mi-a poruncit să dau mărturie despre El. Deci să încep a-L mărturisi din nou. Desigur că pot să împart tractate. Pot să scriu prietenilor mei scrisori prin care să le arăt mântuirea. Sau cel puţin pot să stau de vorbă cu cei cu care lucrez. Dacă sunt reprezentantul lui Dumnezeu, atunci trebuie să mă port potrivit cu această calitate.

6. Dau cu inimă largă când Dumnezeu îmi acordă propăşire?

„Daţi şi vi se va da" (Lc. 6.38).

Dacă dăm şi Dumnezeu ne va da, căci El nu rămâne dator nimănui. Nu-L poţi întrece pe Dumnezeu când este vorba de dărnicie. Cel puţin a zecea parte trebuie pus deoparte pentru lucrarea lui Dumnezeu, iar după aceea oricât de mult ar cere El. Căci dacă eşti plin de credincioşie faţă de El şi El va fi credincios faţă de tine. Motivul pentru care mulţi sunt săraci astăzi, este că n-au fost cinstiţi faţă de Dumnezeu când au avut mult. Rareori vei găsi pe cineva care să fi dat cu credincioşie pentru lucrarea lui Dumnezeu, în mod regulat, în anii când i-a mers bine şi care să fi ajuns în nevoie. *„Sufletul binefăcător va fi săturat şi cel ce udă pe alţii va fi udat şi el"* (Pv. 11.25).

Însă când dai, caută să dai pentru o lucrare direcţionată spre mântuirea sufletelor, şi nu pentru

asistență socială sau modernism. Căci Dumnezeu te va face răspunzător de felul cum sunt folosite darurile tale.

Să dai cu bucurie, căci *„Domnul iubește pe dătătorul voios"*. Dă regulat, lună de lună sau săptămână de săptămână. Ține contabilitate cu Dumnezeu. Dă oricum, numai dă punându-ți mereu întrebarea următoare: *„Cum vor auzi despre El fără propovăduitor?"*

Dacă Evanghelia trebuie să fie dată lumii, atunci cineva trebuie să plătească pentru această lucrare. Este la fel ca și cu apa. Apa este gratuită, dar trebuie să plătești pentru că este adusă prin țevi. Tot așa și cu mântuirea. Ca s-o poți trimite sunt necesare niște cheltuieli și trebuie s-o trimitem repede până la cele mai îndepărtate părți ale pământului. De aceea în vorbirea apostolului Pavel, dărnicia devine un har pentru creștin, iar dacă noi suntem creștini nou-testamentali, atunci să dăm, și să dăm din toată inima.

7. Fac eu ceva concret pentru Domnul Isus Cristos?

Ca să fiu folosit de Dumnezeu, trebuie să găsesc un loc și un grup de oameni unde să pot da o mărturie despre El și să nu mă simt că sunt osândit de cei din jurul meu. O biserică unde este preocupare pentru câștigarea sufletelor trebuie să devină căminul nostru. Am fost mântuit ca să slujesc, și dacă nu fac ceva pentru Domnul

Isus, eu nu sunt credincios chemării Sale. Poate că nu am alte talente, dar totuși pot să fac ceva. Pot să vizitez pe bolnavi, pot distribui tractate, pot să mărturisesc pe Domnul, pot să fac o lucrare de la om la om. Pot face atâtea lucruri!

Unii așteaptă ca ei să fie întrebați. Ei iau parte la adunare, se bucură de serviciile religioase, dar nu se gândesc niciodată să-și aducă și ei o contribuție proprie la vestirea Evangheliei. Ei cred că pastorul trebuie să-i caute dacă are nevoie de ei și să le spună ce să facă. Mie mi se pare însă că dacă ei sunt într-adevăr mântuiți vor găsi ei înșiși ceva de făcut. Cel dintâi strigăt al lui Pavel a fost: *„Doamne, ce vrei să fac?"*

Acesta ar trebui să fie strigătul oricărui suflet născut din nou. Iubire înseamnă slujire și cei ce-L iubesc cu adevărat pe Domnul Isus, doresc să-I slujească. Ei nu se vor mulțumi niciodată să fie niște trântori.

În loc să aștepte pe pastorul lor sau pe altcineva să le spună ce să facă, ei se duc direct la Dumnezeu și cer îndrumări de la El. Se poate că El le va cere să instruiască niște copii la Școala Duminicală. Dacă-i așa, se vor duce la conducător și-și vor oferi serviciile. Dacă au voce, ei sunt dornici să cânte în cor, sau dacă este o orchestră și știu să cânte la un instrument, ei vor cânta în orchestră.

Unii pot fi chemați să fie ușieri, alții să lucreze în organizațiile de tineret sau ca mijlocitori (în rugăciune). Poate că este nevoie pe câmpul misionar

din străinătate, așa că trebuie să se grăbească să studieze și să se pregătească pentru o lucrare permanentă și deplină. Un lucru e sigur: dacă au fost cu adevărat născuți din nou, ei nu-și vor găsi niciodată răgaz, până nu vor putea să facă ceva pentru Domnnul Isus Cristos.

Acestea sunt, așadar, întrebările pe care trebuie să ni le punem, pentru a primi încuviințarea Lui. *„Caută să te înfățișezi înaintea lui Dumnezeu ca un om încercat"*, spune Cuvântul Lui, *„ca un lucrător care n-are de ce să-i fie rușine"* (II Tim. 2.15).

Căci dacă vrem să primim o răsplată deplină, dacă vrem să-L auzim spunând: *„Bine, slugă bună și credincioasă"*, atunci trebuie să ne cercetăm, să vedem dacă noi corespundem cerințelor Lui.

CAPITOLUL XI

CELE PATRU LUCRURI DE CARE ARE NEVOIE UN NOU-NĂSCUT

S-a născut un copilaș. A apărut o nouă viață. Îl îngrijești, îl speli și îl îmbraci. Îl hrănești și îl încălzești. Zi de zi ai grijă de nevoile lui. Știi că el nu poate să se îngrijească singur.

Și tu ai fost născut în Împărăția lui Dumnezeu. Ți-ai deschis inima pentru Domul Isus Cristos și L-ai invitat să intre în ea. L-ai primit ca pe Mântuitorul tău și acum ești al Lui. Iar atunci când vine El, îți dă viață veșnică. Acum ai o viață pe care n-ai mai avut-o niciodată înainte, adică viața lui Dumnezeu, viața divină. *„Vă dau viața veșnică"*.

Ei bine, cum vei avea grijă de această viață nouă? Tu ești un copilaș în Cristos. Care sunt cerințele vieții celei noi? Aproape aceleași ca cerințele unui copilaș trupesc.

1. Hrana

Un copilaș trebuie hrănit, hrănit zilnic. Tot așa și tu. Viața cea nouă pe care ți-a dat-o Dumnezeu are nevoie de hrană. Hrana unui copilaș este laptele. Hrana pentru un copilaș duhovnicesc, este laptele Cuvântului. *„Ca niște prunci*

născuți de curând, să doriți laptele duhovnicesc și curat, pentru ca prin el să creșteți spre mântuire" (I Pet.2.2).

Eu m-am întors la Dumnezeu în 1906. De atunci și până astăzi, am citit Cuvântul lui Dumnezeu în fiecare zi, în toate cele 365 de zile ale anului. Nu-mi aduc aminte să fi neglijat măcar o zi Cartea Cărților.

Biblia a fost hrana și băutura mea în toți anii care au urmat convertirii mele, și cu cât o cercetez mai mult, cu atât îmi devine mai prețioasă. Nu mai este nici o altă carte ca ea. Când atacurile Satanei au fost deosebit de grele, Cuvântul lui Dumnezeu a fost mângâierea și sprijinul meu. În repetate rânduri Biblia a fost cu adevărat Cuvântul lui Dumnezeu pentru mine. Încercări care ar fi putut pune capăt lucrării mele, nu și-au atins scopul, datorită făgăduințelor Cuvântului lui Dumnezeu.

Când întristarea îmi copleșea sufletul și nenorocirea mă acoperea, Dumnezeu mi-a vorbit prin Sf. Scriptură. În mijlocul celei mai amare dezamăgiri, auzeam glasul Lui spunând: *„Seara vine plânsul, iar dimineața bucuria"*. Iar când inima îmi era plină de teamă, Îl auzeam cum îmi spunea: *„Pentru ce te mâhnești, suflete, și gemi înăuntrul meu? Nădăjduiește în Dumnezeu, căci iarăși Îl voi lăuda"*. Și am găsit că El este credincios.

2. Părtășie (comuniune)

Copilașul are nevoie de părtășie. El trebuie să se poată exprima pentru a-și face cunoscute nevoile. Când îi este foame sau are dureri, el strigă; iar mama îi răspunde numaidecât.

Și tu ai nevoie de părtășie. Dacă ești cu adevărat născut din nou, va ieși un strigăt din inima ta. Noi numim acel strigăt, rugăciune. Aș vrea să te îndemn să cauți să fii singur cu Dumnezeu în fiecare zi din viața ta și să te rogi. Spune-I Lui totul, nu ascunde nimic. Vorbește cu El așa cum ai vorbi cu un prieten.

Când citești Biblia, Dumnezeu îți vorbește ție, când te rogi, tu Îi vorbești Lui, și astfel aveți părtășie. Faci cunoștință cu Dumnezeu exact așa cum faci cunoștință cu un prieten.

Tu vorbești și El vorbește. Și stând de vorbă unul cu altul, ajungeți să vă cunoașteți reciproc. Oh, stai cât mai mult de vorbă cu Dumnezeu! Roagă-te fără încetare!

3. Mișcare (exercițiu)

Copilașul are nevoie de mișcare. El își întinde piciorușele și mânuțele lui ca să facă mișcări. Și tu ai nevoie de mișcare pentru a deveni puternic. Așa că trebuie să dai mărturie despre Cristos, pentru că acesta este mijlocul de a face mișcare. Spune și altora! Vorbește de la om la om! Mărturisește-L pe Cristos în fața oamenilor și dă mărturie

despre El! Dacă nu faci așa, vei da înapoi în credință. Dacă faci așa, te vei întări. Lucrează, fă ceva pentru Cristos! Și vei face lucrul acesta dacă Îl iubești cu adevărat pe El. *„Așa să zică cei răscumpărați de Domnul"*. Să nu taci niciodată! Dacă prețuiești ce a făcut El pentru tine, nu vei sta pe gânduri să spui și altora despre acest lucru.

Trebuie să fii cel puțin tot așa de mândru de Domnul și Mântuitorul tău, cum ești de regele tău și de țara ta. Să nu-ți fie rușine să arăți cine ești, pe câmpul de bătălie. De fapt ar trebui să fii plin de râvnă fluturând drapelul țării tale și mărșăluind sub faldurile sale.

De ce să stai pe gânduri, atunci când este vorba să înalți steagul Regelui Isus? Căci numai așa vei putea să arăți lumii de partea cui te afli. Dorești să-I fie rușine de tine în ziua aceea mare, în fața Tatălui și a îngerilor? Să nu-ți fie rușine de El acum! Dumnezeu spune: *„Prin mărturisirea cu gura se ajunge la mântuire"* (Rom. 10.10).

Nimic nu poate să-l întărească pe credincios atât de mult cum îl întărește mărturisirea. Dacă vrei să crești în cele duhovnicești, mărturisește-L pe Cristos înaintea oamenilor. Satana nu se ocupă de creștinii care tac, dar se ridică cu cea mai mare putere împotriva celor ce fac cunoscut, în mod deschis, supunerea lor față de Cristos. Și tocmai actul mărturisirii face ca atacurile lui să fie fără putere.

Să vorbești despre Acela pe Care Îl iubești! Cea mai mare parte din poporul Domnului, poate face lucrul acesta. Și dacă Îl iubești într-adevăr și cu tot dinadinsul pe Domnul Isus Cristos, vei dori să vorbești tuturor despre El.

Apoi, mărturisirea, prietenul meu, este cel mai bun leac împotriva întovărășirii cu lumea. Nu va trebui niciodată să cauți vreun mod special de a scăpa de prietenii tăi lumești. Vorbește-le numai despre Isus. Cere-le să îngenuncheze cu tine când te rogi. Dă-le un tratat și invită-i la un serviciu de evanghelizare. Încearcă. Știi ce o să se întâmple? O să te lepede ca pe un cărbune aprins. Nu vei mai fi dorit de ei. Dar după aceea vei găsi noi prieteni și tovarăși, pe creștini, care vor iubi ceea ce iubești și tu și care doresc ceea ce dorești și tu. Și vei fi prieten cu ei toată veșnicia. Nici chiar moartea nu poate rupe o astfel de prietenie.

Ah, atunci să umblăm în adevăr cu Dumnezeu! Să-L mărturisim pe Cristos! Să dăm mărturie despre El în fața oamenilor! În bucuria și încuviințarea Domnului va fi răsplata noastră.

4. Atmosfera

Nici un nou-născut nu va fi pus de către mama sa într-un frigider. Ea are grijă ca în încăperea unde stă, să nu fie nici prea frig, nici prea cald. Trebuie să fie exact temperatura de care are nevoie.

Dacă te duci într-o biserică moartă, rece, formală, vei îngheța. Dacă te duci într-o biserică modernistă, vei muri de foame. Dar dacă te duci într-o biserică unde în timpul serviciului se fac invitații pentru predare, iar sufletele sunt mântuite, dacă iei parte la adunări de evanghelizare unde se cântă cântări de chemare, dacă te duci acolo unde frații se roagă și depun mărturii, te vei găsi exact în atmosfera de care ai tu nevoie. Depinde de tine să găsești un grup din poporul lui Dumnezeu, care arde de dragoste pentru sufletele oamenilor.

De aceea, îndemnul meu nu este să intri într-o biserică, ci să te legi de un centru misionar care lucrează pentru salvarea sufletelor. Lucrează numai cu un grup de oameni care iubesc pe Dumnezeu, oameni care vor primi bine mărturia ta despre Cristos și unde glasul tău se poate înălța în rugăciune și cereri. Nu face compromisuri. Dacă faci compromisuri, le faci cu riscul vieții tale duhovnicești.

Apoi asigură-te că omul care se urcă la amvon, crede în principiile de bază ale credinței în Cristos. Vezi dacă predică jertfa Domnului Isus, dacă recunoaște că oamenii sunt pierduți și că au nevoie de mântuire și dacă stăruie asupra nașterii din nou.

Evită bisericile lumești. Dumnezeu dorește un popor pus deoparte pentru El. *„Nu vă înjugați la un jug nepotrivit"*, spune El, *„cu cei necredincioși"*.

Așadar, acestea sunt lucrurile de care are nevoie o viață nouă, iar răspunderea ei cade asupra ta. Ai grijă de ea! Hrănește-o! Cultivă părtășia! Fă mișcări, și ai grijă să-i asiguri omului tău duhovnicesc atmosfera de care are nevoie. După aceea vei face progrese în părtășia cu Dumnezeu, iar viața ta de credință va decurge în modul cel mai normal, așa cum ți s-a făgăduit.

CAPITOLUL XII

STRAJA DE DIMINEAŢĂ

Chiar din primii ani ai vieţii mele de credincios, am început să ţin ceea ce eu am numit *„straja de dimineaţă"*. În fiecare dimineaţă, zi de zi, mă retrăgeam singur cu Dumnezeu. Nu mi-ar fi putut trece prin gând să mă duc la birou până ce nu petreceam, mai înainte de orice, un timp singur cu El. Nici n-aş fi încercat să-mi îndeplinesc îndatoririle ecleziastice până ce nu întâlneam mai întâi pe Dumnezeu, dimineaţă după dimineaţă. Imediat după micul dejun, mă retrăgeam în biroul meu, încuiam uşa şi acolo petreceam prima jumătate de oră, singur cu Dumnezeu. S-au scurs peste 50 de ani de când respect straja de dimineaţă. Dacă Dumnezeu m-a folosit în vreun fel de-a lungul anilor, aceasta se datorează faptului că, în fiecare dimineaţă, m-am întâlnit cu El. Eu îmi rezolvam problemele înainte de a veni în contact cu ele. Fără straja de dimineaţă, lucrarea mea ar fi fost ineficace. Aş fi fost slab şi fără ajutor. Numai atunci când aştept pe Domnul în rugăciune, capăt putere duhovnicească. Cum ţin straja de dimineaţă? În primul rând, cercetez Cuvântul lui Dumnezeu şi apoi mă rog.

Cuvântul lui Dumnezeu

Deci prima dată, eu mă duc la Cuvântul lui Dumnezeu. Faci lucrul acesta? A fost vreo zi în viaţa ta de când te-ai întors la Dumnezeu în care ai neglijat Cartea Cărţilor? Ai deschis-o în fiecare zi a vieţii tale şi te-ai adâncit în citirea paginilor ei sfinte? Sau au fost zile când ai omis s-o citeşti? Nu mi-ar trece prin minte niciodată să las să se scurgă o zi, fără să caut îndrumarea Cuvântului lui Dumnezeu. El este hrana şi băutura mea. În el constă puterea mea: *„Ca nişte prunci născuţi de curând, să doriţi laptele duhovnicesc şi curat, pentru ca prin el să creşteţi spre mântuire"* (I Pet. 2.2).

Într-o zi, imediat după ce primisem pe Cristos ca Mântuitor personal, stăteam în spatele bisericii *Cook's Presbyterian,* din Toronto. Un credincios s-a uitat la mine şi mi-a cerut să-i împrumut Biblia mea. I-am dat-o. A deschis-o la prima pagină albă şi a scris următoarele cuvinte: *„Această Carte te va îndepărta de păcat, sau păcatul te va îndepărta de această Carte"*. Apoi mi-a înapoiat-o. Cred că am scris aceste cuvinte pe toate Bibliile pe care le-am avut de atunci, pentru că le-am găsit adevărate. Mai târziu, am aflat că cel care le-a scris pentru prima dată, a fost nemuritorul John Bunyan, şi i-am trecut după aceea numele sub ele. Adevărul este că păcatul şi Cartea nu pot sta împreună. Trebuie să renunţi sau la păcat sau la

Biblie. Dacă citeşti Cuvântul lui Dumnezeu, te vei îndepărta de păcat. Dacă te dedai la păcat, nu vei mai avea plăcere pentru Cartea Sfântă. *„Această Carte te va îndepărta de păcat sau păcatul ta va îndepărta de această Carte".*

Biblia mea

Te sfătuiesc să-ţi procuri o Biblie cu litere mari, pentru că va veni o zi când îţi va slăbi vederea, şi atunci, dacă ţi-ai însemnat cu grijă Biblia, te vei bucura că literele sunt destul de mari ca să le mai poţi citi. Nu vei vrea să te lipseşti de ea. Trebuie, bineînţeles, să citeşti întotdeauna cu creionul în mână. Bibliile mele au fost însemnate de la Geneza şi până la Apocalipsa. Am subliniat fiecare verset care a vorbit inimii mele. Şi tu trebuie să-ţi însemnezi Biblia.

Tot timpul cât am lucrat, am folosit o Biblie cu trimiteri, *Scofield*. Am găsit că este cu mult mai bună decât oricare alta. Nu sunt de acord cu toate notiţele din ea, dar sunt de acord cu cea mai mare parte din ele, căci mi-au fost un ajutor minunat în studierea Bibliei. Dacă n-aş avea alte cărţi, aş putea lua cu mine o Biblie cu trimiteri *Scofield* şi, călătorind în toată lumea, aş avea în ea toate predicile pe care le-aş putea rosti. Biblia cu trimiteri *Scofield* este o versiune *King James* (o versiune engleză *n. tr.*). Această versiune nu a fost niciodată înlocuită de o alta şi mă îndoiesc

foarte mult dacă va fi vreodată înlocuită. Ea vorbeşte inimii. Alte versiuni sunt utile pentru referinţe, dar dacă aş fi în locul tău, m-aş alipi de versiunea King James, pentru a o folosi în lectura mea zilnică.

Găseşti că e aridă

Îmi spui că Biblia este aridă şi neinteresantă şi că de aceea n-o citeşti. Îţi spun că motivul pentru care o găseşti aridă şi neinteresantă, este că tu nu-i cunoşti Autorul.

După cum am spus, tu L-ai întâlnit pe Autorul ei, dar n-ai făcut cunoştinţă cu El. De îndată ce Îl vei cunoaşte cu adevărat, te va bucura orice lucru care vine de la El.

Odată, o tânără a încercat să citească o carte de poezii. Dar a găsit-o atât de aridă şi neinteresantă, că a aruncat-o la o parte. Mai târziu, a făcut cunoştinţă cu tânărul care le scrisese şi s-a îndrăgostit de el. După aceea a luat din nou cartea de poezii, dar de data aceasta, spre cea mai mare uimire a ei, a găsit că sunt cele mai interesante poezii pe care le-a citit vreodată în viaţa ei. Cum se explică această schimbare? Ele erau aceleaşi poezii aride, ca şi mai înainte. Schimbarea era în ea, nu în poezii. Acum cunoscuse pe autor, şi când le citea se gândea la el.

Aşa o să fie şi cu tine. Dacă cunoşti Autorul, pe Domnul Isus Cristos, îţi vei găsi plăcerea în

Cuvântul Lui. Biblia va fi pentru tine, mai scumpă decât oricare altă carte. Cu cât o vei citi mai mult, cu atât vei dori s-o citeşti mai mult. Sunt foarte puţine cărţile pe care eu aş putea să le citesc mai mult de o singură dată. Sunt puţine cele pe care le-am citit de două ori, iar una sau două le-am citit de trei ori. Cărţile lumeşti îşi pierd interesul pur şi simplu, pentru că sunt scrise de fiinţe omeneşti şi sunt uşor de înţeles.

Cuvântul lui Dumnezeu este cu totul altfel. El este supranatural. El a venit de la Dumnezeu. Eu nu voi putea niciodată să-i cunosc adâncimea. Totdeauna este ceva nou în el, ceva ce nu am văzut mai înainte. Cu cât îl citesc mai mult, cu atât mă bucur mai mult de el. Când citesc Vechiul Testament, citesc despre nişte oameni pe care îi voi vedea într-o bună zi, aşa că doresc să ştiu tot ce se poate despre ei. Aşadar, eu găsesc că Vechiul Testament este foarte atrăgător, la fel ca şi Noul Testament.

Cum ar trebui să-l citeşti?

De altfel, eu citesc Cuvântul lui Dumnezeu zilnic, aşa cum copiii lui Israel strângeau zilnic mana. Vă aduceţi aminte că nu puteau strânge într-o zi o cantitate mai mare, nici chiar pentru două zile. Trebuia să iasă în fiecare dimineaţă s-o adune. Numai în felul acesta poţi să-ţi întreţii viaţa duhovnicească. Trebuie să cercetezi zilnic Cuvântul. Dumnezeu spune: *„zi şi noapte"* (Ios. 1.8).

Poate nu citeşti Cuvântul lui Dumnezeu pentru că nu-l înţelegi. Întâlneşti pagini care sunt peste puterea ta de înţelegere. Prietenul meu, trebuie să citeşti Biblia aşa cum mănânci peştele. Cum mănânc eu peştele? Când dau peste os, iau farfuria cu peşte şi o arunc pentru că am găsit un os? Desigur că nu. Iau osul, îl pun pe marginea farfuriei şi continui cu mâncatul peştelui. N-o să arunc peştele pentru faptul că am găsit un os. O să arunci Cuvântul lui Dumnezeu din cauză că ai dat peste un text pe care nu-l poţi înţelege? Desigur că nu. Îl laşi şi mergi mai departe cu cititul Cuvântului. Îl pui deoparte deocamdată şi continui cercetarea. Nu înceta mâncatul peştelui: nu abandona citirea Cuvântului!

Eu citesc Cuvântul lui Dumnezeu aşa cum citesc o scrisoare. Când primesc o scrisoare, nu iau prima pagină şi citesc un paragraf, apoi o pun undeva pe o poliţă, iar după o săptămână o iau jos şi citesc ceva de pe pagina a treia şi apoi iar o pun pe poliţă, ca s-o reiau după alte câteva zile să mă uit la semnătură ca să văd cine a scris-o. Mai mult ca sigur că nu fac aşa. Când citesc o scrisoare, încep de la capăt şi o citesc până la sfârşit. În felul acesta, iau cunoştinţă despre conţinutul ei. Nu este alt mod de a citi Cuvântul lui Dumnezeu. Eu preţuiesc şi folosesc diferitele broşuri pe care oamenii le-au alcătuit prin copiere de texte, cum ar fi *„Lumina de toate zilele"* şi altele. Dar nu mă gândesc să fac ca *„Lumina de*

toate zilele" sau orice altă carte pe care o alcătuieşte omul, să ia locul Bibliei. Procedând astfel, n-o să cunoşti niciodată conţinutul Cărţii. Trebuie să citeşti însăşi Cartea.

Eu încep cu primele cuvinte ale Genezei şi citesc două sau trei capitole pe zi, până ajung la ultimul cuvânt al Apocalipsei. Apoi mă întorc iarăşi la primele cuvinte ale Genezei şi din nou o citesc toată până la ultimul cuvânt al Apocalipsei. De câte ori am citit-o până acum, nu ştiu. Nu am ţinut niciodată socoteală. Dar ştiu că am trecut prin ea mereu, citind-o în întregime de la început până la sfârşit. Aşa cunosc ceva din conţinutul Cărţii Sfinte. Dacă vrei s-o cunoşti cu adevărat, trebuie s-o citeşti în felul acesta. Trebuie să treci prin ea de la început până la sfârşit. Aşa o vei cunoaşte bine. Citeşte-o, îţi spun, ca şi cum ai citi o scrisoare.

Rugăciunea

Când citeşti Cuvântul lui Dumnezeu, îţi vorbeşte Dumnezeu. Când te rogi, Îi vorbeşti tu lui Dumnezeu. Aşa că, după ce petrec un timp împreună cu Cartea, mă întorc la rugăciune şi astfel închei *straja de dimineaţă*. Acesta este temeiul meu cu privire la rugăciune în legătură cu *straja de dimineaţă*: *„Doamne, auzi-mi glasul dimineaţa! Dimineaţa eu îmi îndrept rugăciunea spre Tine şi aştept"* (Ps. 5.3).

Dar sunt trei piedici în viaţa de rugăciune, trei duşmani cu care trebuie să dăm piept. Sigur că dacă doar te vei apleca dimineaţa la marginea patului şi vei bolborosi câteva cuvinte în rugăciune, iar după aceea te vei ridica şi te vei grăbi să pleci la serviciu, nu vei înţelege ceea ce am de spus. Sau dacă vei veni seara acasă, vei bolborosi câteva cuvinte în rugăciune şi apoi te vei arunca în pat, iarăşi nu vei înţelege ce am vrut să spun prin aceste cuvinte. Eu vorbesc despre rugăciune, despre adevărata rugăciune, rugăciunea de mijlocire, rugăciunea care îşi atinge scopul. Deci voi prezenta trei piedici în calea rugăciunii.

1. Întreruperile

A sunat vreodată telefonul când erai în rugăciune? Sau a plâns copilul? Au trecut prietenii pe la tine să te vadă? Ai fost întrerupt într-un fel sau altul? Satana ştie bine când să trimită întreruperile. Când va reuşi să te întrerupă de la rugăciune, va fi nimicită şi eficacitatea lucrării tale prin rugăciune.

Dar cum pot scăpa de întreruperi? V-am arătat că eu trebuia să am un timp de rugăciune şi un loc de rugăciune. După cum am mai spus, când sunt acasă, locul de rugăciune este în biroul meu, iar timpul de rugăciune este prima oră de dimineaţă, imediat după micul dejun. Toţi ştiu când sunt la rugăciune – aşa că întreruperile sunt evitate. Şi tu să-ţi fixezi un loc de rugăciune şi

un timp de rugăciune. Când traversez oceanul, caut cel mai retras loc de pe punte, care se poate găsi, şi acela devine locul meu de rugăciune. Când sunt la o conferinţă de vară, mă duc în pădure şi acolo, sub copaci, găsesc un loc de rugăciune. Mă duc în acelaşi loc în fiecare dimineaţă.

Te asigur că locul tău de rugăciune va deveni atât de deosebit, încât te vei gândi la el ca la un loc sfânt.

Eu mi-am pătat pereţii biroului cu respiraţia rugăciunilor mele. Totdeauna mă duc în acelaşi loc să mă rog şi acolo mă întâlnesc cu Dumnezeu. Ţi-ai fixat şi tu un timp de rugăciune? Poţi să nu alegi dimineaţa. Poate îţi este mai potrivită o altă oră din zi. Eu am ales dimineaţa şi am constatat că dacă ţin *straja de dimineaţă* cu un loc şi un timp de rugăciune, întreruperile pot fi evitate.

2. Somnolenţa

Ai avut vreodată o stare de somnolenţă când ai fost în rugăciune? Ştii ce vreau să spun. Îngenunchezi, îţi pui capul în mâini, îţi închizi ochii şi încerci să te rogi. Foarte curând vine o stare de somnolenţă peste tine şi la un moment dat adormi. Deci somnolenţa îţi împiedică viaţa ta de rugăciune. Trupul îţi este obosit. Eşti epuizat şi chiar nu mai poţi să stai treaz.

Cum am biruit eu somnolenţa? Să vă spun. Eu nu îngenunchez niciodată când mă rog. Nu stau

nici în picioare, nici jos. Vreau să spun, desigur, când petrec *straja de dimineaţă*. Ce fac în acest caz? Eu totdeauna când mă rog, merg. Dau la o parte mobila din centrul camerei şi încep să umblu încoace şi încolo, în timp ce vorbesc cu Dumnezeu. În cursul anilor ce au trecut, am parcurs sute de kilometri, când m-am rugat. Am procedat aşa chiar de la începutul vieţii mele de credincios şi am primit atâtea binecuvântări, încât am continuat aşa până acum. Am găsit că cel mai bun procedeu de urmat este acela al mersului. Aşadar, când merg şi mă rog, eu mă aflu în deplinătatea forţelor şi acţionez eficient.

În felul acesta, eu nu sunt biruit niciodată de somnolenţă. Dacă aş aţipi un singur moment, m-aş prăbuşi pe podea şi m-aş trezi complet, numaidecât. Dar asta nu s-a întâmplat niciodată, fiindcă am mers încoace şi-ncolo şi am fost întotdeauna complet treaz. Sunt în stare de veghe. Pot să mă rog complet lucid şi niciodată nu am aţipit. Şi tu poţi să birui somnolenţa umblând de ici-colo.

3. Gânduri rătăcitoare

Ştii ce vreau să spun. Tocmai când te concentrezi în rugăciune, te pomeneşti că-ţi umblă mintea, că faci planuri, aranjamente pentru viitor. În felul acesta, Satana îţi umple mintea cu gânduri rătăcitoare şi în loc să te rogi, tu te gândeşti. Dar bine, cum poţi scăpa de gândurile rătăcitoare?

Eu întotdeauna mă rog cu glas tare. În timp ce umblu prin cameră, îmi pun cererile în cuvinte şi, prin rugăciunea cu glas tare, evit gândurile rătăcitoare. Vezi, trebuie să mă concentrez asupra a ceea ce am să-I spun lui Dumnezeu, exact cum mă concentrez când predic. Eu n-am gânduri rătăcitoare când sunt la amvon. Trebuie să fiu în stare de veghe. Dacă te vei ruga şi tu cu glas tare, vei constata că nu-ţi mai vin gânduri rătăcitoare. Şi tu poţi să te concentrezi; şi când îţi vei pune cererile tale în cuvinte, vei putea să te rogi complet lucid, rugându-te cu glas tare.

Când îngenunchezi să te rogi, şi te rogi liniştit fiind de faţă numai tu şi Dumnezeu, timpul pare lung. Poate că atunci când îţi deschizi ochii, constaţi că te-ai rugat doar 5–10 minute. Asta a fost experienţa mea.

Dar când umbli şi te rogi cu glas tare, vei constata că timpul a trecut uimitor de repede. Îţi deschizi ochii şi te uiţi la ceas şi constaţi că te-ai rugat jumătate de oră, trei sferturi de oră sau chiar o oră întreagă. Cât de mult mă rog eu? Mă rog până termin de rugat. Mă rog până când am adus toate problemele mele în rugăciune, până când sunt auzit de Dumnezeu. În felul acesta, rugăciunea îmi devine o plăcere de nespus.

Acestea sunt cele trei piedici în rugăciune: întreruperile, somnolenţa, gândurile rătăcitoare. Le-ai biruit şi eşti un luptător al lui Dumnezeu,

în rugăciune? Dacă încă nu eşti, poţi deveni prin aplicarea acestor sfaturi.

Aşa ţin eu straja de dimineaţă. Dacă tu n-ai ţinut-o niciodată, atunci te-aş sfătui să începi chiar astăzi şi să nu mai laşi niciodată să treacă o zi fără să-L întâlneşti pe Dumnezeu. Nu este alt fior de bucurie asemenea lui. *„Doamne, auzi-mi glasul dimineaţa! Dimineaţa eu îmi îndrept rugăciunea spre Tine şi aştept".*

CAPITOLUL XIII

CUM SĂ TRĂIM PENTRU DUMNEZEU

L-ai primit pe Domnul Isus ca pe Mântuitorul tău personal? Păcatele îţi sunt iertate? Mărturiseşte Duhul lui Dumnezeu împreună cu duhul tău că ai trecut din moarte la viaţă? (Rom. 8.16). Eşti născut din nou şi doreşti cu adevărat să trăieşti pentru Dumnezeu? Dacă da, atunci permite-mi să-ţi pun în faţă următoarele 5 lucruri:

1. Caută să fii sigur de mântuirea ta!

De unde poţi şti că eşti mântuit? Din Cuvântul lui Dumnezeu. Sângele Domnului Isus îţi dă siguranţă şi Cuvântul Său confirmare: *„V-am scris aceste lucruri ca să ştiţi că voi, care credeţi în Numele Fiului lui Dumnezeu, aveţi viaţă veşnică"* (I Ioan 5.13).

Nu scrie: *„ca voi să speraţi, să ghiciţi, să vă închipuiţi..."* ci: *„ca să ştiţi"*.

Şi ce este mai spune Sf. Scriptură, Cristos Însuşi? Aceasta: *„Pe cel ce vine la Mine, nu-l voi izgoni afară"* (Ioan 6.37). Ai venit la El? Atunci unde te afli, afară sau înăuntru?

El spune că nu te va arunca afară. De aici rezultă că El te-a luat înăuntru. De asemenea, este scris: *„...şi celor ce L-au primit, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu"* (Ioan 1.12). L-ai primit şi tu? Atunci ce eşti tu? Eşti fără nici o îndoială copilul Său!

După cum vezi, totul depinde de Cuvântul lui Dumnezeu. Poate că şi simţămintele tale se schimbă de la o zi la alta. Astăzi te simţi salvat; mâine – pierdut. Dar nu trebuie să te iei după simţăminte, ci să te conduci după Cuvântul lui Dumnezeu. Să crezi ce spune Dumnezeu. Să crezi ce este scris. Cuvântul lui Dumnezeu nu se schimbă niciodată. *„Credinţa vine în urma auzirii şi auzirea prin Cuvântul lui Cristos"* (Rom. 10.17).

Numai în acest fel eşti asigurat de mântuirea ta.

2. Nu fi un creştin ascuns

Mărturiseşte-L pe Cristos în toate ocaziile! Spune şi altora despre El! Nu ascunde lumina! *„Pentru că de oricine se va ruşina de Mine şi de cuvintele Mele, în acest neam preacurvar şi păcătos, Se va ruşina şi Fiul omului când va veni în slava Tatălui Său, împreună cu sfinţii îngeri"* (Mc. 8.38).

Dacă vrei ca El să te mântuiască, atunci mărturiseşte-L şi tu! Dacă vrei să ai o creştere rapidă, mărturiseşte-L rapid! Fă imediat lucrul acesta! Începe-l chiar acum!

3. Întoarce-te de la tot ce știi că este rău

Prin Duhul Său Care locuiește în tine, vei fi eliberat de orice rău: *„...Orice duh care nu mărturisește pe Isus, nu este de la Dumnezeu"* (I Ioan 4.4). *„Căci dacă este cineva în Cristos este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus: iată că toate s-au făcut noi"* (II Cor. 5.17).

El îți dă o făptură nouă, care să iubească neprihănirea și să urască nedreptatea. Duhul Sfânt te face slobod. Vei fi biruitor în toate, *„căci păcatul nu va mai stăpâni asupra voastră, pentru că nu sunteți sub Lege, ci sub har"* (Rom. 6.14).

Ceea ce trebuie să faci este să alegi neprihănirea și să uiți păcatul. Să întorci spatele răului. Să-l lepezi. Să te opui cu toată voința ta regenerată. *„Dragostea să fie fără prefăcătorie. Fie-vă groază de rău și lipiți-vă tare de bine"* (Rom. 12.9).

Trebuie să ucizi orice canaanit care mai trăiește în tine. Să nimicești Acanul tău. Să n-ai de-a face cu păcatul. *„Dacă aș fi cugetat lucruri nelegiuite în inima mea, nu m-ar fi ascultat Domnul"* (Ps. 66.18).

Dacă ai trăit o viață păcătoasă, Dumnezeu te poate scăpa de ea. *„Deci păcatul să nu mai domnească în trupul vostru muritor și să nu mai ascultați de poftele lui"* (Rom. 6.12). *„Spălați-vă deci și curățiți-vă! Luați dinaintea ochilor Mei faptele rele pe care le-ați făcut. Încetați să mai faceți răul. Învățați-vă să faceți binele, căutați dreptatea, ocrotiți pe cel asuprit, faceți dreptate orfanului, apărați pe văduvă"* (Is. 1.16, 17).

4. Folosește mai mult timp pentru rugăciune și pentru citirea Bibliei

Cu cât vei citi mai mult Biblia, cu atât o vei dori mai mult. Dacă vrei să crești în har, întâlnește-te cu Dumnezeu în fiecare zi! Caută să ai totdeauna un loc și un timp rezervat pentru rugăciune și pentru lectura Bibliei! Fii un creștin al Bibliei! Nu lăsa să treacă o zi fără a petrece un timp singur cu Domnul: *„...și ca niște prunci născuți de curând, să doriți laptele duhovnicesc și curat, pentru ca prin el să creșteți spre mântuire"* (I Pet. 2.2). *„Cum își va ține tânărul curată cărarea? Îndreptându-se după Cuvântul Tău"* (Ps. 119.9).

Dacă neglijezi Cuvântul, vei cădea și vei da înapoi. Dacă vei învăța cum să te rogi, vei face pași mari pe calea credinței.

5. Caută să fii întotdeauna ocupat în serviciul Domnului

Satana găsește întotdeauna ocupații rele pentru mâinile lenețe. De aceea caută-ți tu de lucru, caută să câștigi suflete pentru Cristos!

Nu aștepta să ți se spună să faci ceva: roagă-te pentru aceasta și ocupă-te cu cele sfinte! Cântă

în cor! Ajută lucrarea Domnului! Participă la orele de rugăciune! Caută să devii un lucrător activ în via Domnului!

Contribuie la Şcoala Duminicală! Vizitează pe cei săraci, pe bolnavi, pe cei ce sunt în necaz! Pune în faţa ta acele lucruri care merită întâietate!

Fă totdeauna câte ceva pentru Cristos, dar evită răceala, formalismul, modernismul din biserică. Asociază-te cu cei duhovniceşti, cu oameni rugativi, cărora le place să laude pe Domnul prin Cuvânt şi prin cântări.

Asta-i totul, prietenul meu, nu mai trebuie adăugat nimic. Dacă eşti sigur de mântuirea ta şi mărturiseşti public lucrul acesta, dacă petreci cu plăcere timpul tău în rugăciune şi în citirea Bibliei şi dacă eşti ocupat mereu cu lucrul Domnului, eşti pe calea cea bună. Vei deveni un creştin fericit, pe care Dumnezeu îl va folosi tot mai mult în ogorul Său.

CAPITOLUL XIV

CE SE ÎNTÂMPLĂ CÂND UN CREŞTIN PĂCĂTUIEŞTE

Un creştin care păcătuieşte este oare un om pierdut, şi pierdut pentru totdeauna? Îl leapădă Dumnezeu sau el mai rămâne copilul Său? Dacă mai rămâne, atunci cum se poartă Dumnezeu cu el?

Aş vrea să mă refer, în răspunsul meu, la 6 aspecte în legătură cu întrebarea pusă:

1. Creştinul nu trebuie să trăiască în păcat!

El trebuie să trăiască în neprihănire, să ducă o viaţă după Cuvântul lui Dumnezeu. În I Ioan 3.6, 8-9 putem citi următoarele cuvinte: *„Oricine rămâne în El, nu păcătuieşte; oricine păcătuieşte, nu L-a văzut, nici nu L-a cunoscut". „Cine păcătuieşte, este de la Diavolul, căci Diavolul păcătuieşte de la început. Fiul lui Dumnezeu S-a arătat ca să nimicească lucrările Diavolului". „Oricine este născut din Dumnezeu, nu păcătuieşte pentru că sămânţa Lui rămâne în el; şi nu poate păcătui, fiindcă este născut din Dumnezeu".*

Să observăm „timpul prezent" în care se exprimă apostolul Ioan. Copilul lui Dumnezeu nu trebuie să păcătuiască, nu trebuie să trăiască în păcat. El a sfârşit-o cu păcatul. Altfel, înseamnă că el nici nu a fost născut din nou.

2. Dar el poate cădea în păcat

„Copilaşilor, vă scriu aceste lucruri ca să nu păcătuiţi. Dar dacă cineva a păcătuit, avem la Tatăl un Mijlocitor, pe Isus Cristos, Cel Neprihănit. El este jertfa de ispăşire pentru păcatele noastre; şi nu numai pentru ale noastre, ci pentru ale întregii lumi" (I Ioan 2.1-2).

Creştinul nu mai simte nevoia, plăcerea de a păcătui. El este eliberat de păcat. *„Vă scriu aceste lucruri ca să nu păcătuiţi".*

În acelaşi timp însă, se dau sfaturi pentru creştinul care „ar putea" să păcătuiască.

Sfânta Scriptură spune: *„Dacă cineva a păcătuit..."* Fără a fi obişnuinţă sau viaţă normală de păcat, omul poate păcătui. Aceasta se aseamănă cu acele unei busole. Indicatorul arată întotdeauna nordul, dar există şi factori care-l dereglează, îi abat direcţia. Dar aceasta este numai pentru moment, e ceva incidental şi apoi revine la normal.

Tot aşa stau lucrurile şi cu cei credincioşi. Ei nu trăiesc în păcat, dar pot cădea în păcat. Dacă se întâmplă accidental acest lucru, ei au în Persoana

Domnului Isus Cristos un avocat. Prin jertfa Sa ispăşitoare şi prin mijlocirea Lui la dreapta lui Dumnezeu, credinciosul obţine iertarea păcatului său.

Se poate face o comparaţie luând ca exemplu oaia şi scroafa. Închipuiţi-vă că în faţa lor se află o groapă cu mocirlă. La un moment dat, oaia s-a apropiat prea mult de groapă şi a căzut în ea. Scroafa însă nu trebuie să cadă în groapă, ea intră singură de cum o vede. Ţinta ei este chiar mocirla în care intră de bună voie.

Şi care este urmarea? Oaia, cum a scăpat din noroi, fuge cât poate mai departe de locul acela. Nu rămâne în mocirlă. În schimb, scroafa iubeşte mocirla, îi place un astfel de loc. Abia o scoţi de acolo. Nu face nici cel mai mic efort pentru ca să scape, întrucât se află în mediul ei favorit. Ea caută mocirla.

Tot aşa stau lucrurile şi cu cel credincios. El se aseamănă cu oaia. Dacă din greşeală cade, caută imediat să se ridice. Îşi mărturiseşte păcatul şi se întoarce la Dumnezeu. El râvneşte după curăţirea în sângele preţios al lui Isus. Apoi fuge de păcat cu mare groază.

Omul nemântuit, ca şi scroafa, se bălăceşte în noroiul păcatului. El iubeşte acest mediu. Este elementul său natural. Scroafa stă în murdărie pentru că acesta este mediul ei. La fel şi omul păcătos.

Aceasta este deosebirea între oaie şi porc, între un om păcătos şi cel mântuit. Amândoi pot păcătui, dar numai unul stăruie în păcat.

Deci, deosebirea constă nu în faptul că nu pot cădea, ci în aceea că unul se ridică, revine repede la starea normală pe când celălalt se complace în păcat.

Unul iubeşte păcatul şi se complace în mocirla aceasta. Însă creştinul, chiar dacă din greşeală cade, el se ridică repede.

3. Dacă păcătuieşte, Dumnezeu nu-l dezmoşteneşte şi nu-l aruncă afară

Domnul Isus spune în Ioan 6.37: *„Tot ce Îmi dă Tatăl va ajunge la Mine; şi pe cel ce vine la Mine, nu-l voi izgoni afară".*

Dumnezeu Se poartă cu noi întocmai ca un tată, după cum spune El în Ps. 89.30-34 : *„Dacă fii lui vor părăsi Legea Mea şi nu vor umbla după poruncile Mele, dacă vor călca orânduielile Mele şi nu vor păzi poruncile Mele, atunci le voi pedepsi fărădelegile cu nuiaua, şi nelegiuirile cu lovituri, dar nu-Mi voi îndepărta deloc bunătatea de la ei şi nu-Mi voi face credincioşia de minciună; nu-Mi voi călca legământul şi nu voi schimba ce a ieşit de pe buzele Mele".*

Ce face Dumnezeu cu cei ce păcătuiesc şi uită poruncile Sale? Îi mustră şi îi pedepseşte. Dar dragostea Sa rămâne. Credincioşia Sa nu se mută de la ei. Însă El îi va judeca precum un tată îi pedepseşte pe copiii săi.

Pedeapsa este spre îndreptare. Totul este cu scopul de a-i îndrepta pe copiii care greşesc.

Nu vei întâlni un adevărat tată care să arate fiului său uşa şi să-l dea afară. Copilul rămâne tot copil. Casa părintească rămâne căminul lui.

În II Sam. 7.13-15 citim: *„El va zidi Numelui Meu o casă şi voi întări pe vecie scaunul de domnie al împărăţiei lui. Eu îi voi fi Tată şi el Îmi va fi fiu. Dacă va face răul, îl voi pedepsi cu o nuia omenească şi cu lovituri omeneşti; dar harul Meu nu se va depărta de la el, cum l-am depărtat de la Saul, pe care l-am îndepărtat dinaintea Mea".*

Dumnezeu este Tatăl nostru şi noi suntem copiii Lui. Când noi păcătuim, El ne pedepseşte, foloseşte nuiaua.

Dar, slavă Domnului, El nu descreşte în dragostea Sa faţă de noi.

4. Părtăşia a fost întreruptă, dar mărturisirea o reface.

În I Ioan 1.9 citim următoarele cuvinte: *„Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios şi drept, ca să ne ierte păcatele şi să ne curăţească de orice nelegiuire".*

În clipa păcătuirii, părtăşia cu El se destramă. Păcatul se interpune între om şi Dumnezeu. Dacă un fiu greşeşte faţă de tatăl său, atunci intervine supărarea, care nu încetează decât atunci când copilul îşi recunoaşte vinovăţia. Atunci şi numai atunci se restabileşte legătura.

Mulţi copii ai Domnului au pierdut părtăşia cu Dumnezeu.

Ei pur şi simplu, nu au pace, pentru că trăiesc în neascultare. Ei nu fac ceea ce le porunceşte Dumnezeu. Ei au păcătuit împotriva Lui. Şi El aşteaptă ca ei să se întoarcă la El.

Atâta timp cât părtăşia noasră cu Dumnezeu este întreruptă, rugăciunile noastre nu pot fi ascultate. Imediat însă ce are loc mărturisirea păcatului, totul revine la normal.

„Dar dacă umblăm în lumină, după cum El Însuşi este în lumină, avem părtăşie unii cu alţii; şi sângele lui Isus Cristos, Fiul Lui, ne curăţeşte de orice păcat" (I Ioan 1.7).

Să ne închipuim că doi inşi merg pe acelaşi drum. Ei au părtăşie câtă vreme merg unul lângă altul. Dacă unul dintre ei se abate, pornind pe o cărare lăturalnică, el nu mai poate avea părtăşie cu celălalt, decât după ce se reîntoarce pe drumul cel bun.

Dacă părtăşia este întreruptă, fericirea dispare. Rămâi copilul Său, dar nu mai ai părtăşie cu Tatăl.

5. Creştinul trebuie să se judece singur; în caz contrar, îl va judeca Dumnezeu

Să citim cu atenţie la I Cor. 11.27-32 : *„De aceea oricine mănâncă pâinea aceasta sau bea paharul Domnului în chip nevrednic, va fi vinovat de trupul şi sângele Domnului. Fiecare să se cerceteze dar pe sine însuşi, şi aşa să mănânce din pâinea aceasta şi să bea din paharul acesta. Căci cine mănâncă şi bea, îşi mănâncă şi bea osânda lui însuşi, dacă nu deosebeşte trupul Domnului. Din pricina aceasta sunt între voi mulţi neputincioşi şi bolnavi, şi nu puţini dorm. Dacă ne-am judeca singuri, n-am fi judecaţi. Dar când suntem judecaţi, suntem pedepsiţi de Domnul, ca să nu fim osândiţi odată cu lumea".*

A mânca în chip nevrednic, înseamnă a se apropia de Cină fără a-şi mărturisi vinovăţia. Trebuie mărturisit păcatul şi trebuie lepădat. Este nevoie neapărat de o curăţire şi iertare înainte de a participa la Masa Domnului.

Dumnezeu îi spune creştinului să se cerceteze pe sine însuşi. Cu alte cuvinte să se judece. Altfel, spune Domnul, masa îi va fi spre osândă, respectiv pentru pedeapsă.

Iată cauza pentru care mulţi copii ai Domnului sunt slabi şi bolnavi. Unii chiar au murit, din punct de vedere spiritual.

Nu vreau să spun că orice boală este o urmare a păcatului nemărturisit. Însă toată disciplinarea divină urmăreşte îndreptarea noastră.

Singura cale de a scăpa de pedeapsă sau de moarte, este să te întorci şi să-ţi mărturiseşti păcatul. Şi dacă te judeci singur, tu nu vei mai fi judecat.

6. Umblarea în lumină ne asigură o curăţire zilnică

În I Ioan 1.7 citim: *„Dar dacă umblăm în lumină, după cum El Însuşi este în lumină, avem părtăşie unii cu alţii; şi sângele lui Isus Cristos, Fiul Lui, ne curăţeşte de orice păcat".*

Umblăm în lumină, ascultând de Dumnezeu, ferindu-ne de orice se pare rău şi trăind potrivit voii lui Dumnezeu.

Cum ne întoarcem la păcat, părăsim lumina şi ne murdărim.

Vă aduceţi aminte cum Domnul Isus a vrut să-i spele picioarele lui Petru, dar apostolul a refuzat, atâta timp cât nu a înţeles cum stăteau lucrurile. După aceea, a cerut să fie spălat în întregime. Isus i-a explicat de ce trebuie să-i spele numai picioarele.

Acum, prietenul meu, tu ai fost mântuit, te-ai spălat în întregime prin naşterea din nou. Dar ai rămas în contact cu lumea exterioară, în care pe măsură ce înaintezi, te loveşti de câte o piatră de poticnire şi, vrând-nevrând, te murdăreşti. De aceea ai nevoie mereu să fii curăţit, să fii spălat.

Dumnezeu ţi-a pregătit şi un mijloc minunat de curăţire: sângele Fiului Său. Dar aceasta cu condiţia ca tu să umbli în lumină.

Iată de ce te îndemn să te întorci din nou la Dumnezeu, chiar în momentul când ai păcătuit. Tu nu trebuie să păcătuieşti, dar este posibil să păcătuieşti. Dacă se întâmplă să cazi, tu trebuie

să te căieşti imediat şi să-ţi mărturiseşti îndată păcatele. Altfel, părtăşia se întrerupe şi tu te desparţi de Dumnezeu Tatăl.

Aceste lucruri se petrec de fiecare dată când un credincios păcătuieşte.

Mulţumiri fie aduse lui Dumnezeu pentru că El a luat toate măsurile necesare cu privire la eventualitatea căderii noastre într-un păcat, că Se poartă cu noi ca şi cu nişte copii, precum şi pentru că putem fi iertaţi şi starea noastră de legătură cu Dumnezeu poate fi refăcută, prin mărturisire şi judecată de sine.

Numai în asemenea condiţii bucuria Lui rămâne în noi. Numai atunci, rămâne în noi pacea Sa. Numai în felul acesta păstrăm minunata părtăşie cu Domnul nostru Isus Cristos.

CAPITOLUL XV

VIAŢA DE BIRUINŢĂ

L-ai primit tu pe Cristos şi trăieşti o viaţă de biruinţă creştină?

La I Cor. 15.57 citim următoarele cuvinte: *„Mulţumiri fie aduse lui Dumnezeu care ne dă biruinţa prin Domnul nostru Isus Cristos"*.

Cea mai tristă experienţă a unui creştin constă în prezenţa păcatului şi manifestarea puterii întunericului în viaţa sa.

A fi astăzi în vârful muntelui şi mâine jos în vale, a fi astăzi în capitolul 8 din Romani şi mâine înapoi în capitolul 7, a fi în *ţara promisă* astăzi şi mâine din nou în mijlocul pustiei, înseamnă cea mai tristă experienţă pe care o poţi cunoaşte tu, în calitate de copil al lui Dumnezeu.

Dumnezeu a spus următoarele cuvinte: *„Păcatul nu va mai stăpâni asupra voastră..."* (Rom. 6.14). Când Pavel a ajuns la sfârşitul acelui îngrozitor capitol 7 din Romani, strigând din adâncul sufletului său înfricoşat: *„O, nenorocitul de mine, cine mă va izbăvi?"*, răspunsul a venit repede ca şi cum ar fi fost rostit direct din ceruri: *„Mulţumiri fie aduse lui Dumnezeu, prin Isus Cristos, Domnul nostru"* (v. 25).

În felul acesta, biruinţa devine posibilă.

Două categorii de păcate

Există numai două categorii de păcate pe care le cunosc în general oamenii.

Mai întâi de toate, există ceea ce noi numim păcate *„exterioare"*. Prin *păcate exterioare* înţelegem păcatele care ne sunt mai mult sau mai puţin familiare, cum ar fi: *uciderea, beţia, adulterul,* etc.

Eu nu vreau să mă refer la păcatele acestea. Dacă aţi fost mântuiţi, atunci aţi fost eliberaţi de păcatele exterioare.

În caz contrar, nu există nici o dovadă că aţi trecut de la moarte la viaţă.

Dar eu aş vrea să vorbesc despre *păcatele interioare*. Când spun *păcatele interioare*, mă gândesc la câteva păcate pe care creştinul obişnuit nici nu le consideră ca atare. Mă refer la păcate cum ar fi: îngrijorarea, teama, spiritul neiertător, cearta, pizma, răutatea, mânia, gelozia, gândurile necurate – păcate ascunse – pe care ochiul nu le poate vedea, precum şi multe altele care îl copleşesc pe omul păcătos.

Acestea sunt păcatele de care creştinul trebuie să fie eliberat. Bunăoară te confruntă cu un păcat care te copleşeşte care devine păcatul tău favorit.

Poţi să birui majoritatea păcatelor al căror rob ai fost, dar te urmăreşte un singur păcat, pas cu pas, oriunde mergi. Ai de-a face mereu cu unul şi acelaşi păcat. Te obsedează.

Atâta vreme cât îl săvârşeşti, Dumnezeu nu te poate folosi.

„...Dacă aş fi cugetat lucruri nelegiuite în inima mea, Dumnezeu nu m-ar fi ascultat".

El nu Se va apleca nici măcar să te asculte în rugăciunile tale.

Desăvârşirea şi stăpânirea

Acum aş dori să vorbesc despre desăvârşirea unei vieţi fără păcat. Nu vreau să mă refer la distrugere sau opresiune, căci asemenea cuvinte nici nu se găsesc în Biblie.

Aş vrea de o mie de ori mai degrabă să fiu greşit în mintea mea dar să fiu drept în inimă, decât să am o minte înţeleaptă dar să fiu cu o inimă rea.

Prefer să am o teorie greşită, dar o aplicare dreaptă, decât o teorie dreaptă şi o aplicare greşită.

Eu vreau să am întotdeauna o ieşire. Aş vrea să mă ştiu un creştin biruitor.

Ori de câte ori mă gândesc la o suprimare, îmi amintesc de istoria unei femei bătrâne (Qnaker) şi a unei noi-convertite.

Într-o bună zi, ele stăteau alături.

Deodată prima femeie a avut parte de o provocare groaznică. Dar în timpul acestei provocări, ea a continuat să zâmbească la fel de dulce ca şi mai înainte. După această încercare, tânăra creştină s-a întors către cea bătrână zicând:

„Explică-mi cum ai putut să te stăpâneşti în timpul unei provocări ca aceasta". Femeia continuând să zâmbească şi gândindu-se la secretul biruinţei, a răspuns: *„O, dar tu nu ai văzut fierberea din lăuntrul meu"!*

Prietene, fierberea rămâne tot fierbere, fie că se petrece în interior, fie că se petrece în exterior.

Dumnezeu oricum vede şi cunoaşte totul la perfecţie.

Şi fie că tu fierbi în interior, fie că fierbi în exterior, ai pierdut biruinţa, chiar dacă vei reuşi oarecum să te ascunzi de ochii altora.

Îmi aduc aminte de o altă istorioară:

Doi băieţi se băteau. Unul dintre ei era mai mare, iar celălalt era mai mic. După o vreme, spre bucuria asistenţei, cel mic l-a doborât pe cel mare. Apoi l-a încălecat, s-a aşezat peste el şi a început să-l călărească. Cei care erau de faţă şi priveau s-au întrebat de ce băieţaşul învingător nu pleacă. Un tânăr, care tocmai trecea pe acolo, l-a întrebat: *„Ai câştigat bătălia, de ce mai stai? Scoală-te şi pleacă!"* Băieţelul l-a privit cu un zîmbet pe faţă şi i-a răspuns: *„O, îl simt cum se ridică."*

Băiatul ştia foarte bine că, dacă se va ridica, va fi el dedesubt şi cel mare deasupra lui.

Ştiţi la ce mă refer: să presupunem că aveţi o întrunire în casa dumneavoastră la care aţi invitat mai mulţi creştini, şi tocmai atunci când

vreți să faceți o impresie cât mai bună, simțiți că deodată cineva vă calcă pe bătătură; altul din spate vă bârfește și deodată sângele vă năvălește în obraz. Vă dați seama că va trebui să aveți toată viața o supapă de siguranță. Supapele de siguranță pot să răsufle chiar în momentele cele mai neașteptate.

Sunt fericit că am găsit pe Unul care poartă pentru mine grija supapei de siguranță în timpul activității mele în lucrarea Sa!

Dragul meu, Isus Cristos te poate elibera de această fierbere lăuntrică, de însăși expansiunea ei.

Doctorul A. B. Simpson – celebrul fondator al *„Alianței Misionare Creștine"* s-a exprimat astfel: *„Totul în Cristos și Cristos totul"*. Acest mic cuplet a cutrierat lumea. Mii și mii de oameni care au încercat să obțină biruința prin Isus Cristos au obținut-o și au triumfat.

Exemple din Vechiul Testament

În Vechiul Testament avem mai multe exemple foarte clare. Stați liniștiți; nu voi veți lupta, veți vedea însă salvarea Domnului; căci în această zi El va lupta pentru voi și vă va aduce biruința, pentru că bătălia nu este a voastră, ci a Domnului.

Ați mai auzit vreodată despre o astfel de luptă?

Iată, Dumnezeu face lucrul acesta pentru voi. Lupta nu este a voastră, ci a Sa.

O, dacă aș putea convinge pe fiecare că bătălia este a Domnului, atunci aș reuși să explic și diferența dintre înfrângere și biruință.

Vă amintiți de Iosua când se găsea lângă zidurile Ierihonului și a ridicat ochii să privească? Iată că un om stătea cu sabia scoasă din teacă, în picioare înaintea lui. Iosua s-a dus spre el și i-a zis: *„Ești dintre ai noștri, sau dintre vrăjmașii noștri?"* Și ce a răspuns omul? *„Nu, ci eu sunt Căpetenia oștirii Domnului, și acum am venit"* (Ios. 5.13-14).

Și ce a răspuns Iosua? A spus el cumva: *„Bine, căpetenie, sunt bucuros să te cunosc, dar n-am nevoie de ajutorul tău!"?*

„Eu am o armată mare, Ierihonul este un oraș mic, îl putem cuceri și fără ajutorul tău!"?

Dacă ar fi spus așa, Ierihonul n-ar fi ajuns niciodată în stăpânirea lui. Dar ce a răspuns Iosua? El a zis: *„Ce spune Domnul meu robului Său?"*

Vă aduceți aminte ce s-a întâmplat în continuare? Căpetenia oștirii Domnului, acel puternic și invizibil Înger al Domnului, a luat parte activă la această mare bătălie făcând ca zidurile să cadă, fără nici o luptă.

Prietenul meu, Căpetenia oștirii Domnului este acum aici. Și zice: *„Tu ai dat greș. Acest păcat te stăpânește, te-a biruit.*

De acum lasă-Mă pe Mine să lupt pentru tine, lasă-Mă pe Mine să fiu biruința ta.

Eu Mă voi lupta cu dușmanii voștri și apoi vă voi acorda creditul biruinței." Oare nu este nespus de minunat acest lucru?

Am trimis pe Isus la ușă

O fetiță a fost de curând mântuită.

— *Fetițo*, a întrebat-o profesorul, *unde este Isus acum?*

Ea întâi s-a gândit, apoi și-a ridicat ochii spre profesor și când a privit în sus la fața lui a răspuns zâmbind, plină de fericire:

— *Domnul Isus este în inima mea.*

— *Bine*, a răspuns profesorul, *Isus este în inima ta. Dar ce vei face mâine, dacă Satana va veni și va bate la ușa inimii tale?*

Din nou ea a căzut pe gânduri și apoi a dat un răspuns pe care puțini creștini ar fi putut să-l dea:

— *L-aș trimite pe Domnul Isus la ușă.*

Închipuiește-ți, dragul meu, că tu astăzi dai greș în a pătrunde secretul biruinței. Mâine va veni Satana și va bate la ușa inimii tale. Este vechea ta ispită, păcatul care te stăpânește câteodată. Ce vei face? Te repezi la ușă? Satana se apleacă și privește prin gaura cheii și când vede că vii, zâmbește. De multe ori el te-a învins și știe că poate să te înfrângă din nou.

Tu nu deschizi ușa larg. Nimeni nu păcătuiește în felul acesta. Doar o întredeschizi puțin, ca să poți vorbi cu el; și în felul acesta, tu de fapt te

întorci înapoi la păcatul tău vechi față de care te cuprinde un sentiment de nostalgie. Tu stărui încă, chibzuiești asupra ispitei, când deodată, fără să-ți dai seama de ce se întâmplă, Satana pune piciorul în deschizătura ușii și încet se strecoară înăuntru. Iată-te deci din nou biruit!

Acum să presupunem că tu ai înțeles secretul biruinței.

Satana vine ca și mai înainte și bate la ușa inimii tale. Tu strigi:

— Isuse! Isuse!

— Da, fiul Meu, ce s-a întâmplat?

— Doamne, la ușă este Satana, cu vechiul meu păcat.

— Da, fiul Meu, știu, răspunde Domnul. Ce vrei să-ți fac?

— Doamne, vreau să mergi la ușă și în locul meu să răspunzi Tu Satanei!

— Da, fiul Meu, tu stai aici și încrede-te în Mine! Eu voi merge și voi trata cu adversarul tău.

Isus Se apropie de ușă. Satana se apleacă din nou și privește prin gaura cheii.

Însă, de data aceasta, el Îl vede apropiindu-Se pe Fiul lui Dumnezeu, despre Care știe bine că l-a învins de multe ori și că-l va învinge și acum. Isus deschide ușa larg și iese-n prag.

Mă îndoiesc că-l va mai găsi pe Diavolul.

Liniștit, Domnul Se întoarce.

— Copilul Meu, spune Domnul, ai câștigat biruința!

— Eu am câştigat biruinţa, Doamne? Tu ai câştigat-o.

— Nu, fiul Meu, tu ai câştigat biruinţa.

— Dar, Doamne, eu n-am făcut nimic. Am stat doar aici şi m-am încrezut în Tine. Tu eşti Acela Care a câştigat biruinţa.

— Da, fiul Meu, aceasta este calea pe care mergem împreună zi de zi, şi aşa trebuie să abordezi tu duşmanul cu care ai mereu de luptat. Nu ai altceva de făcut decât să stai liniştit şi să te încrezi în Mine. Eu voi ieşi afară la luptă şi apoi voi veni înapoi să-ţi dau bucuria biruinţei.

Iubiţii mei prieteni, nu este aceasta o cale glorioasă de luptă? Nu este minunat să ai pe altcineva care să lupte pentru tine? Ştii că atunci când altul luptă în locul tău tu nu te răneşti?

Cînd am fost mic, eram foarte firav. Nu eram nici înalt, nici robust, şi nici puternic cum sunt acum. Nu puteam niciodată să lupt singur. Ori de câte ori aveam de luptat cu cineva, trebuia să-mi găsesc un băiat mai mare să-l rog să se bată pentru mine, iar mie îmi rămânea să stau liniştit şi să privesc.

În felul acesta, n-am fost învins niciodată, n-am fost rănit niciodată. Întotdeauna am câştigat biruinţa. Vreau să subliniez că acest fel de a lupta este admirabil. Dar ce puţini recurg la el. Cei mai mulţi vor să biruie prin metodele lor.

Noi nu suntem gata să lăsăm pe altcineva să lupte pentru noi.

Paul Rader

Mulţi dintre voi aţi cunoscut, sau aţi auzit despre marele evanghelist american Paul Rader. Eu îl cunosc foarte, foarte bine. De multe ori m-a chemat la telefon şi m-a rugat să mă duc la Chicago pentru ca să predic în marea sală de adunare, în timp ce el pleca ici-colo, în vreo campanie misionară. În repetate rânduri, am stat în faţa unui public de vreo 3 000 de persoane şi am văzut locul din jurul amvonului plin de bărbaţi şi femei care răspundeau la chemarea de a se preda Domnului. De multe ori l-am invitat şi eu la Toronto să predice în locul meu.

Dar Paul Rader nu era numai un mare evanghelist, el era un mare boxer. Într-adevăr, el a susţinut 33 de meciuri şi niciodată n-a fost făcut *knok-out.*

Într-o seară, eram împreună cu el; şi curiozitatea a pus stăpânire pe mine. L-am întrebat:

— *Domnule Rader, îmi daţi voie să pun mâna pe muşchii dvs.?* El s-a uitat la mine puţin cam nedumerit, dar, după aceea, s-a ridicat în picioare, şi-a scos haina, şi-a suflecat mânecile, şi-a îndoit braţul şi, întorcându-se către mine, îmi spuse:

— *Pune mâna aici!* I-am pipăit muşchii lui puternici, de oţel, şi parcă îi simt şi acum, când vorbesc despre ei.

Închipuiţi-vă că el mi-ar spus: *Prietenul meu, vreau să te provoc la un meci de box pe*

ring". Închipuiți-vă apoi că eu aș fi răspuns: *„Foarte bine, domnule Rader, voi fi foarte bucuros să mă măsor cu d-ta!"* Dar chiar în clipa când aș spune acest lucru, aș ști perfect de bine că el n-ar vedea vreun adversar în mine. Cu cea mai neînsemnată lovitură a lui m-ar trânti și aș rămâne fără cunoștință. M-ar atinge ceva mai tare și aș vedea stele verzi. Și cu toate acestea, închipuiți-vă că eu aș primi provocarea lui.

Imediat după aceea voi alerga la Jack Dempsey, fostul campion la categoria grea. *„Domnule Dempsey"* îi spun eu, *„am fost provocat la un meci, un meci cu Paul Rader, omul care n-a fost niciodată învins prin knock-out și care poate să devină într-o zi campionul mondial la categoria grea. Vreți să mă scăpați de acest meci?*

Vreți să luați numele meu și să-l întâlniți pe Paul Rader în locul meu?" Dl. Dempsey ar răspunde: *„Desigur. Sunt încântat să vă scap de acest meci"*.

Și iată că sosește și seara cea mare a meciului. Eu mă așez undeva în afara ringului și stau într-un scaun comod. N-am fost niciodată amestecat într-o asemenea chestiune și nici nu mă gândesc vreodată că am să fiu, dar ceea ce știu este că sunt în afara ringului. Imediat văd silueta enormă venind din dosul perdelelor în colțul opus al ringului și uitându-mă la mușchii lui puternici de oțel, sunt foarte bucuros că nu mă aflu în interiorul ringului. Apoi mă uit în cealaltă parte

și-l văd pe Dempsey ieșind. Desigur nimeni nu știe că celălalt om este dl. Dempsey. Toți știu că adversarul lui Paul Rader este Oswald J. Smith. Arbitrii dau instrucțiunile necesare și lupta începe.

Dintr-o dată, spre uimirea tuturor, Dempsey dă lovitura decisivă și, pentru prima dată în viața lui, Paul Rader cade la pământ și este învins. După asta, arbitrul ridică în sus mâna celuilalt și anunță în auzul miilor de spectatori: *„Oswald J. Smith a câștigat"*. Apoi titlurile ziarelor din toată lumea, iar a celor din America cu litere de o șchioapă fac cunoscut *„Un nou campion la categoria grea!"*

Ascultă, prietenul meu, eu aș fi un nebun să intru pe ring cu Paul Rader, pentru că n-aș avea nici o șansă să înving. Dar tu ești un nebun mai mare dacă intri pe ring cu Satana, pentru că nu vei avea nici cea mai mică umbră de șansă de câștig. Satana activează de mai bine de 6 000 de ani. El îți cunoaște punctul cel mai slab. El știe perfect cum te poate învinge; și totuși tu crezi că poți lupta cu el!?

Ce ar trebui să faci? Ar trebui să faci exact ceea ce aș face eu dacă Paul Rader m-ar provoca. Ar trebui să te duci să găsești pe cineva mai mare și mai puternic. Și Singurul pe Care Îl știu, Care este mai tare decât Satana, este Domnul Isus Cristos. Când ești provocat, ar trebui să te duci la El și să-L rogi să lupte El în locul tău. El poate să-l biruie pe Satana. Tu poți fi învingător numai dacă Domnul Isus luptă pentru tine.

Cum să fac

Aş dori acum să rămâi singur cu Dumnezeu, să-ţi pui înainte toate păcatele tale din trecut, să le mărturiseşti pe toate, cu sinceritate, pentru că Sfânta Scriptură spune: *„Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios şi drept, ca să ne ierte păcatele"*. Păcatul mărturisit este un păcat iertat. Păcatul iertat este un păcat curăţit. *„Sângele lui Isus Cristos, Fiul Lui, ne curăţeşte de orice păcat'* (I Ioan 1.7).

Apoi, după ce ai făcut o mărturisire sinceră a tuturor păcatelor tale, după ce ai fost curăţit şi iertat, îndrăzneşte să-L iei pe Cristos ca pe Cel ce biruie în locul tău. Cu mulţi ani în urmă tu Îl luai ca pe Mântuitorul tău. Acum trebuie să-ţi deschizi inima pentru a-L primi ca pe Domnul tău, Cel ce biruie în locul tău.

Copiii lui Israel nu au trecut numai prin Marea Roşie, ei au trecut şi prin fluviul Iordan. Poate ai trecut prin Marea Roşie. Poate te-ai întors la Dumnezeu, dar ai trecut şi prin fluviul Iordan? L-ai primit pe Isus Cristos ca pe Cel ce biruie în locul tău? Tu poţi să creşti în har, dar trebuie să ai un punct de plecare. Nu faci nimic până nu porneşti. Toate lucrurile au un început. Biruinţa are şi ea un început. Trebuie să vină momentul ca să treci de la luptă la biruinţă, ca să părăseşti pustia şi să intri în Ţara Făgăduinţei.

Nu-i nimic dacă crezi

Lasă-mă să-ţi spun ceva foarte, foarte important. Tu vei porni, aşteptându-te să trăieşti o viaţă de biruinţă, dar vei cădea iarăşi, şi astfel, profund descurajat, vei spune: *„Nu merge. Nu pot fi biruitor."*

Ascultă, prietenul meu. Ai văzut vreodată un copilaş care începe să meargă? Eu am văzut. Ce se întâmplă? Ei bine, copilaşul cade. Ce urmează? Rămâne el pe spate jos pe duşumea şi spune: *„Degeaba! Am să-i văd pe ceilalţi oameni cum merg, dar eu nu voi putea merge niciodată."?* Nu, nicidecum. Întâi plânge. Apoi îndată se ridică şi începe să meargă din nou. Poate că urmează o nouă cădere sau mai multe. Dar, în cele din urmă, el va învăţa să meargă.

Dar de ce cade el jos? De ce se prăbuşeşte? Pentru că picioruşele lui sunt slabe. El trebuie să se întărească. Aşa este şi cu tine, prietenul meu. Picioarele tale duhovniceşti sunt slabe. N-ai ştiut ce-i biruinţa. De aceea nu te mira dacă vei cădea de câteva ori la început. Nu te descuraja! Tu susţii că Isus este biruitor. Deci dă-I slavă şi spune-I că El este Cel ce biruie prin tine. Mărturiseşteţi căderile tale înaintea lui Dumnezeu! Roagă-L să te ierte! Spune-I că vrei să fii biruitor! Deci începe din nou!

Ce se va întâmpla? Numaidecât, spre uimirea ta, vei constata că nu mai cazi. Acum eşti un creştin biruitor din cauză că Isus trăieşte în tine.

Prin tine însuți nu poți trăi o viață de biruință

Nu uita că tu niciodată n-ai putut trăi o viață de biruință și nici de aici încolo nu vei putea. Singurul în mâna Căruia stă biruința este Domnul Isus Cristos. Ce este atunci viața de biruință? Viața de biruință este manifestarea exterioară a vieții lui Isus, dinăuntrul tău. Pentru că El locuiește înăuntrul tău prin puterea Duhului Sfânt, El Își trăiește viața Lui în inima ta. Lumea vede că se poate trăi o viață de biruință. Tu știi că nu tu o trăiești. Îți dai seama că El, Isus Cristos o trăiește în tine și prin tine. Tu nu o poți trăi, dar El o poate trăi. Tu doar să pornești, iar apoi să-L lași pe Dumnezeu să lucreze. Aceasta este viața de biruință.

Am văzut mii și mii de portocali. Dar n-am auzit niciodată până acum un portocal spunând: *„Mi-e frică să nu dau mere pădurețe în loc de portocale"*. El în mod normal produce portocale. Niciodată nu face greșeala să producă mere pădurețe. De ce? Pentru că în ramurile lui este sucul de portocală. Ce este înăuntru, aceea iese la iveală. Seva din interior se reproduce sub formă de portocale. Tot așa este și cu tine. Dacă Isus Cristos locuiește înăuntrul tău, în plinătatea Lui glorioasă, rezultatul va fi o viață de biruință.

„Dar mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, Care ne dă biruința". Cum? Prin eforturile noastre, prin luptele noastre, prin străduințele noastre?

Nicidecum, ci *„prin Domnul Isus Cristos"*. Biruința prin Altul. Biruință prin Cristos. Este un dar. Tu nu o poți avea. Nu o poți merita. El o dă. Nu este prin eforturile tale, ci este prin El. Dacă vrei să fii un creștin biruitor, trebuie să-L primești pe El ca pe Cel ce biruie prin tine. Lasă-L să locuiască în tine, stai într-o legătură permanentă cu El prin rugăciune și cercetarea Bibliei, și apoi, fiindcă mergi cu El, El Însuși Se va arăta prin tine. Iată ce este viața de biruință.

Tu n-ai dori-o? Bine, atunci mărturisește-ți slăbiciunile și ia-L pe Cristos ca pe Cel ce biruie prin tine! Lasă-L pe El să trăiască viața Lui biruitoare în tine și prin tine! Vrei să faci lucrul acesta? Fă-l, și fă-l chiar ACUM!

CAPITOLUL XVI

ÎNȚELEPCIUNEA LUMII SAU PUTEREA DIVINĂ

Niciodată sfatul lui Pavel dat filipenilor: *„Nu ne punem încrederea în lucruri pământești"*, nu s-a dovedit mai actual ca astăzi.

Mari și grave pericole amenință Biserica lui Cristos. Tot mai multă lume își pune încrederea mai degrabă în educația și înțelepciunea lumească, decât în energia divină.

Un nou-convertit

Îmi aduc aminte de istorioara cu un tânăr convertit la Cristos. El nu cunoștea nimic cu privire la lucrarea personală, ci numai un pasaj din Scriptură.

Apropiindu-se de un necredincios, el l-a invitat să vină la Cristos:

— Dar eu nu cred în Isus, a răspuns necredinciosul.

— Bine, a răspuns noul convertit, dar Biblia spune că *„cel ce crede, nu va fi osândit!"*

— Dar eu nu cred deloc în Biblie, a continuat necredinciosul.

— Cu aceasta însă tu nu vei schimba Biblia, a fost răspunsul prompt al celui credincios, pentru că Însuși Dumnezeu ne spune atât de clar: *„Cel ce crede, nu va fi osândit."*

— Pentru Dumnezeu, nu ți-am spus că nu cred în El! Dumnezeu nu există, repetă necredinciosul.

— Dar din nou îți spun, a răspuns liniștit credinciosul că *„cine crede nu va fi osândit"*!

Luându-și repede pălăria, necredinciosul, cu o furie crescândă, a părăsit clădirea și a plecat înjurând întruna.

Atunci tânărul creștin, puțin descurajat și umilit a început să se roage cu înflăcărare, recunoscându-și puținele cunoștințe biblice și cerând Duhului lui Dumnezeu să lucreze. Si El a lucrat.

Căci cel necredincios, ajungând acasă obosit, s-a trântit în pat, dar n-a putut adormi. Ceva îl chinuia. Ceas după ceas s-a zvârcolit și s-a întors de pe o parte pe cealaltă. Toate părerile și argumentele necredinței sale din trecut se prăbușeau unul după altul, în timp ce el auzea mereu cuvintele solemne ale celui credincios: *„Cine crede, nu va fi osândit"*.

În cele din urmă, nemaiputând suporta, s-a dat jos din pat, a căzut în genunchi și a început să strige către Dumnezeu:

„O, Dumnezeule, dacă Tu exiști, salvează-mă! Descoperă-mi pe Fiul Tău și ajută-mă să cred!"

Şi n-a trecut mult timp şi el a simţit prezenţa Domnului Isus.

După cum vedeţi, Cuvântul lui Dumnezeu lucrează totuşi repede şi cu putere. Este mai tăietor ca o sabie cu două tăişuri. Şi numai Cuvântul Său a promis Dumnezeu că-l va binecuvânta şi-l va folosi. Nu argumentele tale, ci Cuvântul Său.

Cuvântul este totul. Nici măcar cunoştinţele de limbă nu sunt esenţiale. Interpretul unui mare predicator a fost odată un beţiv, dar Dumnezeu a străpuns inimile ascultătorilor.

Lucrarea Ap. Pavel

„Cât despre mine, fraţilor, când am venit la voi, n-am venit să vă vestesc taina lui Dumnezeu cu o vorbire sau înţelepciune strălucită". (I Cor. 2.1)

Gândeşte-te la acest lucru! Pavel, un om foarte instruit şi talentat, nu face eforturi oratorice, ştiind că toate acestea nu au puterea să convingă pe cineva şi să-l pocăiască. Dimpotrivă, toată vasta sa învăţătură a pus-o deoparte. *„Căci n-am avut de gând să ştiu între voi altceva decât pe Isus Cristos şi pe El răstignit"* (I Cor. 2.2).

Ce mărturisire! De aceea, nu ne mirăm că Dumnezeu l-a folosit într-o măsură aşa de mare. Aici era vorba despre un om care nu se încredea în carne, în ce-i firesc. El a considerat că tot ceea ce ştia din învăţătura lumii nu valora nimic,

că era un gunoi. Numai cunoştinţele primite de la Dumnezeu prin Cuvântul Lui au valoare supremă; şi el a folosit aceste cunoştinţe din plin în lucrarea Domnului. Un singur Om îi era cunoscut, dar Acesta era Omul-Dumnezeu, Cristos Isus. Şi apoi Pavel a adăugat: *„şi pe El răstignit"*, adică tocmai ce-i produce omului cel mai mare dezgust. Cât de desconsiderată era crucea! Şi Pavel îşi clădeşte pe ea toată învăţătura, pentru că ştia că aici zace puterea adevărată. Crucea este inima, energia Evangheliei. Să nu uităm niciodată că nu există Evanghelie fără o cruce!

Pavel a folosit energia ei, ştiind că numai în acest fel va obţine rezultate: *„Propovăduirea crucii este o nebunie pentru cei ce sunt pe calea pierzării, dar pentru noi, care suntem pe calea mântuirii, este puterea lui Dumnezeu"* (I Cor. 1.18).

„Şi învăţătura şi propovăduirea mea nu stăteau în vorbirile înduplecătoare ale înţelepciunii, ci într-o dovadă dată de Duhul şi de putere" (I Cor. 2.4).

Acum cunoaştem secretul: nimic din ce ar putea însemna cuvinte de ademenire; nimic din înţelepciunea şi învăţătura omului. Toate acestea trebuie să fie lepădate. Încrederea deplină să ne-o punem doar în Duhul Sfânt. El este dovada a ceea ce poate face Evanghelia.

„Dar omul firesc nu poate primi lucrurile lui Dumnezeu..."

Omul nenăscut din nou nu poate pricepe lucrurile lui Dumnezeu pentru că între acestea el s-ar simți ca într-o împărăție care nu este a lui, ci a Domnului, și în care sunt lucruri neobișnuite pentru el, improprii omului firesc, cu care el nu este deprins; aici se află numai lucrurile spirituale, față de care el este și rămâne un străin. De aici și motivul zadarnicei încercări de a convinge pe un astfel de om prin rațiunea omenească, pentru că, *„întrucât lumea, cu înțelepciunea ei, n-a cunoscut pe Dumnezeu în înțelepciunea lui Dumnezeu, Dumnezeu a găsit cu cale să mântuiască pe credincioși prin nebunia propovăduirii crucii"*... *„Dar Dumnezeu a ales lucrurile nebune ale lumii, ca să facă de rușine pe cele înțelepte. Dumnezeu a ales lucrurile slabe ale lumii, ca să facă de rușine pe cele tari. Și Dumnezeu a ales lucrurile josnice ale lumii, și lucrurile disprețuite, ba încă lucrurile care nu sunt, ca să nimicească pe cele ce sunt; pentru ca nimeni să nu se laude înaintea lui Dumnezeu"* (I Cor. 1.21, 27, 28).

Evanghelia

„Și faptul acesta se va vedea în ziua când, după Evanghelia mea, Dumnezeu va judeca, prin Isus Cristos, lucrurile ascunse ale oamenilor" (Rom. 1.16).

Evanghelia, și nu înțelepciunea ta, sau educația ta, sau talentul tău, sau darurile tale! Numai Evanghelia este puterea, energia lui Dumnezeu!

O, frații mei, să nu vă lăsați înșelați de înțelepciunea acestei lumi și să nu acoperiți cu nimic gloria Evangheliei!

„Mergeți în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la orice făptură". Ridicați steagul ei pentru cei mari și pentru cei mici! Duceți-o pretutindeni: la cei săraci și la cei bogați; la cei bătrâni, ca și la cei tineri. Predicați-o celor învățați ca și celor ignoranți, pentru că toți sunt egali în fața lui Dumnezeu.

„Toți au păcătuit", și de aceea au nevoie de un Mântuitor.

„Tot așa și Cuvântul Meu, care iese din gura Mea, nu se va întoarce la Mine fără rod, ci va face voia Mea și va împlini planurile Mele" (Is. 55.11).

CAPITOLUL XVII

CEA MAI ÎNALTĂ TREAPTĂ A SLUJIRII CREŞTINE

Cea mai înaltă treaptă a slujirii creştinului, este rugăciunea mijlocitoare, stăruitoare, necurmată. Spun aceasta fără teama de a putea fi contrazis. Şi ceea ce am de spus în continuare este valabil pentru orice creştin din această lume.

Poate că nu eşti în stare să predici, dar să te rogi eşti cu siguranţă capabil. Ai ocazia să devii un om rugativ, stăruitor, împlinind astfel marea lucrare încredinţată de Dumnezeu omului.

Să privim împreună la Moise şi la rugăciunea sa neegalată pentru binele poporului: *„Moise s-a întors la Domnul şi a zis: «Ah! Poporul acesta a făcut un păcat foarte mare! Şi-au făcut un dumnezeu de aur. Iartă-le acum păcatul! Dacă nu, atunci şterge-mă din Cartea Ta, pe care ai scris-o!»"* (Ex. 32.31-32).

După cuvântul *„păcat"*, Moise a făcut o pauză, parcă aşteptând un răspuns de la Dumnezeu. Dar, în zadar, căci acesta nu a venit. Atunci simţind greutatea păcatelor apăsându-l din greu, şi dragostea pentru popor copleşindu-l, Moise continuă: *„Dacă nu ... şterge-mă din Cartea Ta, pe care ai scris-o!"*

O, ce rugăciune! Ce rugăciune mijlocitoare pentru poporul său! Ce greutate pe umerii săi! Este aproape imposibil pentru noi să înţelegem amărăciunea sufletului său în timpul acestei rugăciuni. Ce adâncă era dragoste sa pentru poporul lui Dumnezeu!

A mai trecut cineva printr-o astfel de încercare? O, cât de mici sunt cererile noastre adresate către Dumnezeu în comparaţie cu mijlocirea robului Său Moise!

Moise ar fi preferat, şi nu în chip făţarnic, să fi fost separat de Dumnezeu, şters din Cartea vieţii şi pierdut pe veci, numai ca poporul să fie salvat. Şi totuşi, Moise nu este singurul exemplu în această privinţă. Mai există cineva care a trecut prin aceeaşi experienţă, a simţit aceeaşi povară, a îndurat aceeaşi agonie şi a făcut aceeaşi ofertă. Este vorba de ap. Pavel: *„Spun adevărul în Cristos nu mint; cugetul meu, luminat de Duhul Sfânt, îmi este martor, că simt o mare întristare şi am o durere necurmată în inimă. Căci aproape să doresc să fiu eu însumi anatema, despărţit de Cristos, pentru fraţii mei, rudele mele trupeşti"* (Rom. 9. 1-3).

Ce imagine strălucitoare a inimii lui Pavel! Îl ştiam ca pe un om plin de bucurie, cerând şi altora să se bucure în orice situaţie. Acum el însă declară că are mari greutăţi, necazuri, că poartă o sarcină care-l apasă zi şi noapte.

Şi toate acestea, ca şi Moise, pentru binele şi fericirea poporului.

Iată dar bărbaţi care ţin atât de mult la poporul pe care-l conduc, încât, atunci când devin conştienţi de pierderea care ar putea să se înregistreze, sunt în stare de orice sacrificiu.

Şi acum, să ne comparăm cu ei. Ce slabe şi nerealiste sunt rugăciunile noastre! Noi am fi în stare să purtăm astfel de greutăţi pentru alţii? Am putea face astfel de mijlociri?

În continuare, voi arăta câteva lucruri necesare slujbei noastre înalte de creştini:

Să stăm pe terenul rugăciunii

Aceasta înseamnă, în primul rând, că totul trebuie să fie în ordine între noi şi Dumnezeu. Până când nu realizăm acest lucru, orice încercare de a ne ruga, şi mai ales cu speranţa de a fi ascultat, este zadarnică.

„Dacă aş fi cugetat lucruri nelegiuite în inima mea" – spune psalmistul David sub inspiraţie divină – *„nu m-ar fi ascultat Domnul."*

A sta pe terenul rugăciunii, înseamnă a lepăda orice păcat, a te îndepărta de tot ce-L poate întrista pe Duhul Sfânt, înseamnă a te separa de tot ce nu-I place lui Dumnezeu.

Numai în acest fel putem atinge cea mai înaltă treaptă a slujirii creştine, după ce am înlăturat orice piedică dintre noi şi Dumnezeu.

Să purtăm sarcinile altora

În al doilea rând, rugăciunea mijlocitoare dovedeşte că am depăşit persoana noastră, problemele şi nevoile noasrte, şi că putem (suntem în măsură) să fim părtaşi cu Domnul nostru Isus Cristos, la cea mai înaltă slujire, şi anume: luând asupra noastră sarcinile altora, într-o adevărată muncă sufletească şi permiţând Duhului Sfânt să Se roage prin noi, pentru alţii, după voia lui Dumnezeu.

Majoritatea rugăciunilor arătate în Sf. Scriptură au fost înălţate pentru alţii. Moise, Pavel, şi mai ales Domnul Isus, s-au rugat foarte rar pentru ei înşişi. Trebuie să ajungem şi noi la acest nivel.

Trebuie să ne întrebăm necontenit: *„Ce aşteaptă Dumnezeu de la noi? Care este planul Său pentru cutare sau cutare lucrare? Cum putem servi mai bine interesele Domnului Isus Cristos şi cum putem să-L glorificăm?"* Toate acestea sunt întrebări care îşi aşteaptă răspunsul.

Să aşteptăm până în clipa când El Îşi descoperă planul pentru viaţa noastră, şi apoi să ne aducem contribuţia în lucrarea Sa.

Aceasta înseamnă a face loc Duhului Sfânt, singura Persoană, în afară de Domnnul Isus, Care Îl cunoaşte în chip deosebit pe Dumnezeu. Numai El singur ne poate sprijini să ne rugăm în spiritul planului divin.

O, ce bucurie să te rogi împreună cu Isus Cristos! Aceasta înseamnă cu totul altceva decât a te ruga pentru tine însuţi.

Cea mai grea lucrare

Dar rugăciunea de mijlocire este nu numai cea mai înaltă, dar şi cea mai grea lucrare a unui slujitor al lui Dumnezeu.

În general, rugăciunea pare a fi ceva foarte simplu. În realitate, mijlocirea prin rugăciune este ceva cunoscut de prea puţini. Majoritatea oamenilor îşi concentrează atenţia asupra persoanei proprii şi rareori asupra păcătoşilor din jur.

Ne gândim numai la noi, la cei dragi din jurul nostru şi la interesele personale. Creştinii obişnuiţi abia dacă sacrifică 5-15 minute dimineaţa şi cam tot atâtea seara, pentru rugăciune.

A rezerva o oră specială pentru rugăciune şi stăruinţă înaintea Domnului sau a veghea o jumătate de noapte în rugăciune, este un lucru rar întâlnit la creştini.

Viaţa de rugăciune a multora este sporadică, ocazională. În momentul când apar alte treburi, ele sunt considerate mai importante şi rugăciunea este trecută pe un plan secundar.

De multe ori şi descurajarea trece pragul nostru. Nu odată suntem gata să abandonăm rugăciunea pentru un anumit subiect, copleşiţi de deznădejde. Nu degeaba ne-a dat Domnul pilda cu prietenul deranjat la miezul nopţii.

Trebuie să ne rugăm necurmat şi să nu ne lăsăm. Altfel, Satana profită de pe urma rugăciunilor noastre slabe şi ineficiente.

Văzându-ne descurajaţi, el ne găseşte o ocupaţie, căci el preferă să lucrăm decât să ne rugăm. El ştie că a lucra fără rugăciune înseamnă lipsă de putere şi de roade. Dacă reuşeşte să ne dea ocupaţii, care să ne răpească timpul rugăciunii, el şi-a atins scopul.

O, fratele meu, te îndemn să-ţi faci un inventar al vieţii şi să cercetezi dacă tot ce faci este şi necesar şi esenţial. Poate că, în dauna rugăciunii, te-ai lăsat antrenat într-o serie întreagă de activităţi, creştineşti desigur, pe care le consideri mai importante, mai urgente.

Te implor: până nu e prea târziu, revizuieşte-ţi viaţa şi activităţiile tale, elimină lucrurile secundare şi nu mai accepta, cu nici un chip, să fii atât de aglomerat, încât să nu-ţi rămână vreme pentru Dumnezeu, pentru o întrevedere singur cu El. Aceasta îţi va aduce într-o singură lună mai multe realizări decât ai fi obţinut într-un an întreg.

„Epafra, care este dintr-ai voştri, vă trimite sănătate. El rob al lui Cristos, totdeauna se luptă pentru voi, în rugăciunile sale, pentru ca desăvârşiţi şi deplin încredinţaţi, să staruiţi în voia lui Dumnezeu" (Col. 4.12).

Pentru ce atâta înfocare? De ce atâta trudă? Mulţi dintre noi s-ar mulţumi să facă o simplă rugăciune, ca o datorie, ar crede, poate, că au fost ascultaţi şi apoi nici nu s-ar mai gândi vreodată la acest lucru.

Dar nu tot aşa stau lucrurile cu Epafra. El a privit altfel slujba. El a fost un adevărat mijlocitor în rugăciunile sale.

Şi Pavel descrie viaţa lui de rugăciune ca o trăire activă, ca o luptă din răsputeri. Iar despre Domnul Isus citim:

„A ajuns într-un chin de moarte, şi a început să Se roage şi mai fierbinte şi sudoarea I se făcuse ca nişte picături mari de sânge, care cădeau pe pământ" (Lc. 22.44).

Aşa S-a rugat Fiul lui Dumnezeu. Chiar şi pentru El, rugăciunea a constituit cel mai greu lucru. O, da, părtăşia cu Dumnezeu ne aduce întotdeauna bucurie şi binecuvântare. Dar există şi un duşman care abia aşteaptă să obosim.

Ce ştim noi despre lupta în rugăciune a Domnului Isus? Doar atât că sudoarea s-a transformat în sânge! Dar cât de puţin cunoaştem noi despre sarcina care apăsa asupra inimii Lui!

„Şi tot astfel şi Duhul ne ajută în slăbiciunea noastră: căci nu ştim cum trebuie să ne rugăm. Dar Însuşi Duhul mijloceşte pentru noi cu suspine negrăite" (Rom. 8.26).

În acest text avem o imagine a vieţii de rugăciune a Duhului Sfânt.

El Se roagă precum S-a rugat şi Domnul Isus. Să luăm aminte la semnificaţia expresiei *„cu suspine negrăite"* (când aceasta se referă la rugăciunea de mijlocire).

Să nu uităm nici o clipă că astăzi Satan nu precupeţeşte nici un efort pentru a substitui rugăciunea de mijlocire. Să nu pierdem ocazia de a atinge nivelul fluxului spiritual, ştiind că aceasta o putem face numai prin rugăciunea de mijlocire.

Acţiunea atotputernicului Dumnezeu

Rugăciunea de mijlocire duce la revărsarea Duhului Sfânt. Nici o trezire spirituală nu s-a produs fără o astfel de rugăciune. Ci undeva cineva s-a rugat puternic pentru aceasta.

Întotdeauna Dumnezeu a avut un grup de credincioşi devotaţi, uneori doar doi-trei, care s-au consacrat rugăciunii de mijlocire, obţinând adevărate revărsări ale Duhului Sfânt.

Multă vreme n-a fost cunoscut secretul marii treziri spirituale din acea duminică seara când a predicat D. L. MOODY în Anglia, convertind dintr-o dată sute de persoane. Dar în cele din urmă secretul a fost dezvăluit.

Două surori, dintre care una invalidă, au citit despre uriaşa lucrare de evanghelizare a lui Moody, care se desfăşura în America. Atunci, una dintre ele a simţit deodată o mare nevoie de a se ruga, de a mijloci ca Dumnezeu să-l trimită pe Moody şi în Anglia, ca să predice în biserica unde mergea ea. Zi de zi ea s-a rugat pentru acest lucru, până când rugăciunea ei a fost ascultată. Într-o zi una din surori s-a întors acasă de la biserică şi plină de fericire a spus celeilalte:

— Ştii cine a predicat astăzi? Moody! Începuse o campanie de evanghelizare în Anglia.

Când a auzit acest lucru, invalida s-a încuiat în cămăruţa ei şi a refuzat s-o mai deschidă toată după-amiaza. Ceasuri întregi ea nu s-a rugat pentru

altceva decât pentru succesul evanghelic al lui Moody, ca Domnul să-Şi reverse din plin binecuvântarea peste adunare şi astfel, în acea seară, la serviciul divin, sute de persoane au fost mântuite.

Iată ce a putut să facă rugăciunea de mijlocire a unei surori invalide!

Când am ţinut marea campanie din Ballymena, unde am întâlnit cel mai numeros public în faţa căruia vorbisem vreodată, alături, într-o modestă şcoală, se găseau patru tineri care se luptau cu Dumnezeu în rugăciune. Mijlocirea lor s-a concretizat în reeditarea trezirii irlandeze din 1859.

CHARLES G. FINNEY, omul care a declanşat, prin rugăciuni de mijlocire, adevărate treziri spirituale, povesteşte următoarele:

„Un om pios din vestul ţării suferea de tuberculoză. Era sărac şi bolnav de ani de zile. Un negustor necredincios, dar milostiv, obişnuia să-i trimită, din când în când, un pachet cu articole de îmbrăcăminte şi alimente pentru el şi familia lui. Bolnavul sărac era foarte bucuros de această binefacere, dar nu găsea mijlocul de a fi recunoscător din tot sufletul, aşa cum ar fi dorit. În cele din urmă, s-a gândit că cea mai bună recompensă şi de altfel singurul lucru pe care l-ar fi putut face, era să se roage pentru mântuirea lui.

Şi el a început să se roage şi să mijlocească la Dumnezeu pentru binefăcătorul lui. La început nu s-a observat nimic. Treptat însă, inima negustorului a fost câştigată de Domnul şi nu numai atât, dar focul ceresc a cuprins o mulţime de oameni din localitate.

Acest om a suferit mulţi ani până când a trecut la Domnul. După moartea sa, am vizitat locul unde a trăit şi văduva lui mi-a arătat un jurnal cu numeroase însemnări ale soţului ei, între care figura şi aceasta: «Cunosc peste 30 de predicatori şi Biserici». El îşi rezerva zilnic ore de rugăciune pentru fiecare predicator şi fiecare adunare pe care o cunoştea.

«Astăzi – scria el – *am avut ocazia să mă rog pentru revărsarea Duhului Sfânt peste biserica din ..., şi sunt convins că în curând se va simţi acolo o trezire spirituală...»* ş.a.m.d.

În acest fel credinciosul trecea în revistă toate cunoştinţele sale, arătând în jurnalul său cauzele pentru care s-a rugat.

Soţia lui mi-a povestit multe despre rugăciunile sale necurmate pe care le-a continuat până la sfârşit. De multe ori se părea că omul acesta ar fi vrut să moară în genunchi...

Urmările s-au văzut în toate regiunile ţării, iar Dumnezeu i-a descoperit adeseori rezultatul muncii sufletului său.

„Arată-mi, Doamne, căile Tale şi învaţă-mă cărările Tale!" (Ps. 25.4).

În acest fel, un om prea bolnav ca să mai poată ieşi din casă, a fost totuşi mult mai folositor Bisericii şi chiar lumii, decât mulţi predicatori fără viaţă şi energie spirituală.

El s-a aşezat între Dumnezeu şi om, ca un prinţ cu putere de mijlocire (Gen. 32.28).

Există două posibilităţi de a realiza o trezire spirituală: prima, să influenţezi pe om, a doua să influenţezi pe Dumnezeu. Rugăciunea este o condiţie esenţială pentru obţinerea unei adevărate şi puternice treziri spirituale.

Mulţi se zbat să aducă oameni la Dumnezeu, împart tractate, predică, vorbesc, lucrează chiar cu multă râvnă, şi totuşi obţin puţine succese. Cauza stă în searbăda şi săraca lor viaţă de rugăciune. Adevărul singur, fără Duhul lui Dumnezeu, nu convinge. Şi Duhul este dat numai ca răspuns la rugăciunile noastre.

CAPITOLUL XVIII

„IA SEAMA LA TINE ÎNSUŢI"

Asupra acestor 5 cuvinte din I Tim. 4.16 aş vrea să-ţi atrag acum atenţia.

Acestea au o importanţă capitală. Bine spunea unul dintre scriitorii Vechiului Testament: *„Nu vă uitaţi că sunt aşa de negricioasă, căci m-a ars soarele. Fiii mamei mele s-au mâniat pe mine şi m-au pus păzitoare la vii. Dar via frumuseţii mele n-am păzit-o"* (Cânt. 1.6).

Mulţi dintre predicatorii care se îngrijesc de via altora, o neglijează, în schimb, pe a lor.

Apa nu poate să se autodepăşească niciodată. Ceea ce este predicatorul, este şi adunarea lui. Arătaţi-mi un păstor spiritual, şi eu vă voi arăta o Biserică spirituală. Arătaţi-mi un păstor lumesc şi vă voi arăta o adunare după chipul şi asemănarea lui.

Cât de adevărat este lucrul acesta: *„Cum e păstorul, aşa e şi turma"*.

Să presupunem că un misionar firesc pleacă într-o regiune oarecare şi după o vreme se face o evaluare a celor convertiţi. Ce vom observa? Vom descoperi că cei convertiţi seamănă întocmai cu misionarul.

Trimite în schimb, un misionar duhovnicesc, şi după 5 ani, mergi pe urmele roadelor sale.

Vei culege numai impresii bune. Poporul imită exemplul pe care îl are.

„Ce este născut din carne, este carne şi ce este născut din Duh, este Duh" (Ioan 3.6).

Carnea rămâne carne. Tu nu poţi schimba aceste adevăruri.

Avem în faţă o lecţie importantă, pe care puţini au înţeles-o. Nu poţi ridica pe alţii la nivelul predicilor şi nici a învăţăturilor tale; îi poţi ridica numai la nivelul propriei tale experienţe spirituale. Ei vor ajunge şi vor fi ceea ce eşti tu. De aceea este foarte important să realizezi şi să păstrezi o experienţă duhovnicească proprie, cât mai profundă.

Mulţi predicatori ţin predici impresionante, grandioase, şi după aceea se miră de ce membrii adunării nu se ridică la nivelul acestor predici. Consider că este de-a dreptul imposibil să convingi pe alţii despre ceea ce tu însuţi nu eşti pe deplin convins.

Dacă vrei să obţii rezultate spirituale, tu însuţi trebuie să fii duhovnicesc. Nu aştepta ca alţii să trăiască ceea ce le ceri tu. Este cazul să împlineşti mai întâi tu ceea ce le ceri lor.

De aceea, *„ia seama la tine însuţi!"* Predicatorul (mesagerul) este, dacă putem vorbi astfel, ceva mai mult decât predica. Predicatorul trebuie să fie mai mult decât ora aceea în care vorbeşte.

Douăzeci de ani formează un predicator. Dar predica adevărată este lucrul de o viaţă întreagă.

Predica e sfântă, când şi omul este sfânt. Predica creşte pe măsură ce creşte şi omul.

Oamenii morţi rostesc predici moarte, fără viaţă. Şi predicile acestea ucid la rândul lor. Totul depinde de viaţa duhovnicească a predicatorului. Predicatorul care predică pentru a obţine o situaţie în societate nu va avea succesul spiritual scontat.

Cuvântul lui Dumnezeu trebuie să fie focul care să-i mistuie inima. El trebuie să simtă nevoia absolută ca să predice. Predica trebuie să fie viaţa lui.

De aceea, „IA SEAMA LA TINE ÎNSUŢI!"

CAPITOLUL XIX

RUGĂCIUNEA LA ANIVERSAREA ZILEI DE NAȘTERE

La 8 nov. 1927 – când am împlinit 38 de ani, am făcut următoarea rugăciune: *„Doamne, fă-mă un om după inima Ta!"*

Din acea clipă, lucrarea mea a căpătat cu totul altă înfățișare. Ceea ce până atunci îmi apăruse ca important, am înlăturat. Multe din lucrurile care mă interesaseră până atunci, au trecut pe un plan secundar.

Dumnezeu a devenit centrul vieții și atenției mele.

Rugăciunea mea de fiecare zi a devenit: *„Fă-mă Doamne, un om după inima Ta!"*

Mi-am dat seama că cel mai important lucru nu era lucrarea pe care o făceam, cărțile pe care le scriam, predicile pe care le țineam, mulțimile care mă ascultau, nici succesul de care mă bucuram; ci mai degrabă viața pe care o trăiam, gândurile, sfințenia inimii, neprihănirea, într-un cuvânt: transformarea mea, prin Duhul, într-un creștin adevărat.

În sufletul meu au răsunat, mai viu ca oricând, cuvintele: *„Mai aproape de Dumnezeu ... ca să-L cunosc pe El".* El să fie în mine, precum a fost și în viața patriarhilor care au umblat cu Dumnezeu: Noe, Moise etc.

O, oare nu puteam realiza și eu această legătură intimă cu Dumnezeu? Nu eram eu mai de preț în ochii Săi ca lucrările pe care le făceam? Apoi am rostit și o altă rugăciune:

„Doamne, iată mâinile mele. Ți le consacru. Ajută-mă să nu ating nimic cu ele, care nu este pe placul Tău! Și aici, sunt picioarele mele. Ți le dăruiesc Ție. Nu le lăsa să alerge unde nu trebuie! Aici sunt ochii mei. Nu-i lăsa să privească la lucruri care-L pot întrista pe Duhul Sfânt! Urechile mele să n-asculte ceea ce Te dezonorează pe Tine! Gura mea să nu rostească niciodată cuvinte pe care Tu nu vrei să le auzi! Mintea mea să nu rețină nici un gând și nici o imaginație care nu este curată! Iar inima să nu iubească altceva decât lucrurile Tale! AMIN."

Dumnezeu îmi cerea acum să-I acord toată atenția. Restul trebuie să treacă pe locul doi. Prietenii, iubiții, casa, banii, munca, serviciul, totul trebuia să facă loc Domnului Isus Cristos. Ziua și noaptea, atenția mea neîmpărțită, trebuie să-I fie acordată Lui și numai Lui. Numai astfel El va putea să mă binecuvinteze și să mă folosească.

Între mine și Dumnezeu nu tebuie să existe nimic. După cum soții ocupă primul loc unul în inima celuilalt, așa trebuie să fie și Dumnezeu pentru noi.

Oare se poate găsi bucurie în afară de El? Putem fi mulțumiți numai cu anumite lucruri? Ne satisfac numai lucrurile pe care le vedem? La Lc. 12.15 se spune: *„Vedeți și păziți-vă de orice lăcomie de bani; căci viața cuiva nu stă în belșugul avuției lui".*

Dumnezeu ne-a făcut pentru Sine, şi de aceea Îi place părtăşia noastră cu El. A umbla împreună cu El, aici pe acest pământ stricat, a ne concentra toată atenţia asupra Lui este cea mai superioară ţintă posibilă.

Dumnezeu ne vrea 100% pentru El.

Întrebarea se pune: suntem noi ai Lui în întregime? Nu 90%, ci 100%! Predaţi deplin în mâinile Sale!

Să-L rugăm să ne desprindă inimile de tot ce-i firesc, lumesc; de idolii acestei lumi şi chiar de dragostea exagerată faţă de familie, casă, copii... ca să-I acordăm Lui toată atenţia noastră.

Deci, a fi un om după inima lui Dumnezeu, înseamnă a-L pune pe El pe primul loc. A umbla cu El în fiecare moment. A nu face nimic care-L poate întrista. A trăi o viaţă de sfinţenie, de consacrare. A-I acorda Lui toată atenţia şi chiar dragostea noastră supremă.

Ne aducem aminte că *„David era un om după inima lui Dumnezeu"*. Dacă David, cu toată căderea sa, a putut fi un astfel de om, de ce n-aş putea fi şi eu? *„Daniel s-a hotărât să nu se spurce cu bucatele alese ale împăratului şi cu vinul pe care-l bea împăratul, şi a rugat pe căpetenia famenilor dregători să nu-l silească să se spurce"* (Dan. 1.8).

Numai în acest fel putem să ne asemănăm cu Cristos. Şi aceasta este cea mai mare dorinţă a Tatălui ceresc: să fim asemănători Fiului Său.

Să ne transformăm după chipul Său.

A fi creştin de 10 ani şi a nu te asemăna cu Isus decât în conversaţie, este o tragedie. Există mulţi care sunt mântuiţi numai de 6 luni şi seamănă mai mult cu El decât cei ce se numesc creştini de 6 ani.

Numai cei ce petrec multă vreme cu El.

Numai cei ce-I acordă toată atenţia ajung să se asemene cu El, şi pot spune că-L cunosc.

Dacă vrem să obţinem ce-i mai bun, trebuie să-I dăm ce avem mai bun.

Ca să trăim, trebuie mai întâi să murim. Ca să primim, trebuie mai întâi să dăm.

O, ce dulce este viaţa trăită cu El! Ce scumpă este părtăşia cu Domnul! Nimic asemănător nu se mai găseşte pe pământ.

Nici un succes pe care l-am putea avea pe pământ, nu poate compensa această fericire.

El este *„Crinul din Vale"*, *„Mirele şi Luceafărul de dimineaţă"*, *„Trandafirul din Saron"*, *„Cel mai mare din zece mii"*, *„Cel Preaiubit"*.

Nici cel mai bun prieten de pe pământ nu poate atinge aceste culmi. Chiar şi dragostea îl descurajează uneori pe om. Banii au îngrijorările lor. Gloria este trecătoare.

Numai Dumnezeu rămâne. Nimeni şi nimic nu-L poate umbri.

Să ne rugăm deci: „FĂ-NE, DOAMNE, DUPĂ INIMA TA!"

AMIN!

CUPRINS

Prefață / 5
I. Omul de care Se folosește Dumnezeu / 9
II. O viață pusă deoparte / 33
III. Proba supremă / 41
IV. Ce zice Dumnezeu despre mine? / 49
V. Viața sfântă / 53
VI. Isus ca Domn / 60
VII. Lucrarea noastră cea mai de seamă / 70
VIII. Cum să-ți folosești viața / 77
IX. Du-te și dă-le de știre și altora / 84
X. Șapte întrebări de importanță vitală / 91
XI. Cele patru lucruri de care are nevoie un nou-născut / 101
XII. Straja de dimineață / 108
XIII. Cum să trăim pentru Dumnezeu / 120
XIV. Ce se întâmplă când un creștin păcătuiește / 125
XV. Viața de biruință / 134
XVI. Înțelepciunea lumii sau puterea divină / 150
XVII. Cea mai înaltă treaptă a slujirii creștine / 156
XVIII. *„La seama la tine însuți"* / 167
XIX. Rugăciunea la aniversarea zilei de naștere / 170